

405-9184

๗ 234 ๗

1 3

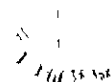
การทดลองสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ

ปริญญานิพนธ์

ของ

นิตยา ปานทิพย์

27 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2527

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177897

การทดลองสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและบาชีวศึกษา
วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ

บทคัดย่อ

ของ

นิตยา ปานทิพย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ธันวาคม 2527

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย และความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึก ประกอบการสอนว่า แตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตบึงพระพิบูลย์ มหาเมฆ กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 90 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล ประกอบการสอน จำนวน 30 คน กลุ่มทดลอง 2 ซึ่งเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม ประกอบการสอน จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม ซึ่งเรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบฝึกเตรียมทักษะ แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย และแบบทดสอบมาตรฐานความสามารถในการอ่านของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและการเปรียบเทียบพหุคูณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า

1. ความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.1 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลประกอบการสอน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน

1.2 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มประกอบการสอน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล และไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน

2. ความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลประกอบการสอน และไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน มีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มประกอบการสอน มีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล และไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน

AN EXPERIMENT ON TEACHING THAT READING COMPREHENSION TO
THE FIRST YEAR STUDENTS OF THE INSTITUTE OF TECHNOLOGY
AND VOCATIONAL EDUCATION, BORPITPIMUK MAHAMEK CAMPUS,
AT THE CERTIFICATE LEVEL USING EXERCISES FOR BOTH
INDIVIDUALS AND GROUP

AN ABSTRACT

BY

NITTAYA PANTIP

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
December 1984

The purpose of this study was to find out whether there was any difference in reading ability in Thai, and attention towards Thai Study among the First Year Students at the Certificate Level by using exercises for individuals learning, group learning and not using exercises.

The subjects of this study were the sample of 90 students drawn randomly from the First Year Students of Secretarial Course at The Institute of Technology and Vocational Education, Borpitpimuk Mahamek Campus, at the Certificate Level, Bangkok during the first semester of the 1984 academic year. Thirty students were assigned to the experimental group 1, experimental group 2 whereas the other 30 were assigned to the controlled group. Each group required 12 teaching periods (1 period = 50 minutes)

The instruments in this study were (1) the additional exercises developed by the experimenter, (2) the rating scale for the Attention in Thai study and (3) the standardized reading test constructed by the Educational and Psychological Test Bureau at the Srinakharinwirot University. The one way ANOVA was used for data analysis.

The results were as follow.

1. There was a significant difference at the .01 level in Reading ability in Thai among the three groups.

1.1 The experimental group 1 scored higher on reading test than the controlled one.

1.2 The experimental group 2 scored higher on reading test than the experimental group 1 and the controlled one.

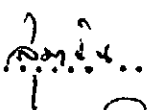
2. There was a significant difference at the .01 level in Attention towards Thai Study among the three groups.

2.1 The attention towards Thai Study of the experimental group 1 and the controlled group were not significantly different at the .01 level.

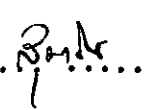
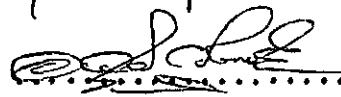
2.2 The experimental group 2 scored higher on the attention towards Thai Study test than the experimental group 1 and the controlled one.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้
 ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

...... รุ่งเรือง
 ...... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

...... รุ่งเรือง
 ...... กรรมการ
 ...... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความกรุณาช่วยเหลือแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม และอาจารย์อาวุธ วัฒนสิน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์รุ่งทิวา จักรกร ที่กรุณาให้คำปรึกษาและช่วยเหลืออย่างดียิ่ง อาจารย์พิศศรี แจ้งไพร อาจารย์จันทิมา พรหมโชติกุล ที่กรุณาให้แนวความคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญานิพนธ์ อาจารย์อรุณศรี กุมพ และคณาจารย์แห่งสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่กรุณาให้ความสะดวกในการยืมแบบทดสอบ ตลอดจนให้คำปรึกษาในคานทาง ๆ

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ หัวหน้าหมวด และอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย ตลอดจนนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกธุรกิจสาขาวิชาการเลขานุการ และบัญชี และสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ที่ได้อนุญาตและให้ความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์เตือนใจ จังกาจิตต์ อาจารย์สงค์ นาคสิงห์ รวมทั้งพี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อน ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ อย่างสูงที่ท่านกรุณาเป็นกำลังใจ และให้การสนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

นิตยา ปานทิพย์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	36
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	38
	รูปแบบการวิจัย	38
	ประชากรและการสุ่มตัวอย่างในการวิจัย	39
	ลักษณะเครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ	40
	วิธีดำเนินการทดลอง	44
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	58
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	58
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	58
	การวิเคราะห์ข้อมูล	60
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	61
	อภิปรายผล	62
	ข้อเสนอแนะ	66
	บรรณานุกรม	68
	ภาคผนวก	76

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่าน ภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่ม ควบคุม หลังการทดลอง	52
2	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถ ในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายคู่ จำแนกตาม ลักษณะวิธีสอน	53
3	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจเรียนวิชา ภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และ กลุ่มควบคุม หลังการทดลอง	55
4	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจ เรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาเป็นรายคู่ จำแนกตาม ลักษณะวิธีสอน	56
5	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน ...	78
6	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน	79

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันนี้เราต้องปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ อยู่เสมอ วิธีหนึ่งที่จะช่วยได้มากคือ การอ่าน การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ จะเห็นได้ว่าชีวิตประจำวันของเรานั้นต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่านอยู่เกือบตลอดเวลา เช่น การอ่านข่าวสารต่าง ๆ ป้ายประกาศโฆษณา ป้ายรถ ฯลฯ การอ่านจะช่วยให้เป็นผู้ที่ทันต่อเหตุการณ์ มีความรู้ ได้รับข่าวสารที่เป็นประโยชน์ตลอดจนความบันเทิง นอกจากนี้การอ่านยังช่วยพัฒนาความคิด อุดมการณ์และแรงบันดาลใจของผู้อ่านได้ การอ่านจึงนับว่ามีประโยชน์ทั้งในส่วนตัวและในวงอาชีพของแต่ละคนเป็นอย่างมาก ผู้ที่อ่านมากจะเป็นผู้ที่ฉลาดรอบรู้ ดังคำกล่าวของ เบคอน (Bacon. 1953 : 27) นับปราชญ์ชาวอังกฤษ "การอ่านทำให้คนเป็นคนโดยสมบูรณ์"

พูเลย์ (Pooley. 1961 : 3) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าในสังคมที่เจริญความสามารถในการอ่านถือเป็นรากฐานของแผนการศึกษาที่เดียว มรดกทางสังคม ทฤษฎีทางสังคม การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ สิ่งเหล่านี้จะเรียนรู้ได้จากการอ่าน ความก้าวหน้าแต่ละวันในทุกแขนงวิชาที่เป็นความอุตสาหะพยายามของมนุษย์จะปรากฏอยู่ในนิตยสารต่าง ๆ แผนการณ์และความก้าวหน้าในอนาคตขึ้นอยู่กับ การอ่านทั้งสิ้น ผู้ดำเนินงานในสังคมมนุษย์จะต้องอ่านจึงจะสามารถอยู่รอดในสังคม

นอกจากนี้ โอเคอร์แมน (Aukerman. 1972 : 35) ยังได้กล่าวว่าปัจจัยที่มีความจำเป็นต่อความสำเร็จการศึกษาของนักเรียนคือความสามารถในการอ่าน

การศึกษาในปัจจุบันต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ต่าง ๆ ดังนั้นความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องทีอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งและนักเรียนควรได้รับการฝึกฝนค่านี้นี้ให้มาก ทิงเคอร์ (Tinker. 1952 15) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิด เพียงมีความเข้าใจที่แจ่มแจ้งแต่อย่างเดียวก็น่าเพียงพอแก่การรวบรวมความคิดในสิ่งที่เราอ่านได้ ฉะนั้นการสอนอ่านจึงควรย้ำความสำคัญที่การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านให้มาก แต่เท่าที่เป็นมาปรากฏว่าการสอนอ่านในโรงเรียนโดยทั่วไปได้รับความสนใจน้อยมาก จึงทำให้เด็กขาดประสิทธิภาพทางการอ่าน ด้วยเหตุนี้ครูไม่ควรละเลยต่อการฝึกฝนการอ่านให้แก่นักเรียนและควรส่งเสริมการอ่านของนักเรียนเหล่านั้นให้มากขึ้น ครูจะต้องถือเป็นหน้าที่ในการที่จะหาทางส่งเสริมสร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดแก่ผู้เรียนให้ได้ โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งมีปัญหา ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2514 : 4 - 38) กล่าวไว้ว่า

"นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบัน ยังมีจำนวนมากที่อ่านหนังสือไม่เป็น คืออ่านแล้วไม่สามารถจับใจความเรื่องทีอ่าน ไม่เข้าใจเนื้อเรื่องและวิจารณ์ไม่เป็น ความจริงแล้วนักอ่านที่ดีควรเป็นนักวิจารณ์และเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันเหตุการณ์บ้านเมืองผันแปรไปอย่างรวดเร็ว การศึกษาความคิดหลาย ๆ ด้านก่อนการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมาก ในด้านครูผู้สอนโดยทั่วไปเฉลี่ยแล้วนับได้ว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สูงขึ้นไปกว่าเดิมมาก แต่ก็ยังพบว่าการสอนอ่านยังสอนแบบเก่ากันอยู่ นั่นคือ ให้อ่านหนังสือแบบเรียนซึ่งเป็นแบบเรียนวิชาการวนคือนั่นเอง แล้วถามเนื้อเรื่องทีอ่าน หรือมีบางครั้งครูหาเรื่องทีครูเป็นฝ่ายพอใจมาให้นักเรียนอ่าน จากนั้นครูก็ตั้งคำถามในเรื่องนั้น ๆ ถ้าใครจาเรื่องใดทีก็สามารถเรียนอ่านได้ที คือจว่า ๘๖๐ ได้โดยตลอด"

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถในด้านความคิด การตัดสินใจ การประเมินค่า การจินตนาการ การใช้เหตุผลและการแก้ปัญหาตามที่ ฟอส (Frost. 1967 43)กล่าวว่าในการอ่านนั้นผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายอย่างประกอบกันเพื่อให้เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านเข้าใจสัญลักษณ์ที่มองเห็น และเข้าใจความคิดของผู้เขียน จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการวิเคราะห์ตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลทุกระดับ

อย่างไรก็ตามความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์ตัดสินและประเมินเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านนั้นเป็นความสามารถที่ต้องใช้วิจารณญาณและความรู้ความสามารถของตนในการอ่านด้วย

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Reading) ต้องอาศัยทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) เป็นพื้นฐานเนื่องจากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่ต้องใช้ความสามารถในระดับที่สูงกว่าการอ่านเรื่อง (Comprehension) เพราะต้องใช้ความเข้าใจ การตีความตลอดจนใช้ความคิดของผู้อ่านมาวิเคราะห์ตัดสินและประเมินค่าในข้อความที่อ่านด้วย เมื่อเด็กขาดความคิดในเรื่องที่อ่านแล้วปัญหาที่ตามมาก็เป็นดังที่ ปานตา ใช้เทียมวงศ์ (ปานตา ใช้เทียมวงศ์ 2526 : 95) ได้ชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือการอ่านอย่างมีความคิดไตร่ตรอง (Critical Reading) ซึ่งเป็นทักษะที่ขาดกันมากและเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่ง การอ่านโดยขาดวิจารณญาณในปัจจุบันเป็นสิ่งอันตราย

จากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตบพิตรพิมุข พบว่า การสอนอ่านยังมีปัญหา ด้านผู้สอนส่วนมากสอนเพียงให้นักเรียนอ่านได้เท่านั้น ไม่ได้เน้นการฝึกทักษะหรือฝึกฝนการอ่านให้นักเรียนรู้จักอ่านเป็น ครูไม่ได้คำนึงถึงทักษะในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหรืออ่านอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ ครูส่วนมากจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นทำนองเสนาะจากหนังสือ

วรรณคดีหรือมุ่งให้จดจำเนื้อเรื่องจากวรรณคดีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อเพียงนำมาตอบคำถามของครูก็พอแล้ว บางครั้งครูจะหาเรื่องที่ครูเองเป็นผู้ชอบหรือสนใจ มาให้นักเรียนอ่าน ลักษณะการสอนอ่านเช่นนี้ ครูในโรงเรียนหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษา ยังก็คือเป็นแบบอย่างของการสอนอ่านภาษาไทยมาจนทุกวันนี้

การเรียนการสอนอ่านตามที่กล่าวมาข้างต้น เป็นวิธีการของครูทั่ว ๆ ไป ที่พบในโรงเรียนและวิทยาลัยอาชีวศึกษา การเรียนการสอนตามวิธีนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไข ที่จริงแล้วนักเรียนที่เรียนสายอาชีวศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสอนอ่านให้เกิดทักษะและวิวิจารณ์ญาณ แต่การสอนอ่านในโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษานี้มักจะถูกมองข้ามไปเพราะเห็นว่าเป็นโรงเรียนประเภทวิชาชีพ แต่แท้จริงแล้วการอ่านจำเป็นมากในด้านที่นักเรียนอาชีวะเหล่านี้จะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน การดำรงตนในสังคม โดยเฉพาะในด้านการประกอบอาชีพแม้แต่จะศึกษาต่อก็ต้องอาศัยการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญ การอ่านช่วยให้เกิดความคิดดีและพหุคติ ดังนั้นการสอนอ่านในโรงเรียนประเภทนี้ ควรได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษมากกว่าที่จะถูกปล่อยปละละเลย สิ่งที่น่าตระหนกอีกอย่างหนึ่งคือ การที่ครูไม่รู้จักใช้วิธีสอนที่ถูกต้องและยังปล่อยให้ให้นักเรียนขาดนิสัยรักการอ่านหรือขาดทักษะในการอ่านที่คืบคลานจะเป็นผลทำให้เกิดปัญหาด้านอื่น ๆ ตามมาเช่น มีความค้อยในทางวิชาชีพขาดการค้นคว้าปรับปรุงในความก้าวหน้าทางวิชาการใหม่ ๆ หรือการไม่สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้ดี

เมื่อปลายปีพุทธศักราช 2518 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา ได้สำรวจปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนอาชีวศึกษาทั่วประเทศ ได้สรุปผลเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยไว้ดังนี้

ปัญหาอันดับ 1 กาหนดเนื้อหามากเกินไป

ปัญหาอันดับ 2 ขาดแบบฝึกและหนังสืออ่านประกอบ

ปัญหาอันดับ 3 ผู้เรียนมีพื้นความรู้ไม่ดี

ปัญหาเหล่านี้ควรจะหาทางแก้ไขให้หมดไป ปัญหาอันดับ 1 นั้น การแก้ไขควรเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการจัดทำหลักสูตร หรือกรรมการผู้พิจารณาให้ใช้หลักสูตร ปัญหาอันดับ 2 ครูสามารถสร้างแบบฝึกขึ้นใช้ประกอบการสอน เพื่อฝึกทักษะในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ เฉพาะอย่างยิ่งในด้านการอ่านนั้นแบบฝึก จะช่วยให้นักเรียนประเภทนี้มีความสนใจ และมีนิสัยรักการอ่านเพิ่มขึ้น ส่วนปัญหา อันดับ 3 นั้น ก็ควรจะเป็นหน้าที่ของครูในการที่จะหาทางแก้ไขด้วยการรู้จักใช้หนังสือ อ่านประกอบตามความสนใจ รู้จักใช้แบบฝึกอยู่เสมอวิธีดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนมี ความสามารถในการอ่านภาษา โดยเฉพาะในด้านการอ่านจะดีขึ้นกว่าเดิม

จากความสำเร็จของการอ่านที่มอบหมายต่อการเรียน การประกอบอาชีพและ เกี่ยวข้องกับวิชาทั่ว ๆ ไปของนักเรียนประเภทอาชีวศึกษาคงได้กล่าวมาแล้ว รวมทั้ง ปัญหาการสอนอ่านของครู และปัญหาการเรียนอ่านของนักเรียนอาชีวศึกษา เป็นสิ่งที่ ผู้วิจัยสนใจและท้าทายต่อความรับผิดชอบในความเป็นครูอย่างยิ่ง จึงเกิดความมั่นใจ ว่าถ้าได้มีการสร้างแบบฝึกทักษะขึ้นใช้ประกอบการสอนอ่านภาษาไทย และหาวิธีการ ฝึกการอ่านจะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวให้น้อยลง และจะได้เป็นแนวทางแก่ครู ผู้สอนในการที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึก มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่
2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างนักศึกษา กลุ่มที่สอนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านของนักศึกษา แผนกธุรกิจสาขาการเลขานุการและบัญชี ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช่แบบฝึก

2. ทำให้ได้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจได้แน่นอนยิ่งขึ้นว่า ควรจะดำเนินการส่งเสริมการสร้างแบบฝึก เพื่อนำไปใช้ประกอบการอ่านแก่นักศึกษาอาชีวศึกษาหรือไม่

3. ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้มีการสร้างแบบฝึกไว้ใช้ในการสอนอ่าน ผลการวิจัยนี้จะช่วยให้ได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกการอ่าน แก่นักศึกษาอาชีวศึกษาในแผนกต่าง ๆ

4. เป็นแนวทางให้ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ได้พิจารณาปรับปรุงการทำแผนการสอนวิชาภาษาไทย โดยใช้สื่อการสอนชนิดแบบฝึก เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางการอ่านภาษาไทยของนักศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกธุรกิจสาขาวิชาการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตปทุมธานี มหาเมฆ ยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 จำนวน 30 คน กลุ่มทดลอง 2 จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน

2. เนื้อหาของแบบฝึก เนื้อเรื่องที่จะนำมาใช้สร้างแบบฝึก คัดมาจาก วารสาร นิตยสาร เอกสาร และหนังสือต่าง ๆ แล้วนำเรื่องเหล่านี้มาพิจารณา คัดเลือกเรื่องร่วมกันระหว่าง อาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโท และครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อีก 4 ทาน คัดเลือกเนื้อเรื่องไว้ทั้งหมด 12 เรื่อง

3. เวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลาทำการสอน 12 คาบ สอนสัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละประมาณ 15 นาที
4. ตัวแปรที่จะศึกษา
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ
 - 4.1.1 วิธีสอน แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ
 - 4.1.1.1 การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล
 - 4.1.1.2 การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม
 - 4.1.1.3 การสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึก
 - 4.2 ตัวแปรตาม
 - 4.2.1 ความสามารถในการอ่าน
 - 4.2.2 ความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาไทย ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเน้นการเพิ่มทักษะในการอ่านด้าน ความเข้าใจศัพท์ เข้าใจเนื้อเรื่อง และรู้จักใช้ความคิดเชิงวิจารณ์ ในการวัดความเข้าใจในการอ่านนี้ จะวัดโดยใช้แบบทดสอบ
 - 1.1 ความเข้าใจศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการบอกความหมายของคำทั้งที่ปรากฏอยู่ตามลำพัง และที่ปรากฏอยู่ในข้อความ
 - 1.2 ความเข้าใจเนื้อเรื่อง หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ รวมทั้งความสามารถในการจับใจความ และลำดับเรื่องราวที่อ่านได้
 - 1.3 ความคิดเชิงวิจารณ์ หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่าน เข้าใจความคิด หรือความมุ่งหมายของผู้เขียน

2. ความตั้งใจทางการเรียน หมายถึง แรงจูงใจที่มีอยู่ในตัวบุคคลและสามารถที่จะทำให้ ผู้เรียนประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างจริงจัง ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย มีความสนใจในการเรียน ใช้เวลาว่างพบทบทวนบทเรียน ค้นหาหาความรู้จากห้องสมุด การทำการบ้านส่ง ในการทักทายครั้งนี้ใช้แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ วัลลภ กันทรวิทย์ และอรุณศรี กุ่มพ

3. แบบฝึก หมายถึง บทฝึกเสริมความสามารถในการอ่าน โดยเน้นการเพิ่มทักษะด้านความเข้าใจศัพท์ เข้าใจเนื้อเรื่อง และรู้จักใช้ความคิดเชิงวิจารณ์ ลักษณะของแบบฝึกแต่ละชุดจะมีบทอ่านและคำถามให้ตอบ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำเรื่องมาจาก วารสาร นิตยสาร เอกสาร และหนังสือต่าง ๆ เรื่องเหล่านี้ผ่านการรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทย จำนวน 5 ท่าน

4. การใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล หมายถึง การสอนอ่านโดยให้ผู้เรียนแต่ละคนได้อ่านเรื่องราวในแบบฝึกแต่ละชุด แล้วตอบคำถามท้ายแบบฝึกด้วยตนเอง

5. การใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม หมายถึง ให้ผู้เรียนแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 5 คน ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องราวในแบบฝึกแต่ละชุดเป็นกลุ่ม แล้วช่วยกันตอบคำถามท้ายแบบฝึก

6. การไม่ใช้แบบฝึก หมายถึง การสอนอ่านตามปกติ โดยไม่ใช้แบบฝึกเข้าไปเสริมการอ่าน

7. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของข้อความหรือเรื่องที่อ่าน ในที่นี้วัดได้จากคะแนนที่นักศึกษาทำได้จากการตอบแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

8. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หมายถึง ระดับการศึกษาเบื้องต้นใน วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ รับเด็กที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าศึกษา ใช้เวลาเรียนเต็ม 3 ปี ตามระบบ 6:3:3 ของแผนการศึกษาชาติในปัจจุบัน ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับเดียวกันกับมัธยมศึกษาตอนปลาย

และสามารถโอนผลการเรียนซึ่งกันและกันได้ระหว่างหลักสูตร ปวช. และหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนปลายปี 2524

สมมติฐานในการศึกษากันว่า

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม
และไม่ใช้แบบฝึกจะมีความสามารถในการอ่านต่างกัน
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม
และไม่ใช้แบบฝึกจะมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการอ่านมีความจำเป็นและสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาวិชาการต่าง ๆ ในโรงเรียนขึ้นอยู่กับการอ่านของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่ ด้วยเหตุที่การอ่านมีความเกี่ยวข้องและมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อคนทุกวัยทุกอาชีพ ดังนั้น การฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง นักการศึกษาหลายท่านที่เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนอ่าน และการฝึกทักษะการอ่านเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่า นักศึกษาในแผนกธุรกิจ สาขาวิชาการเลขานุการ และบัญชี ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกชนิดฝึกเดี่ยว ชนิดฝึกเป็นกลุ่ม และไม่ใช่แบบฝึกจะมีความสามารถในการอ่านต่างกันหรือไม่อย่างไร เกี่ยวกับเรื่องการอ่านนี้ผู้เขียนเอกสารและค้นคว้าวิจัยไว้มาก ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมไว้เพื่อที่จะได้เป็นพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่วิจัย ดังนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
 - 1.1 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.1.1 ความเข้าใจศัพท์
 - 1.1.2 ความเข้าใจเนื้อเรื่อง
 - 1.2 ความสามารถในการอ่าน

- 1.2.1 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- 1.2.2 ความสามารถในการอ่านอย่างใช้ความคิดเชิง

สร้างสรรค์

2. การฝึกฝนช่วยในการอ่าน
3. แบบฝึกทักษะ
4. การเลือกเรื่องที่น่าสนใจมาใช้สร้างแบบฝึก
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านทั่วไป
 - 5.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านของนักเรียนประเภทอาชีวศึกษา
 - 5.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนที่มีต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน นักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่านและได้เขียนเป็นทฤษฎีไว้ดังนี้

คอว์สัน (Dawson. 1959 7) กล่าวว่า การสอนอ่านควรมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เฝ้าใ้ให้นักเรียนสนใจทั้งเพื่อความเพลิดเพลินและเพื่อเสริมสร้าง

สติปัญญา

2. เพื่อสร้างความพร้อมในการอ่านในแต่ละระดับชั้น
3. เพื่อให้มีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น
4. เพื่อให้มีนิสัยยืมดีทั้งการอ่านและการฟัง
5. ให้สามารถเลือกหนังสือ และอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสมตรงกับ

จุดมุ่งหมายในการสอนได้

แฮร์ริส (Harris. 1956 : 478) มีความเห็นว่าวิธีที่จะส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่านควรจะทำให้เด็กคุ้นเคยกับวิธีการที่เหมาะสมคือ ในชั้นแรกควรจะให้เด็กอ่านหนังสือที่ง่าย สั้น และตรงกับความสนใจ เมื่อนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการอ่านแล้ว นักเรียนจะหาหนังสือชนิดต่าง ๆ มาอ่านเอง

รัสเซลล์ (Russell. 1961 : 393) เสนอความคิดเห็นสรุปได้ว่าเด็กจะสนใจอ่านหนังสือประเภทใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น เพศ อายุ ความสามารถทางสมองและสิ่งแวดล้อม

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2524 : 21) กล่าวว่า เนื้อหาที่จะนำมาฝึก ฟัง พูด อ่าน เขียน ควรเป็นเรื่องอยู่ในความสนใจ และมีความหมายต่อชีวิตนักเรียน

กุหลาบ มัลลิกะมาส (กุหลาบ มัลลิกะมาส 2511 : 2) กล่าวว่า เด็กอายุ 16 - 18 ปี เป็นระยะเตรียมตัวจะออกไปประกอบอาชีพ การอ่านควรเชื่อมโยงไปถึงอาชีพด้วย การส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านจึงควรให้อ่านเรื่องที่ตรงกับความสนใจของเด็กตามวัย ประสบการณ์ และส่งเสริมให้มีการอ่านต่อเนื่องกันไป

การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องถึงทักษะหลาย ๆ ด้าน กล่าวคือ ความเข้าใจความหมายของศัพท์ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง การรู้จักคิดในขณะที่อ่าน ได้แก่ ความสามารถใช้ความคิดในเชิงวิจารณ์และสร้างสรรค์ ทักษะเหล่านี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เอง ครูจะต้องช่วยฝึกให้นักเรียน ในการฝึกทักษะการอ่านให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนนี้ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อคิดเห็น และแนะแนวทางไว้หลายวิธี ดังนี้

1.1 ความเข้าใจในการอ่าน

ทิงเกอร์ (Tinker. 1952 : 15) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายหลายทางของการอ่านทุกชนิด ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเพียงอย่างเดียว

ก็เพียงพอแก่การที่จะรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่านมา ฉะนั้นการทำความเข้าใจของการอ่าน จึงควรส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านให้มาก

วิลเลียม (William. 1968 204)กล่าวถึงคุณประโยชน์ของความเข้าใจในการอ่านว่า การที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจอันดีในการอ่านนั้น เป็นการช่วยพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคล (Individual Potentiality) ซึ่งจะช่วยให้ความหมายของความเข้าใจว่า เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งต้องมีคุณสมบัติ

4 ประการคือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อน
2. มีความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้อยู่

เหล่านั้น

3. สามารถอธิบายถึงสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว

ก็สามารถตอบและอธิบายได้

ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลความลักษณะของนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้สำหรับเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะ
2. การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชั้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้
3. การขยายความ (Extrapolation) คือ สามารถขยายความหมายของนัยของเรื่องนั้น ๆ ให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

สมิท (Smith. 1963 161) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ กว้าง ๆ คือ

1. ระดับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร เป็นระดับความเข้าใจพื้นฐานที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรง

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ เป็นระดับที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เพราะผู้อ่านต้องตีความที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในข้อความ

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์ เป็นระดับที่ต้องอาศัยความเข้าใจในสองระดับแรกเป็นพื้นฐานเนื่องจากการอ่านระดับนี้ต้องใช้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ตัดสินและประเมินค่าสิ่งที่อ่าน

สำหรับ เบอร์มีสเตอร์ (Burmester. 1974 147 - 148) ได้นำ Bloom's Taxonomy มาดัดแปลงและแบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 7 ระดับคือ

1. ระดับความจำ ผู้อ่านต้องสามารถจำสิ่งที่ผู้เขียนบอกไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับการแปลความหมาย ผู้อ่านต้องสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นเรื่องใหม่ เช่น การแปลเป็นภาษาอื่น ๆ หรือแปลเป็นแผนที่ แผนภูมิ การถอดความ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

4. ระดับประยุกต์ใช้ เป็นความสามารถที่ผู้อ่านเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ให้สำเร็จ

5. ระดับวิเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ ๆ ได้ เช่น แยกแยะบทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้

6. ระดับการสังเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ได้

7. ระดับการประเมินผล ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์และตัดสินความคิดโดยใช้มาตรฐานที่วางไว้ได้

จากระดับชั้นของการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ ได้กล่าวมาแล้วนั้น อาจสรุปได้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจมี 3 ลักษณะ กังที เดอร์ บอร์ (De Boer. 1970 174) กล่าวไว้คือ

1. การอ่านตามตัวอักษร (Reading the line)
2. การอ่านแบบตีความ (Reading between the line)
3. การอ่านแบบมีวิจารณ์ญาณ (Reading beyond the line)

1.1.1 ความเข้าใจกัณฑ์

รัสเซล (Russell. 1961 284 - 287) ได้แนะนำในการจัดประสบการณ์เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของกัณฑ์ไว้ดังนี้คือ

1. กิจกรรมทุกอย่างที่จัดขึ้นควรสอดคล้องกับภูมิหลังหรือประสบการณ์ของนักเรียน
2. การใช้สื่อทัศนวัสดุ
3. การให้นักเรียนเห็นการใช้คำนั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ
4. การอธิบายของครู
5. ครูอ่านหนังสือหรือเล่าให้นักเรียนฟัง
6. อุปกรณ์ที่ใช้ควรเป็นอุปกรณ์ที่นักเรียนช่วยกันทำขึ้น
7. เน้นให้นักเรียนเกิดมโนทัศน์ในคำนั้น

8. ให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านอย่างกว้างขวาง
9. ให้นักเรียนใช้พจนานุกรม
10. ให้นักเรียนมีโอกาสศึกษาคำที่เป็นคำพูด
11. ให้นักเรียนศึกษากาพย์โดยตรง เช่น วิภะระทศำ
กอ สวัสดิพิณชัย (กอ สวัสดิพิณชัย 2505 : 110)

มีความเห็นว่านักเรียนเรียนคำใหม่ ๆ ได้ดังนี้

1. อาศัยภาพประกอบ
2. อาศัยความสำคัญของประโยคและเนื้อเรื่องเป็นเครื่องเดา

ความหมาย

3. อาศัยรูปคำเป็นเครื่องช่วยในการเดาความหมายของคำ
4. อาศัยพจนานุกรมเพื่อค้นคำแปล

เปลื้อง ณ นคร (เปลื้อง ณ นคร 2520 : 34) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ความหมายของคำที่อ่านดังนี้ การที่เด็กเรียนรู้ความหมายของคำที่อ่าน ก็เป็นเครื่องแสดงความก้าวหน้าแห่งการเรียนรู้ เพราะในขั้นแรก ๆ เด็กจะรู้ความหมายของคำเมื่อคำนั้นอยู่โดด ๆ แต่พอคำต่าง ๆ รวมกันเป็นหมู่เรื่องราวความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปตามลักษณะของข้อความ ฉะนั้นการที่นักเรียนอ่านหนังสือรู้เรื่องก็เพราะนักเรียนเข้าใจความหมายของคำกับติดตามเรื่องราวที่อ่านไปได้ การเรียนดังนี้เรียกว่า เรียนความคิด (Idealon Learning)

1.1.2 ความเข้าใจเนื้อเรื่อง

การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีประสิทธิภาพในด้านความเร็ว การเก็บใจความสำคัญ การย่อหรือสรุปใจความสำคัญของเรื่อง (Broom. 1951 : 4) และต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เพราะความเข้าใจเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของการอ่านทุกชนิด เมื่อผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างแจ่มแจ้ง จะสามารถรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่านได้ (Tinker. 1952 15)

คอร์ดสัน (Dawson. 1959 177) ได้ให้แนวการอ่าน
เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องดังนี้

1. สอนให้นักเรียนเข้าใจคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความ
สั้น ๆ
2. ฝึกให้นักเรียนสามารถจับความสำคัญได้ โดยการตั้งคำถาม
ให้นักเรียนคิดถึงเรื่องที่อ่านไปแล้วทั้งหมด เช่น เรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร สอนว่าอย่างไร
3. ฝึกให้อ่านเพื่อคาดการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป หรือแก้ปัญหา
โดยการเล่าเรื่องแล้วทิ้งท้ายให้นักเรียนทายต่อไปว่าจะเป็นอย่างไร หรือดำเนินเรื่อง
ให้ถึงจุด ๆ หนึ่งแล้วให้นักเรียนคิดวิพากษ์วิจารณ์ หรือแก้ปัญหาเองจะช่วยให้จับใจความ
ได้ดี
4. ฝึกให้อ่านโดยกำหนดให้หา ต้องการให้รู้เรื่องอะไรบ้าง
5. ฝึกให้อ่านเพื่อให้จินตนาการเพิ่มขึ้น โดยให้ดูภาพ หรือ
สิ่งอื่นที่ให้ความประสาททั้งห้า
6. ฝึกให้อ่านเพื่อทราบการจัดระเบียบ หรือแนวการจัดลำดับ
ความของผู้เรียน
7. ฝึกให้อ่านเพื่อสังเกตรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกัน โดยกำหนด
ให้อ่านและวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่อ่าน

รัสเซล (Russell. 1961 198 - 199) กล่าวว่า
การอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องนั้น ครูจะมีวิธีฝึกดังนี้คือ

1. ให้นักเรียนหาข้อความหรือประโยคที่เป็นใจความสำคัญ
ของย่อหน้านั้น
2. ให้เลือกคำตอบลำดับเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้น
3. กำหนดแนวทางที่ต้องการให้นักเรียนก่อนที่จะให้นักเรียนอ่าน
4. รวบรวมความคิดจากเรื่องที่อ่านแล้วเขียน โดยใช้คำพูด
ของนักเรียน

วิธีที่ทั้ง 4 นี้ ครูสามารถฝึกให้นักเรียนอ่านได้อย่างมีจุดหมาย จับใจความสำคัญได้ ลำดับเรื่องได้ และสรุปความได้ เพื่อเป็นการช่วยให้นักเรียน ประสบความสำเร็จครูควรช่วยดังนี้

1. สอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยค
2. สอนให้นักเรียนรวบรวมข้อความที่อ่านได้
3. สอนให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า และให้นักเรียนสามารถแยกได้ว่า ข้อความใดเป็นความจริง และข้อความใดเป็น ความเห็นของผู้เขียน

เบอร์ตัน (Burton. 1956 321) ได้ให้ความเห็น เกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจในการอ่านว่า ต้องอาศัยความสามารถหลายด้านประกอบกันคือ

1. การเข้าใจความหมายของศัพท์
2. การเรียงลำดับความได้
3. จับความคิดสำคัญได้
4. การสังเกตความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่าน
5. แยกประเภทได้ สรุปความได้และคาดการณ์ล่วงหน้าได้

1.2 ความสามารถในการอ่าน

บอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 . 235) ให้ความเห็นว่าความสามารถในการเข้าใจในการอ่านมีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้

การเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานสำคัญของการเข้าใจในการอ่าน เมื่อเด็กเข้าใจความหมายของศัพท์เหล่านั้นชัดเจนและกว้างขวางดีแล้ว ย่อมทำให้เด็กเกิดความคิดที่จะนำมาใช้ในการอ่าน ทำให้เข้าใจประโยค ท่อนหรือ บทที่อ่านได้ดี

การเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อที่จะเข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่าน เป็นหน่วยความคิด กล่าวคือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำต่อเนื่อง เป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ ถ้าเด็กมีความสามารถในทางนี้ก็จะอ่านข้อความนั้น ๆ ด้วยความตั้งใจ การที่เด็กอ่านหนังสือทีละคำ จะทำให้ไม่สามารถจับกลุ่มคำตาม หน่วยความคิดได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจข้อความในแต่ละประโยค

การเข้าใจประโยค เมื่อเด็กเข้าใจคำ และรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิด แล้ว ต้องรู้จักเอาแต่ละคำ หรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความ เป็นประโยค

การเข้าใจตอน หมายถึง ความสามารถที่จะหาประโยคแต่ละประโยค ในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน เด็กจึงจะอ่านได้เข้าใจดียิ่งขึ้น

การเข้าใจเรื่องราวที่ยาวขึ้น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความ ที่อ่าน เด็กจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่อยู่ก่อนหน้า และข้อความในตอนต่อ ๆ มาอีกด้วย

จะเห็นว่าการสอนอ่านที่ดีจะต้องพัฒนาความสัมพันธ์ทักษะเหล่านี้คือ การเข้าใจความหมายของการรวบรวมกลุ่มคำ เข้าเป็นประโยค การหาประโยค มาสัมพันธ์กันได้ความหมายเป็นตอน ๆ และการนำใจความของแต่ละตอนมาต่อเนื่องกัน จนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านทั้งเรื่อง

1.2.1 ความสามารถในการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ

ความหมายของการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ

การอ่านอย่างใช้วิจารณญาณต้องอาศัยพื้นฐานหลายอย่าง เช่น การเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน การจับใจความสำคัญของเรื่องได้และสามารถตีความได้ ได้ให้ผู้ให้ความหมายของการอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ ดังนี้คือ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2520 : 148) อธิบายว่า "การอ่านอย่างใช้วิจารณญาณคือ ความสามารถใช้บุคลิกพิเศษและ พิจารณาคำของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถเปรียบเทียบได้อย่างมีหลักเกณฑ์

และตัดสินใจได้ว่า เรื่องนั้นหรือตอนหนึ่งตอนใดของเรื่องนั้นผิดหรือถูกหรือไม่ก็สำคัญหรือไม่สำคัญ สามารถแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น และสามารถแยกความคิดเห็นออกจากข้อเท็จจริงได้โดยใช้ปัญญาและเหตุผลรวมทั้งความรู้ที่มีอยู่มาไตร่ตรองอีกด้วย เช่น สามารถวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนั้นได้ สามารถสรุปเปรียบเทียบได้ หรือสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลได้ เป็นต้น

ดีเชนท์ (Dechant. 1969 : 372) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านเพื่อประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่าน (Reading for Evaluation) เขามีความเห็นว่าการอ่านอย่างมีวิจารณญาณนั้นผู้อ่านต้องตรวจสอบความจริง ความสมเหตุสมผล ความเชื่อถือได้ และความถูกต้องของสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องสามารถแยกได้ว่า ข้อความใดเป็นข้อเท็จจริง ข้อความใดเป็นความคิดเห็น พยายามอ่านให้เข้าใจและรู้เท่าทันการเขียนของผู้อ่าน

นอกจากนี้ โรบินสัน (Robinson. 1964 : 263) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นความสามารถที่จะใช้เกณฑ์ในการประเมินค่าสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นการตัดสินใจโดยใช้ความจริง (Veracity) ความมีเหตุผล (Validity) และกำหนดคุณค่าของสิ่งที่อ่านโดยมีพื้นฐานอยู่บนเกณฑ์หรือมาตรฐานที่พัฒนามาจากประสบการณ์ที่ผ่านมา

ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

มีผู้สรุปความสามารถและทักษะทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้หลายท่าน เช่น

อาร์เทอร์ (Arthur. 1967 : 42) ได้เสนอความเห็นของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า

1. จำความหมายของคำได้
2. สามารถเลือกความหมายของคำในกรณีที่มีความหมายหลายอย่างได้อย่างเหมาะสมกับข้อความที่อ่าน

3. เข้าใจถ้อยคำอุปมาหรือความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ซึ่งผู้เขียน
ไม่ได้บอกตรง ๆ

4. จับความคิดที่สำคัญของผู้เขียนได้
 5. ถ่ายทอดข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้
 6. มองเห็นความสำคัญของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็น
ข้อความนั้นและมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เหล่านั้น
 7. ทราบจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็นและความลำเอียงของผู้เขียนได้
 8. จับลักษณะการเขียนของผู้เขียนได้
 9. ลงความเห็น วินิจฉัย ตัดสินได้
 10. จับความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกได้
- เบอร์ตัน (Burton. 1956 : 321) กล่าวถึงทักษะที่จะ
พัฒนาความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าต้องอาศัยความสามารถหลายด้าน
ประกอบกันคือ

1. ความเข้าใจความหมายของศัพท์
2. การเรียงลำดับความได้
3. จับความคิดสำคัญได้
4. เห็นความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่าน
5. จัดหมวดหมู่และย่อได้
6. สรุปใจความได้
7. คาดการณ์ล่วงหน้าได้

ฮิวแมน (Heilman. 1967 : 426) ได้สรุปความสามารถ
ที่เป็นทักษะสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณไว้ดังนี้

1. ให้ความหมายของคำต่าง ๆ ได้
2. เลือกความหมายของคำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมในกรณีที

ศัพท์นั้นมีความหมายหลายอย่าง

3. เข้าใจถ้อยคำอุปมาหรือความหมายแฝงที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้
โดยตรง ๆ
4. จับความคิสำคัญของผู้เขียนได้
5. ถายทอดข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้
6. มองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็น
ข้อความนั้น ๆ ได้

7. รวบรวมเรียบเรียงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้อย่างดีหรือ
ลำดับเรื่องได้

8. รู้จุดมุ่งหมายความตั้งใจและทัศนคติของผู้เขียน
9. อนุมานสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บ่งไว้อย่างชัดเจนได้
10. ดีความได้

ทักษะการอ่านเหล่านี้เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับไม่อาจจะกล่าวได้ว่า
ทักษะอันคับไคยากง่ายกว่ากัน การสอนอ่านเพื่อให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิดจึงอยู่ที่
การตั้งคำถามอย่างมีจุดมุ่งหมายของครู

1.2.2 ความสามารถในการอ่านอย่างใช้ความคิดเชิงสร้างสรรค์
รัสเซล (Russell. 1961 : 496) ได้ลำดับขั้นตอนของการ
พัฒนาการอ่านอย่างใช้ความคิดเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. 'ความเข้าใจศัพท์และความกิริที่ปรากฏใน' เรื่องที่อ่าน
2. การเข้าใจความหมายขั้นที่ลึกซึ้งกว่าความหมายโดยทั่วไป
3. มีการรวบรวมความคิดที่เกิดขึ้นกับประสบการณ์ในอดีต
4. เข้าใจสัญลักษณ์และความหมายที่ซ่อนเร้น
5. เกิดความซาบซึ้งหรือเกิดวิจารณ์
6. นำความคิดที่ได้ใหม่นี้ไปใช้ในกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป

2. การฝึกฝนช่วยในการอ่าน

ด้วยเหตุที่การอ่านเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและการเพาะนีย้นนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณซึ่งเป็นทักษะที่ต้องอาศัยพื้นฐานจากการอ่านขั้นต้น

แฮร์ริส (Harris. 1969 59) ได้กล่าวถึงการฝึกฝนในการอ่าน เพื่อให้เกิดความสามารถในการอ่านนั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจในภาษา สามารถจับใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย ได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่านได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจเจตนคติของผู้เขียน จากข้อความที่อ่าน และวัดค่าในการเสนอความคิดของผู้เขียนได้

เฮอริค (Herrick. 1976 15) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้อ่านที่ไม่ดีสรุปได้ความว่า บุคคลดังกล่าวนี้ไม่สามารถจะตีความได้ ไม่สามารถจดจำได้ว่าอ่านอะไรไปบ้าง จุดอ่อนเหล่านี้จะพบได้จากนักเรียนที่บกพร่องในการอ่านท่า มีผลการเรียนต่ำและต่อไปจะมีปัญหาทางด้านประกอบอาชีพ รวบรวมองค์ความรู้ทางเรื่องราว และบางรายอาจถูกพักการเรียนเป็นผู้ล้มเหลวและสิ้นหวังในชีวิตและที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือมีมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองไปในทางที่ไม่ดีนั่นคือ รู้ดีกว่าตนค่าต่ำ เขาจะหลบทาง เขาไม่มีโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้าไม่ว่าเขาจะไปประกอบอาชีพส่วนตัวหรือไม่ ไม่อาจปรับตัวในสังคม ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องหาทางให้นักเรียนเหล่านี้เรียนอ่านให้ถูกต้อง โดยให้คำแนะนำและฝึกฝนให้เกิดทักษะเมื่อนักเรียนมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนหัดอ่านสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ เป็นการช่วยให้ชีวิตของนักเรียนมีกำไรมากขึ้น เป็นการให้สิ่งที่มีค่าแก่เขา นักเรียนจะได้แก่นแท้ของการอ่าน การที่จะมีความสำเร็จสมความมุ่งหมายนี้ได้นั้นย่อมหมายถึงการทำงานที่ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยของครู

รัฐจวน อินทรกำแหง (รัฐจวน อินทรกำแหง 2519 : 30) ได้อธิบายเกี่ยวกับการฝึกให้คนอ่านซึ่งพอสรุปได้ว่า

1. การมีความรู้ในเรื่องของหนังสือคือรู้จักลักษณะประเภทของหนังสือได้แจ่มกระจ่างและลึกซึ้งพอสมควร
2. การมีนิสัยอ่านหนังสือสม่ำเสมอทุกวัน
3. การมีทัศนะกว้างไกลพอที่จะยินดีอ่านหนังสือได้ทุกประเภทโดยไม่รู้ลี้กตัวว่าเป็นความทุกข์ใจเพราะต้องฝืนอ่าน
4. ความสามารถในการอ่านหนังสือได้เร็วและสามารถจับใจความของหนังสือนั้นได้
5. ความสามารถในการวินิจฉัยคุณค่าของหนังสือ

โกชัย สาริกบุตร (โกชัย สาริกบุตร 2519 : 18) มีความเห็นว่า "การอ่านไม่ใช่พฤติกรรมอันเนื่องมาจากพันธุกรรม แต่เป็นพฤติกรรมที่สร้างขึ้นภายหลังและจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงจะก้าวหน้า

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2514 : 7) แนะนำว่าการสอนให้เกิดทักษะนั้น "ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ โดยฝึกจากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ยากและฝึกบ่อยครั้ง"

นอกจากนี้ กุหลาบ มัลลิกะมาส (กุหลาบ มัลลิกะมาส 2511 : 2) กล่าวว่า "เด็กอายุ 16 - 18 ปี เป็นระยะเตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพ การอ่าน การเชื่อมโยงไปถึงอาชีพด้วย การส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน จึงควรให้อ่านเรื่องที่ตรงกับควาสนใจของเด็กตามวัยประสบการณ์ และส่งเสริมให้มีการอ่านต่อเนื่องกันไป"

ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

รัสเซล (Russell. 1961 : 160) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะทางการอ่านว่า "อุปกรณ์ที่จะช่วยในการฝึกทักษะการอ่านได้ผลสมบูรณ์นั้น

ได้แก่การใช้สมุดแบบฝึกหัด เพราะนอกจากจะช่วยเราได้ฝึกเกิดความสนใจในการอ่านแล้วยังสามารถที่จะพัฒนาทักษะการอ่านด้านต่าง ๆ เช่น ความคิดเชิงวิจารณ์ ความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างชัดเจนและนักเรียนสามารถตรวจสอบคำตอบที่ถูกต้องได้ด้วยตนเองอีกด้วย"

บิวโล (Dillows. 1962 : 175) มีความเห็นว่า "แบบฝึกหัดโดยทั่วไปมักเป็นประเภทย่อยแบบพาให้ความคิดกระจัดกระจายไม่รวมอยู่ในเรื่องเดียวกันโดยเฉพาะครูจึงควรสร้างแบบฝึกหัดเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะขึ้นเพื่อใช้ฝึกเด็ก เพราะจะช่วยให้เด็กกระตือรือร้นและสนใจมากกว่า และเขาเห็นว่าการสร้างแบบฝึกนั้นครูควรคำนึงถึงการใช้ภาษาที่สื่อความหมายเหมาะสมกับวัยวัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนพื้นฐานทางภาษาของเด็กด้วย"

ผลการวิจัยของ มลวิภา กมลพรพัฒนา (มลวิภา กมลพรพัฒนา 2518 : 60) เยาวมาลย์ สุขอุดม (เยาวมาลย์ สุขอุดม 2518 : 26 - 27) ปรียดา จันทโรจน์ (ปรียดา จันทโรจน์ 2522 : บทคัดย่อ) เชาวน์เกิดเพทางค์ (เชาวน์เกิดเพทางค์ 2524 : 49) และสนธิ ตั้งทวี (สนธิ ตั้งทวี 2526 : 41) พบว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะนี้เป็นประโยชน์ในการสอน ดังนั้นครูควรสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะขึ้นประกอบการสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

✓ บาเนต และคนอื่นๆ (Barnett and others 1969 : 11) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่า "แบบฝึกที่ดีควรมีคำแนะนำการใช้ควรให้มีตัวเลือกทั้งแบบตอบจากัดและแบบตอบเสรี คำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกมาเป็น

ข้อความหรือเป็นแบบฝึกไม่ควรยาวเกินไป และยากแก่การเข้าใจ ถ้าต้องการให้
ศึกษาค้นคว้าตนเองแบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ฝึกทำ

✓ นิทยา อุทัยโยธี (นิทยา อุทัยโยธี 2520 : 1) กล่าวว่า ลักษณะของ
แบบฝึกที่ดีคือ

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย หรือความสามารถของเด็ก
3. มีค่าชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสม คือไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และท้าทายให้แสดงความสามารถ

✓ ศศิธร สุทธิแพทย์ (ศศิธร สุทธิแพทย์ 2517 : 72) ได้ทดลอง
และรวบรวมลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาค้นคว้าเองได้

จากหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีมีผู้แนะนำไว้ จะเห็นได้ว่า หลักจิตวิทยาเป็น
ส่วนสำคัญที่ต้องคำนึงถึง ดังนั้นในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านนี้ ผู้วิจัยได้
อาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาของ พรรณี ชูทัย (พรรณี ชูทัย
2522 . 142 และ 193) มาประกอบคือ

1. ความใกล้ชิด (Contiguition) การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนอง
ที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

2. แบบฝึกหัด (Practice) คือการให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ การอ่านเป็นวิชาทางทักษะจึงต้องให้มีการฝึกฝนบ่อย ๆ เพื่อช่วยให้มีทักษะทางการอ่านเพิ่มขึ้น

3. กฎแห่งผล (Law of Effect) คือการให้ผู้เรียนทราบผลการทำงานของตนได้แก่ การเฉลยคำตอบให้นักเรียนได้ทราบผลการทำงานโดยรวดเร็ว นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าผลการทำงานของตนเป็นอย่างไรแล้วยังเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

4. การจูงใจ (Motivation) ได้แก่ การเรียงแบบฝึกหัดจากง่าย และสลับไปสู่วิธีที่ยากและยาวขึ้น ทั้งนี้เนื้อเรื่องที่นำมาสร้างแบบฝึกหัดก็พิจารณาจากสัณฐานและหลายรูปแบบ ตลอดจนมีภาพประกอบเรื่องเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียนมากขึ้น

การสอนเป็นกลุ่ม

คำว่า "กลุ่ม" มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลายความหมาย เช่น

ทองเวียน อมรวิมล (ทองเวียน อมรวิมล 2520 : 4) กล่าวว่า เรื่องกลุ่มว่า การที่เอากันบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปรวมกันอยู่ก็ถือว่าเป็นกลุ่มได้ ถ้าสมาชิกนั้นมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายของกลุ่ม

ลอเซอร์ (Loeser. 1957 5 - 19) ได้กล่าวถึงลักษณะของกลุ่มไว้ดังนี้

1. มีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระหว่างสมาชิกของกลุ่ม
2. มีความมุ่งหมายร่วมกัน
3. มีความสัมพันธ์กันในเชิงหน้าที่
4. มีอำนาจที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความสมัครใจ
5. มีความสามารถที่จะกำหนดทิศทางของกลุ่มได้

กัลลี (Culley. 1963 62 - 63) กล่าวว่า กลุ่มมีความหมายมากกว่าการที่บุคคลมารวมกันเฉย ๆ โดยไม่มีการปฏิสัมพันธ์กัน การที่จะเรียกว่ากลุ่มต้องมีเป้าหมายเฉพาะอย่างเดียวกัน มีการกระทำร่วมกัน ซึ่งประกอบด้วยลักษณะ

3 ประการคือ

1. มีจุดมุ่งหมายร่วมกันและการกระทำนั้นจะต้องตรงกับความต้องการของแต่ละบุคคลด้วย

2. ความสำเร็จของงานในกลุ่มจะนำไปสู่ความราบมือ

3. ต้องมีการสื่อสารทางวาจา หรือติดต่อกันเป็นลายลักษณ์อักษร

บอนเนอร์ (Bonner. 1959 27) ได้กล่าวถึงกระบวนการกลุ่มว่า การเรียนรู้จะเป็นผลจากกระบวนการกลุ่มหรือการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ย่อมช่วยให้เกิดผลดีสองประการคือ นอกจากจะได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาจากการมีส่วนร่วมทางความคิดและความรู้สึกแล้ว ผู้เรียนยังได้รับการฝึกทักษะและการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างผู้เรียนได้อีกด้วย

วิธีการฝึกเป็นกลุ่มเป็นวิธีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับกลุ่มเพื่อน ทศนา แหมมณี (ทศนา แหมมณี 2522 : 14) ได้กล่าวถึงกระบวนการกลุ่มไว้ว่า กระบวนการกลุ่มเป็นการใช้กลุ่มเพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้จากการลงมือกระทำกิจกรรม การเรียนรู้ร่วมกันกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และผลของการเรียนรู้ก็จะเกิดจากตัวผู้เรียนเองโดยอาศัยการวิเคราะห์ดังนี้ กลุ่มนอกจากจะสามารถก่อให้เกิดการเรียนรู้แล้วยังใช้ในการแก้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้อีกด้วย

การเลือกเรื่องที่น่าสนใจสร้างแบบฝึก

บันลือ พฤษะวัน (บันลือ พฤษะวัน 2521 : 134 - 135) ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของเด็กจากการค้นคว้าของ Terman and

Luna สรุปได้ว่า เด็กวัยรุ่นจะสนใจในการอ่านหนังสือที่ลึกซึ้งและกว้างขวางมากยิ่งขึ้นกว่าวัยเด็ก เพื่อแสดงความต้องการของตน และจะทำให้มองเห็นว่าเด็กชายกับเด็กหญิงส่วนหนึ่งมีความต้องการอ่านเหมือนกัน อีกส่วนหนึ่งสนใจแตกต่างกันดังนี้

วัย 15 ขวบ สนใจที่จะอ่านหนังสือเรียงร้อยที่ยาวขึ้น หนังสือที่เกี่ยวกับกีฬาและการแข่งขัน ตำนานหรือเรื่องยาว รายละเอียดเกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์ของเทพเจ้า ชายสนใจนิยายที่โลดโผน ผจญภัย งานอดิเรกต่าง ๆ นิยายลึกลับก็เริ่มให้ความสนใจบ้าง

หญิงเริ่มสนใจนิยายรักมากขึ้น งานอดิเรกเฉพาะอย่างและสนใจปัญหาเกี่ยวกับสังคมมากขึ้น สนใจในการประพันธ์และร้อยกรองมากขึ้น

วัย 16 ขวบ เริ่มสนใจหนังสือพิมพ์รายวัน ข่าวคราวเหตุการณ์และคอลัมน์เฉพาะเรื่อง เช่น ปัญหาชีวิต ความเคลื่อนไหวทางวิทยาศาสตร์ และการประดิษฐ์คิดค้นใหม่ นิยายรักและเรื่องสั้นทั่วไป

ชายสนใจในวิชาการเฉพาะสาขาในวิชาชีพที่ตนสนใจ เช่น งานช่าง การเกษตร และนิตยสารสารคดีท่องเที่ยวต่าง ๆ

หญิงจะมีความสนใจนิยายแบบผู้ใหญ่มากกว่าชาย และเป็นระยะเริ่มบ่งบอกความสนใจในเรื่องที่มีรสขมเฉพาะมากขึ้น

วัย 17 - 18 ขวบ การอ่านหนังสือของวัยรุ่นในระยะนี้ บางส่วนอาจลดลงหรืออาจเพิ่มขึ้นอย่างจริงจังขึ้นอยู่กับความถนัด ความสนใจ งานการค้นคว้าหาแนวอาชีพที่ตนถนัด งานอดิเรกจะได้รับความสนใจมากขึ้น การค้นคว้าหาอ่านเช่น กิลปะการพูดในการคิดเด็กสนใจมาก ชายจะเริ่มทดลองเกี่ยวกับการประดิษฐ์เครื่องยนตร์กลไก งานอดิเรก เลี้ยงสัตว์ เพาะพืชอย่างจริงจัง หญิงจะให้ความสนใจการดำเนินชีวิตของผู้ใหญ่ ปัญหาส่วนตัว งานบ้าน การถักทอ ซึ่งเป็นงานอดิเรกและสนใจหนังสือประเภทนี้เพิ่มขึ้น

สมศักดิ์ ศรีมานอน (สมศักดิ์ ศรีมานอน 2523 : 27) ได้แบ่งความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็กวัยต่าง ๆ ดังนี้

อายุ 15 - 16 ปี เด็กหญิงและเด็กชาย เริ่มอ่านหนังสือตามความต้องการของครูและสังคมของตน สนใจอย่างผู้ใหญ่

เด็กชายชอบเรื่องเกี่ยวกับการวิชาการ ทดลอง งานอดิเรก และเลือกอ่านเฉพาะที่ตนสนใจ และมักว่าเด็กหญิงอ่านนวนิยายอยากเป็นสาว เป็นคนเพ้อฝัน เหลวไหล

เด็กหญิงชอบนวนิยาย สะเทือนอารมณ์ ประวัติศาสตร์ กาพย์ประพันธ์ งานประพันธ์ งานฝีมือของเด็กหญิง งานอดิเรกและคาบประพันธ์

สนใจการเรียนรู้เรื่องเกี่ยวกับการแก้ปัญหาส่วนตัวต่าง ๆ

ชอบอ่านมิตรสัมพันธ์

ชอบอ่านเรื่องการถาม ตอบจดหมาย แก้ปัญหาต่าง ๆ บางคนเห็นด้วย บางคนก็ไม่เห็นด้วย

รัฐวน อินทรกำแหง (รัฐวน อินทรกำแหง 2517 : 97) ได้ว่าแนกความสนใจการอ่านของวัยรุ่นไว้ดังนี้

อายุ 15 ปี ตอนนี้มีความทุ่มเทในการอ่านผ่านไปบ้างแล้ว แต่ละคนเริ่มอ่านหนังสือตามความต้องการของโรงเรียนและสังคมของตน ยังคงชอบการอ่านอยู่ แต่ไม่ทุ่มเทไปในทางใดทางหนึ่งเหมือนเมื่อก่อน

เด็กชายมักชอบเรื่องเกี่ยวกับการวิชาการ งานอดิเรกและการทดลอง เด็กหญิงยังคงชอบนวนิยาย

อายุ 16 - 17 ปี ความสนใจในการอ่านค่อยเริ่มเป็นผู้ใหญ่ขึ้น จะมีความสนใจ ความต้องการและรสนิยมเป็นของตนเอง ค่อยเริ่มสนใจกับชีวิตอย่างผู้ใหญ่ สนใจกับเรื่องของโลก ของสังคมและปัญหาส่วนตัวต่าง ๆ

คาร์เซน (Carlsen. 1967 21 - 30) ได้แบ่งความสนใจในการอ่านของเด็กวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) คือ ช่วงที่เด็กมีอายุระหว่าง 11 - 14 ปี เด็กมักมีความสนใจในหนังสือที่เกี่ยวกับ

สัตว์

การผจญภัย

เรื่องลึกลับ

เรื่องที่เหนือธรรมชาติ

กีฬา

โศกนาฏกรรม ฯลฯ

บ้านและชีวิตครอบครัว

วิทยาศาสตร์

เรื่องตลก

ประวัติศาสตร์

2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) คือ ช่วงที่เด็กมีอายุระหว่าง 14 - 16 ปี เด็กจะมีความสนใจในหนังสือเกี่ยวกับ

การผจญภัย

สงคราม

ประวัติศาสตร์

เรื่องลึกลับ

ชีวิตของเด็กวัยรุ่น

3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) คือ ช่วงที่เด็กมีอายุระหว่าง 16 - 18 ปี เด็กมีความสนใจในหนังสือเกี่ยวกับ

ประวัติบุคคลสำคัญ

สังคม

ประสบการณ์ที่เหนือความจริง

ชีวิตแบบผู้ใหญ่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านทั่วไป

งานวิจัยของไทย

กานดา คาระสวัสดิ์ (กานดา คาระสวัสดิ์ 2520 : 39 - 40)

ได้สร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้ประกอบการสอนเรื่อง เอกรรดประโยค แล้วทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงสองครั้งโดยใช้ตัวอย่างประชากรครั้งที่ 1 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบวรเมศร จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน ทั้งสองครั้ง ห้องหนึ่งใช้เป็นกลุ่มทดลอง อีกห้องหนึ่งใช้เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน กลุ่มควบคุมสอนโดยใช้วิธีการบรรยาย นำผลการทดลองทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกันแล้วหาค่าทางสถิติ ผลการวิจัยปรากฏว่าการสอนเรื่อง เอกรรดประโยคโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ มีผลต่างจากการสอนโดยวิธีบรรยายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งสองกลุ่ม

เยาวมาลย์ สุขอุคม (เยาวมาลย์ สุขอุคม 2518 : 26 - 27)

ทำการวิจัยเรื่อง "การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม" ปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะจะมีพัฒนาการทางความสามารถทางการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ไม่มีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .05

2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ มีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05

ในปีเดียวกัน มารศรี ขวลิท พูนพงษ์ งามเกษม มลวิภา กมลพรวัฒนา และวนิดา ภักดีชาติ ได้วิจัยเรื่องเดียวกันกับ เยาวมาลย์ สุขอุดม แต่ต่างระดับชั้นกันคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 4 5 และ 6 ตามลำดับ ผลการวิจัยเหมือนกัน แต่ของพูนพงษ์ งามเกษม พบว่า ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ชนิษฐา ราชพิบูลย์ (ชนิษฐา ราชพิบูลย์ 2521 : 63) ทาการวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการอ่านขั้นตีความ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษาชั้นสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูนครปฐม" ผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบความสามารถในการอ่านขั้นตีความ 3 ทักษะคือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ และการอ่านเพื่อสรุป แล้วไปทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน 45 คน พบว่า นักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องสอนทั้ง 3 ทักษะ

ในปีเดียวกัน นพรัตน์ สรวยสุวรรณ (นพรัตน์ สรวยสุวรรณ 2521 : 50) ทาการวิจัยเรื่อง "ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง" ผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์เพื่อศึกษา 4 ทักษะ คือการตัดสินใจว่าความที่เป็นข้อเท็จจริงและความคิดเห็น การบ่งชี้ข้อความที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องราวที่อ่าน การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรงในสิ่งที่อ่าน และการเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน และนำข้อทดสอบนี้ไปทดสอบกับนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง 5 แห่ง ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูทั้ง 5 แห่ง ยังขาดทักษะการอ่านทั้ง 4 ทักษะ

สุปรียา มาลากาญจน์ (สุปรียา มาลากาญจน์ 2523 : บทคัดย่อ)
 ทาการวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างใช้วิจารณ์ก่อนและ
 หลังการใช้แบบฝึกการอ่านอย่างใช้วิจารณ์ในระดัประการนี้ยบัตรวิชาการศึกษา
 ชั้นสูง วิทยาลัยครูนครราชสีมา" ผลการวิจัยพบว่า หลังการฝึกโดยใช้แบบฝึก
 การอ่านอย่างใช้วิจารณ์แล้ว นักศึกษามีความสามารถในการอ่านอย่างใช้วิจารณ์
 ต่างจากก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทางที่ดีขึ้น

เชาวนี เกิดเพทางค์ (เชาวนี เกิดเพทางค์ 2524 : 49) ทำการ
 วิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณ์โดยใช้แบบฝึกกับ
 ไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2" ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์
 ทางการอ่านอย่างมีวิจารณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการสอนฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณ์
 โดยใช้แบบฝึกได้ผลดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้แบบฝึก

งานวิจัยของต่างประเทศ

ดาวิดสัน (Davidson. 1971 6273 - 6274) ศึกษาถึง
 ความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่าน
 แบบธรรมชาติกับการอ่านแบบให้ใช้ความคิดในขณะที่อ่าน โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 90 คน ที่มีระดับการเรียนอยู่ในชั้นสูง ปานกลาง และต่ำ
 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อ่านโดยได้รับการฝึกให้คิดอยู่เสมอมีแนวโน้มที่จะตอบคำถาม
 ไปในรูปเชิงวิจารณ์และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมา ส่วนนักเรียนที่อ่าน
 แบบธรรมชาติโดยไม่คอยได้ใช้ความคิดที่ลึกซึ้งก็จะตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
 แต่มีแนวโน้มที่ขาดความคิดสร้างสรรค์และไม่คอยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา
 ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมของครูและนักเรียน 2 กลุ่มมีความสามารถ
 ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านของนักเรียนประเภทอาชีวศึกษา

วัน สังข์สะอาด (วัน สังข์สะอาด 2505 : 106) ได้สำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนครพบว่า นักเรียนชายร้อยละ 24.40 และนักเรียนหญิงร้อยละ 14.00 ไม่เคยอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินเลย แสดงให้เห็นว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงไม่มีความสนใจในการอ่านเท่าที่ควร

ประคอง นาควานิช (ประคอง นาควานิช 2512 : ง) ได้ศึกษาการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิง ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน ปรากฏว่า นักเรียนอาชีวศึกษาร้อยละ 29.56 อ่านหนังสือพิมพ์รายวันเป็นประจำ จากตัวเลขที่สรุปมานี้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนประเภทอาชีวศึกษาที่อยู่ในเขตพระนคร-ธนบุรี มีความสนใจการอ่านน้อย

ปรียดา จันทรโรจน์ (ปรียดา จันทรโรจน์ 2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะและไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า ก่อนเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลังการเรียนสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น

สนิท ตั้งทวี (สนิท ตั้งทวี 2526 : 41) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยการให้และไม่ให้บทเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้บทเสริมทักษะประกอบการสอน มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียน

ที่เรียนโดยไม่ใช่บทเสริมทักษะประกอบการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
นัยสำคัญ .05

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาไทยดังกล่าว
เห็นได้ว่าแบบฝึกเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ครูนำไปใช้ประกอบการสอน และช่วยส่งเสริม
ความคิดของนักเรียนให้ดีขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความตั้งใจเรียนหรือการเอาใจใส่การเรียนคือ การจจจจของจิตใจใน
สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความตั้งใจเรียนหรือความเอาใจใส่จะทำให้บุคคลมีสมาธิ การศึกษา
วิชาใดก็ตามถ้าเป็นการเรียนที่ตรงกับความสนใจและความตั้งใจเรียนของผู้เรียนแล้ว
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ไม่มีความตั้งใจ
เรียน หรือไข่สนใจในการเรียน (Halton. 1964 . 24 - 25) ความตั้งใจ
เรียนในที่นี้นอกจากจะหมายถึงการที่นักเรียนมีความตั้งใจเรียน ตั้งใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
อย่างมีสมาธิแล้ว ความตั้งใจเรียนยังหมายถึง การที่นักเรียนฝึกทำแบบฝึกหัดบ่อย ๆ
ซึ่งจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น (สุนันท์ ศลโกสม 2516 : 53)

สแตรง (Strang. 1964 149) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียนเป็น
องค์ประกอบที่ซับซ้อนเกี่ยวกับแรงขับ (Drives) ความจำ (Memory) ผลผลิต
ของวัฒนธรรมและประสบการณ์ การจะเรียนรู้สิ่งใดได้ ผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจ
เรียน ความตั้งใจเรียนเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ นักเรียนจะมีความตั้งใจเรียน
มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับบทเรียน สถานการณ์ในการเรียน และความสนใจ
ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความตั้งใจเรียนเป็นสิ่งที่บังคับกันไม่ได้ เพราะเป็นผลผลิต
ที่เกิดจากความสนใจ และความพร้อมของแต่ละบุคคล

ในปี พ.ศ. 2515 อรุณศรี กุมุท (อรุณศรี กุมุท 2515 : 42)
ได้ศึกษาความถนัดทางการเรียน ความตั้งใจ และสุขภาพของนักเรียน พบว่า

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความถนัดทางการเรียนคณิตศาสตร์ และความตั้งใจเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .6255 และ .5666 ตามลำดับ จากค่าสหสัมพันธ์จะเห็นว่า องค์ประกอบด้านความถนัดทางการเรียน ความตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนสูง มีความตั้งใจเรียนสูง ย่อมมีโอกาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง

ปี พ.ศ. 2513 วัลลภ กันทรพย (วัลลภ กันทรพย 2513 : 85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอน และความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 ของวิทยาลัยครูและโรงเรียนฝึกหัดครูส่วนกลาง 4 แห่ง จำนวน 500 คน ผลปรากฏว่า ความตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยทุกวิชา มีค่าเท่ากับ .๐885

จากการวิจัยดังกล่าว ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของความตั้งใจเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนส่วนใหญ่จะเป็นไปในทางบวก คือถ้ามีความตั้งใจเรียนดี ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจะดีตามไปด้วย แต่ยังไม่มีการวิจัยว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะจะมีความตั้งใจเรียนแตกต่างกันหรือไม่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

1. ศึกษารูปแบบการวิจัย
2. ศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
3. ศึกษาเครื่องมือและสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูล
4. วิธีดำเนินการศึกษา
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest Post test Design มีรูปแบบดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
$E_1 R_1$	T_1	X	T_2
$E_2 R_2$	T_1	X	T_2
$C R_3$	T_1	$\sim X$	T_2

- R คือ การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
- E_1 คือ กลุ่มทดลอง 1 (Experimental Group 1)
- E_2 คือ กลุ่มทดลอง 2 (Experimental Group 2)
- C คือ กลุ่มควบคุม (Control Group)
- T_1 คือ การสอบก่อนที่จะจัดกระทำทดลอง (Pretest)
- T_2 คือ การสอบหลังการจัดกระทำทดลอง (Post test)
- X คือ การจัดกระทำ (Treatment) ที่ให้กับกลุ่ม ในที่นี้คือ
วิธีสอนที่ใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและวิธีสอนที่ใช้แบบฝึกเป็น
กลุ่มประกอบการสอน
- $\sim X$ คือ การสอนที่ไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน

2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างในการวิจัย ๐

ประชากรได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกธุรกิจ
สาขาวิชาการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต
บึงพระพิบูลย์มหาเมฆ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 7
ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 210 คน

การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย
(Simple Random Sampling) โดยดำเนินการดังนี้

1. สุ่มกลุ่มตัวอย่างจากประชากรดังกล่าวข้างต้นมา 90 คน โดยใช้
ตารางเลขสุ่ม

2. แบ่งกลุ่มตัวอย่าง 90 คน ออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน
โดยวิธีการจับฉลาก

3. กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 กลุ่มนี้ สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง
2 และกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการจับฉลากอีกครั้ง

3. ลักษณะเครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ใช้แบบทดสอบมาตรฐาน
ความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทย ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบบทดสอบชุดนี้ใช้วัดความสามารถใน
การอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจบตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีลักษณะ
เป็นปรนัยเลือกตอบ 5 ตัวเลือก มีจำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาทำ 30 นาที

2. แบบฝึกการอ่านสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1
จำนวน 12 แบบฝึก ลักษณะแบบฝึกผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยบทอ่านและคำถาม
ท้ายบท เพื่อฝึกทักษะการอ่าน เนื้อหาที่ใช้ได้มาจากสื่อมวลชนประเภท นิตยสาร
วารสาร หนังสือต่าง ๆ ที่มีเรื่องตรงกับความสนใจตามวัยของนักศึกษา แล้วนำเรื่อง
เหล่านี้มาพิจารณาว่าเหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 หรือไม่
โดยพิจารณาร่วมกับอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโท และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 4 อีก 3 ท่าน แบบฝึกที่สร้างขึ้นนี้คำถามมีลักษณะเป็นปรนัยเลือกตอบ
5 ตัวเลือก คำถามที่สร้างขึ้นนี้ถามทักษะด้านความเข้าใจศัพท์ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง
และความคิดเชิงวิจารณ์

การสร้างแบบฝึกการอ่านนี้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาความมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 คู่มือครูเฉพาะที่เกี่ยวกับการอ่าน เพื่อพิจารณาจุดมุ่งหมายและขอบข่ายเนื้อหาวิชา

2. ศึกษาทฤษฎีและหลักการอ่านจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ

3. ศึกษาลักษณะความสนใจการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (อายุ 15 - 18 ปี) จากหนังสือ "วรรณกรรมกับเด็ก" ของ มั่นลือ พลฤกษ์วัน "วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น" ของ รัชฎา อินทรกาแล "การเขียนหนังสือสำหรับเด็ก" ของ สมศักดิ์ ศรีมานอนน์ และทฤษฎีของ คาร์เซน เพ็กเป็นแนวทางในการเลือกเรื่องมาสร้างแบบฝึก

4. คัดเลือกเนื้อเรื่องจากนิยายสาร วารสาร เวทีสาร และหนังสือต่าง ๆ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับความสนใจของเด็กวัยนี้

5. นำเนื้อเรื่องมาพิจารณาว่าเหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ 1 หรือไม่ โดยพิจารณาร่วมกันระหว่างอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์และอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 ท่าน และคัดเลือกเรื่องไว้ 12 เรื่อง

6. สร้างแบบฝึกการอ่านจำนวน 12 แบบฝึก แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญของสำนักทดสอบและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร คือท่านอาจารย์ จันทิมา พรหมโชติกุล และอาจารย์ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบข้อคำถามแต่ละข้อวัดความเข้าใจในการอ่านค่าความเข้าใจศัพท์ เข้าใจเนื้อเรื่อง และรู้จักใช้ความคิดเชิงวิจารณ์หรือไม่ ปรากฏว่ามีข้อคำถามที่ตึงเกินไป 47 ข้อ จาก 107 ข้อ

7. หลังจากปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามในแบบฝึกทั้ง 12 แบบฝึกที่ผู้เชี่ยวชาญแก้ไขแล้ว นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 35 คน เพื่อตรวจสอบข้อคำถามนั้นนักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่านักเรียนเข้าใจในข้อคำถามนั้นได้แจ่มชัด

3. แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน

แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียนนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยอาศัยจากการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักศึกษาตามความหมายของคำว่า ความตั้งใจเรียน โดยสังเกตจากพฤติกรรมของนักศึกษาและสอบถามจากครูผู้สอนทั่ว ๆ ไป พร้อมกับดัดแปลงแบบสอบถามมาจากวัดผล กันทรัพย์ และอรุณศรี ภูมิท โดยคาเนินเป็นต้น ๆ ดังนี้

1. การวิเคราะห์หาความหมายของคำว่า "ความตั้งใจ" ได้วิเคราะห์ว่านักศึกษาที่ตั้งใจเรียนนั้นควรมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนอย่างไร รวมทั้งศึกษาจากครูผู้สอน ที่สังเกตจากพฤติกรรมของนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนว่า ควรจะแสดงพฤติกรรมอะไรออกมา ผลการวิเคราะห์พบว่าพฤติกรรมที่ควรแสดงได้แก่

- 1.1 สนใจงานต่าง ๆ ที่ครูสั่ง
- 1.2 เตรียมการเรียนในวันต่อไป
- 1.3 ไม่ชอบหยุดเรียนโดยไม่จำเป็น
- 1.4 ไม่สบายใจเมื่อทำงานไม่เสร็จ
- 1.5 กล้าซักถามครูเมื่อเกิดความสงสัย ฯลฯ

2. การสร้างข้อคำถามว่าพฤติกรรมที่แสดงว่าเป็นผู้มีความตั้งใจเรียน แล้วนำมาสร้างเป็นข้อคำถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมความตั้งใจเรียน โดยกำหนดคำตอบให้เป็น 4 ช่อง ให้นักศึกษาเลือกตอบให้ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษา เป็นจำนวน 50 ข้อ ดังตัวอย่างคำถามต่อไปนี้

- 0 นักศึกษาเคยทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาไทยเมื่อมีเวลาว่าง
 - 00 นักศึกษาเคยอ่านหนังสือภาษาไทยล่วงหน้าก่อนครูสอน
- คำถามนี้แยกจากกระดาษคำตอบ โดยลักษณะคำตอบเป็นดังนี้

ข้อ	ใบเกยเลข	นาน ๆ ครั้ง	เกยบ่อย ๆ	เกยเป็นประจำ
1				
2				
3				

3. การทดลองและการตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามตามพฤติกรรมที่ระบุไว้ในข้อ 1 จำนวน 50 ข้อ แล้วนำไปทดลองกับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน โดยใช้เวลาในการตอบแบบทดสอบฉบับนี้ 50 นาที เมื่อสอบเสร็จแล้วนำมาให้คะแนน โดยกำหนดน้ำหนักจากข้อคำถามดังนี้

3.1 ถ้าคำถามนั้นมีผลในทางบวก เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

ตอบในช่อง	ไม่เคยเลย	ให้คะแนน 1
ตอบในช่อง	นาน ๆ ครั้ง	ให้คะแนน 2
ตอบในช่อง	เคยบ่อย ๆ	ให้คะแนน 3
ตอบในช่อง	เคยเป็นประจำ	ให้คะแนน 4

เช่น (๐) นักศึกษาสนใจงานต่าง ๆ ที่ครูสั่ง

(๐๐) นักศึกษาเคยทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาไทยล่วงหน้า

ก่อนครูสอน

ถ้าคำถามนั้นมีผลในทางลบ เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

ตอบในช่อง	ไม่เคยเลย	ให้คะแนน 4
ตอบในช่อง	นาน ๆ ครั้ง	ให้คะแนน 3

ตอบในช่อง เคยบ่อย ๆ ให้คะแนน 2

ตอบในช่อง เคยเป็นประจำ ให้คะแนน 1

เช่น (0) นักศึกษาชอบเล่นกับเพื่อนในเวลาเรียนภาษาไทย

4. การวิเคราะห์ข้อความ ในการวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกข้อความ
ได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

4.1 ผู้ให้คะแนนสูงที่สุดมา 25% และต่ำสุดขึ้นไป 25% ของ
จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดมาวิเคราะห์ โดยถือเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4.2 นำค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แต่ละข้อความมาหาค่าอ่านจำแนกและคัดเลือกข้อที่มีค่าตั้งแต่ 1.75 (อังกฤษ สายยศ 2523 : 181)
ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ

4.3 นำแบบทดสอบวัดความตั้งใจที่คัดเลือกไว้ตามข้อ 4.2
ไปทดสอบกับนักศึกษา แผนกธุรกิจสาขาวิชาการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเกษตรกรรม
จักรวรรดิ จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร **Coefficient**
Alpha (ล้วน สายยศ และอังกฤษ สายยศ 2524 : 171)

4.4 ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่น 0.94

วิธีการทำการทดลอง

1. ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการวัดพื้นฐานในการอ่านภาษาไทย
ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานความสามารถในการอ่าน
วิชาภาษาไทย ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อจัดแบ่งกลุ่มย่อย ๆ ของกลุ่มทดลองที่ 2
และเพื่อรู้ว่า พื้นฐานความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มว่า

แตกต่างกันหรือไม่ ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีพื้นฐานในการอ่านไม่แตกต่างกัน

2. ทำการสอนนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มด้วยตนเอง โดยสอนด้วยเนื้อหาอย่างเดียวกัน แต่มีวิธีสอนต่างกันดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้แบบฝึกชนิดฝึกเป็นรายบุคคล เสริมทักษะระหว่างเนื้อหาของบทเรียน หรือตอนท้ายเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละครั้ง ครั้งละประมาณ 15 นาที

2.2 กลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้แบบฝึกชนิดฝึกเป็นกลุ่มเสริมทักษะระหว่างเนื้อหาของบทเรียนหรือตอนท้ายเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละครั้ง ครั้งละประมาณ 15 นาที

2.3 กลุ่มควบคุมสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกเสริม

3. ทดสอบความสามารถในการอ่านของนักศึกษา

4. ทดสอบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย หลังการทดลองเสร็จแล้ว

5. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ใช้สูตร (อังกฤษ ฉายยศ 2523 : 67)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

2. ถ้าความแปรปรวนของคะแนน (อังกฤษ สายยศ 2523 : 70)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่ม

3. หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม วัดความเที่ยงไว้เรียน ใช้สูตร

Co-efficient Alpha (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 :

171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

s_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

s_i^2 แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ

4. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน ใช้สถิติ
(อังกฤษ สายบก 2523 : 96)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ
 $\bar{X}_H$, $\bar{X}_L$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามนั้นของกลุ่มสูงและ
 กลุ่มต่ำตามลำดับ
 S_H^2 , S_L^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามในกลุ่มสูง
 และกลุ่มต่ำตามลำดับ
 N_H , N_L แทน จำนวนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
 ตามลำดับ

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม
โดยใช้สูตร (สุกรี วงศ์รัตน 2525 : 152 - 153)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

MS_B = Mean square between groups

MS_W = Mean square within groups

MS_B และ MS_W หาได้จากสูตร

Source of variation	df	Sum of square (SS)	Mean square (MS)	F
Between groups	$k-1$	$SS_B = \sum_{j=1}^k \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{N}$	$MS_B = \frac{SS_B}{k-1}$	$F = \frac{MS_B}{MS_W}$
Within groups	$N-k$	$SS_W = SS_T - SS_B$	$MS_W = \frac{SS_W}{N-k}$	
Total	$N-1$	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} X_{ij}^2 - \frac{T^2}{N}$		

T_j แทน ผลรวมของคะแนน n ค่าในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} X_{ij}^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองทุก ๆ ค่า
 ในทุกกลุ่มตัวอย่าง

n_j แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

T แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

T^2 แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

กรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Newman - Kuels Method (ชูศรี จงวีรัตน์ 2525 : 162 - 164)

$$q = \sqrt{\frac{MS_W}{n}}$$

เมื่อ q แทน ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่

MS_W แทน การเปลี่ยนแปลงภายในกลุ่ม

n แทน จำนวนนักศึกษาในแต่ละกลุ่มตัวอย่างซึ่งเท่ากัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

- n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
- N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
- E_1 แทน กลุ่มทดลอง 1 คือกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล
- E_2 แทน กลุ่มทดลอง 2 คือกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม
- c แทน กลุ่มควบคุม คือกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึก
- X แทน คะแนนดิบ
- X_1 แทน คะแนนก่อนทำการทดลอง
- X_2 แทน คะแนนหลังทำการทดลอง
- $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
- $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนก่อนทำการทดลอง
- $\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนหลังทำการทดลอง
- S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

S_1^2	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนทำการทดลอง
S_2^2	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนหลังทำการทดลอง
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)
*p	แทน ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สนองตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

2. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักศึกษา กลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ผลการเปรียบเทียบแสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านระหว่าง
กลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

แหล่งการเปลี่ยนแปลง	ชั้นแห่ง ความแปร อิสระ	ผลรวม กำลังสอง	ความ แปรปรวน	F
ระหว่างกลุ่ม	2	337.399	168.6995	26.729 ^{**}
ภายในกลุ่ม	87	549.101	6.3115	
รวม	89	886.500		

$$* p < .01 \quad F_{.01} (df 2, 87) = 4.8$$

จากตาราง 1 จะเห็นว่าความสามารถในการอ่านภาษาไทยของกลุ่ม
ทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อจะทราบว่าความสามารถทาง
การอ่านของนักศึกษากจากการได้รับการสอนอ่านโดยวิธีใดที่แตกต่างกัน จึงทำการ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ q-stastic ปรากฏผลดังแสดง
ในตาราง 2

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่าน
วิชาภาษาไทยของนักศึกษาเป็นรายคู่ จำแนกตามลักษณะวิธีสอน

n	$\bar{X}$	c	E_1	E_2
		19.97	22.87	24.67
c	19.97	—	2.90 **	4.70 **
E_1	22.87		—	1.80 **
E_2	24.67			

	1	2	3
q.99 (r, 87)		3.76	4.28
$\sqrt{MS_W/n}$	q.99 (r, 87)	1.72	1.96

**p < .01

จากตาราง 2 พบว่า

1. ความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มควบคุม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่าน
โดยการไ้แบบฝึกเป็นรายบุคคลมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่
ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ไ้แบบฝึก

2. ความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 2 กับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่าน โดยการใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึก

3. ความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 2 กับกลุ่มทดลอง 1 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่าน โดยการใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล

2. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษา กลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ผลการเปรียบเทียบแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย
ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

แหล่งการเปลี่ยนแปลง	ชั้นแห่ง ความเป็น อิสระ	ผลรวม กำลังสอง	ความ แปรปรวน	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1184.86	592.43	8.113**
ภายในกลุ่ม	87	6353.14	73.025	
รวม	89	7538		

$$**p < .01 \quad F_{.01} (df \ 2, \ 87) = 4.88$$

จากตาราง 3 จะเห็นว่าความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อจะทราบว่าความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาจากการได้รับการสอนอ่านโดยวิธีใดที่แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ q-statistic ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักศึกษาเป็นรายคู่ จำแนกตามลักษณะวิธีสอน

n	$\bar{X}$	c	E_1	E_2
		86.40	88.63	94.97
c	86.40	—	2.23	8.57 ^{**}
E_1	88.63		—	6.34 ^{**}
E_2	94.97			—

	r	2	3
	q.99 (r, 87)	3.76	4.28
$\sqrt{MS_{W/n}}$	q.99 (r, 87)	5.87	6.68

*p < .01

จากตาราง 4 พบว่า

1. ความตั้งใจเรียนภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยพอ ๆ กับนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึก

2. ความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 2 กับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช่แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช่แบบฝึก

3. ความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช่แบบฝึกเป็นรายบุคคลมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยน้อยกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช่แบบฝึกเป็นกลุ่ม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึก มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่
2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างนักศึกษา กลุ่มที่สอนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึก

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึกจะมีความสามารถในการอ่านต่างกัน
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึกจะมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน

วิธีการในการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกธุรกิจ สาขาวิชาการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตบึงพระพิบูลย์มหาเมฆ ยานนาวา กรุงเทพมหานคร ซึ่งเลือกมาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 30 คน กลุ่มทดลอง 2 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ใช้แบบทดสอบมาตรฐานความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทยของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบบทดสอบชุดนี้ใช้วัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจบตามหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีลักษณะเป็นปรนัย เลือกตอบ 5 ตัวเลือก มีจำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาทำ 30 นาที

2.2 แบบฝึกการอ่านสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จำนวน 12 แบบฝึก ลักษณะแบบฝึกผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยบทอ่านและคำถามท้ายบท เพื่อฝึกทักษะการอ่าน เนื้อหาที่ใช้ได้มาจากสังคมและประเพณีไทย สารวารสาร หนังสือต่าง ๆ ที่มีเรื่องตรงกับความรู้ความสนใจของนักศึกษา แล้วนำเรื่องเหล่านี้มาพิจารณาว่าเหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 หรือไม่ โดยพิจารณาพร้อมกับอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทและปริญญาตรีภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 อีก 3 ท่าน แบบฝึกที่สร้างขึ้นนี้คำถามมีลักษณะเป็นปรนัย เลือกตอบ 5 ตัวเลือก คำถามที่สร้างขึ้นนี้ถามทักษะด้านความเข้าใจศัพท์ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง และความคิดเชิงวิจารณ์

ผู้วิจัยนำแบบฝึกเสริมทักษะทางการอ่านไปทดลองกับนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกธุรกิจสาขาวิชาการเลขานุการและบัญชี วิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก จักรวรรดิ จำนวน 30 คน เพื่อปรับปรุงและแก้ไขด้านภาษา

2.3 แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยอาศัยจากการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักศึกษาตามความหมายของคำว่า ความตั้งใจเรียน โดยสังเกตจากพฤติกรรมของนักศึกษาและสอบถามจากครูผู้สอนทั่ว ๆ ไป พร้อมกับดัดแปลงแบบสอบถามมาจากวัจลภักดิ์ กัณฑ์ และอรุณศรี กุญชร ประกอบด้วยรายการที่เป็นลักษณะคล้ายคำถาม และมีช่องแสดงความคิดเห็น 4 ช่อง จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .94

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 วัดพื้นฐานในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทยของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

3.2 ทำการสอนนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มด้วยตนเอง โดยสอนด้วยเนื้อหาอย่างเดียวกัน แต่มีวิธีสอนต่างกันดังนี้

3.2.1 กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้แบบฝึกชนิดฝึกเป็นรายบุคคลเสริมทักษะระหว่างเนื้อหาของบทเรียน หรือตอนท้ายเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละครั้ง ครั้งละประมาณ 15 นาที

3.2.2 กลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้แบบฝึกชนิดฝึกเป็นกลุ่มเสริมทักษะระหว่างเนื้อหาของบทเรียนหรือตอนท้ายเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละครั้ง ครั้งละประมาณ 15 นาที

3.2.3 กลุ่มควบคุมสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกเสริม

3.3 ทดสอบความสามารถในการอ่านของนักศึกษา

3.4 ทดสอบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย หลังการทดลองเสร็จแล้ว

3.5 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANNOVA)

2. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANNOVA)

กรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ระหว่างกลุ่มด้วย q-statistic

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ปรากฏดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคลมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยให้แบบฝึกเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคลกับนักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึก มีความตั้งใจเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความตั้งใจเรียนหลังการทดลองสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการไ้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความตั้งใจเรียนหลังการทดลองสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ไ้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักศึกษาแผนกธุรกิจสาขาวิชาการเลขานุการและบัญชีที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลเป็นกลุ่มและไม่ไ้แบบฝึก ประกอบการสอน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการไ้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ไ้แบบฝึกประกอบการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยในข้อ 1 แสดงให้เห็นว่าการไ้แบบฝึกประกอบการสอนอ่านวิชาภาษาไทยนั้น เป็นการช่วยให้แก่นักศึกษามีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น เป็นการแสดงให้เห็นชัดว่า แบบฝึกเสริมทักษะมีความสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนอ่านวิชาภาษาไทยอย่างยิ่ง เพราะเป็นการช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักศึกษาให้เพิ่มขึ้นจริง การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ต้องได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ และอย่างถูกวิธี กล่าวคือ ผู้สอนรู้จักไ้แบบฝึกทักษะให้ตรงกับ ความสนใจของนักศึกษา นอกจากจะเป็นการเพิ่มความสามารถในด้านการอ่านให้สูงขึ้นแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจต่อเนื้อหาวิชาในบทเรียนเพิ่มขึ้นอีก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฮาลตัน (Halton. 1964 23 - 24) ที่ว่า "การศึกษาวិชาใดก็ตาม ถ้าเป็นการเรียนที่ตรงกับ ความสนใจ และความตั้งใจของผู้เรียนแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงกว่าผู้ไม่มีความสนใจหรือตั้งใจที่จะเรียน"

นอกจากนี้ผลการวิจัยในข้อ 1 ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของมารศรี ชวลิต พบพงษ์ งามเกษม มลวิภา กมลพรวัฒนา วนิกา ภักดีชาติ และเขาวมาลัย สุขอุคม ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิมในปีการศึกษา 2517 โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในปีการศึกษาเดียวกัน แต่ต่างระดับชั้นกัน คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 4 ปีที่ 5 ปีที่ 6 และปีที่ 7 ตามลำดับ นอกจากนี้ในปี 2526 สนิท กังทวิ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยการใช้และไม่ใช้บทเสริมทักษะ การวิจัยสรุปได้ตรงกัน คือ การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน

จากผลการวิจัยในข้อ 1 ยังพบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล

สาเหตุที่นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เนื่องจาก

1) นักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีความรู้สึกพอใจกับการเรียนการสอนแบบนี้ จะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 94.97 เมื่อนักศึกษามีความตั้งใจเรียนก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความสามารถในการเรียนของกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล

2) การจัดห้องเรียน ผู้วิจัยได้จัดโต๊ะเรียนของนักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม ออกเป็นกลุ่ม ๆ จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มนั่งเรียนเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน ซึ่งเหมาะสำหรับให้นักศึกษาปรึกษาหารือ

อภิปราย และซักถามปัญหาทัน นักศึกษาจึงมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้นักศึกษาที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถชี้แจงและอธิบายให้เพื่อนที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ ไปได้เข้าใจ นั่นคือได้เกิดการเรียนรู้อารมณ์ร่วมกัน ทั้งคำกล่าวของ ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ 2518 : 124) ที่ว่าการนำกระบวนการกลุ่มมาใช้ประกอบการ ให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มโดยศึกษา เนื้อหาตามหัวข้อที่กำหนด เป็นการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3) การเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ กลุ่มที่เรียนเป็นกลุ่มย่อยมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ ระหว่างนักศึกษาด้วยกันมาก จึงทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้อารมณ์จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและให้พัฒนาตนเองขึ้นตามเพื่อนนักศึกษา ในกลุ่มใหม่มา ทั้งคำกล่าวของ สุเมศวร คุณากร (สุเมศวร คุณากร 2510 : 151) ที่กล่าวว่า การเรียนในกลุ่มย่อยจะ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักทางานด้วยกันเป็นกลุ่ม มีทักษะในการทางานร่วมกัน การ แสดงความคิดเห็นและอภิปรายหาข้อยุติ และตกลงทางสติปัญญาารวมกันเป็นต้น ส่วน นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลไม่ห้องฟังพาอาศัยกัน ไม่มีโอกาสเกิดปฏิสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อารมณ์ซึ่งกันและกันในระหว่างนักศึกษา ด้วยกัน ดังนั้นผลการเรียนของแต่ละคนขึ้นอยู่กับสติปัญญาของตนเองในการหาความ เข้าใจบทเรียน

4) โอกาสในการทำกิจกรรมการเรียน การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึก เป็นกลุ่มเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้อารมณ์ร่วมกันได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันจะช่วยให้การเรียนรู้อารมณ์สูงขึ้น

2. การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย หลังการทดลองของ นักศึกษาแผนกธุรกิจสาขาการเลขานุการและบัญชีที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และไม่ใช้แบบฝึกประกอบการสอน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคล และไม่ใช้แบบฝึก มีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยในข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า การที่นักศึกษาในกลุ่มที่สอนโดยให้แบบฝึกเป็นรายบุคคลกับไม่ใช้แบบฝึกมีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันนั้นอาจเนื่องมาจาก

1. การเรียนที่ต้องมีการทดสอบท้ายแบบฝึกบ่อย ๆ อาจสร้างความเบื่อหน่ายให้กับนักศึกษา

2. การสอบโดยวิธีให้นักศึกษาทำแบบฝึกเป็นรายบุคคล ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการเรียนที่ให้นักศึกษาทำแบบฝึกตัดจากหนังสือแบบเรียนซึ่งเป็นวิธีที่นักศึกษาได้เรียนเป็นประจำอยู่แล้ว จึงทำให้นักศึกษาขาดความกระตือรือร้น

3. ผู้วิจัยพบอุปสรรคเกี่ยวกับชั่วโมงภาษาไทยของกลุ่มทดลอง (ที่เรียนด้วยการให้แบบฝึกเป็นรายบุคคล) กล่าวคือชั่วโมงภาษาไทยของกลุ่มทดลอง 1 นี้เป็นชั่วโมงต่อจากชั่วโมงที่นักศึกษาเรียนวิชาพลานามัยมา ซึ่งอาจเป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดความเหนื่อย อ่อนเพลีย จึงทำให้มีความตั้งใจเรียนภาษาไทยไม่เต็มที่ควร

นอกจากนี้จากผลการวิจัยในข้อ 2 ยังพบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยการให้แบบฝึกเป็นกลุ่ม มีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและไม่ใช้แบบฝึกซึ่งอาจเป็นผลมาจาก

1. บรรยากาศในการเรียน นักศึกษาที่เรียนโดยการให้แบบฝึกเป็นกลุ่มมีบรรยากาศในการเรียนอย่างมีเจริ้วภาพ มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ได้พูดได้คุยได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดซึ่งกันและกัน จึงทำให้นักศึกษาได้แสดงพฤติกรรมการเรียนออกมาได้อย่างเต็มที่ นักศึกษาปีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมาก เพราะนักศึกษา

สนุกสนานกับการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบนี้ ทั้งนี้เพราะการให้นักศึกษาเรียนเป็นกลุ่ม เป็นวิธีใหม่ที่นักศึกษาไม่เคยได้รับการสอนมาก่อน นักศึกษามีความรู้สึกพอใจกับการเรียนการสอนแบบนี้ จึงทำให้นักศึกษามีความตั้งใจเรียนมาก

2. การสอนโดยวิธีใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม จึงเกิดความตั้งใจที่จะกระทำกิจกรรม เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมาย เป็นการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ทองเรียน อมรัชกุล (ทองเรียน อมรัชกุล 2520 . 4) ที่ว่า ถ้าสมาชิกในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน จะมีความรับผิดชอบที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมาย ดังนั้นเมื่อนักศึกษามีจุดมุ่งหมายที่จะกระทำแบบฝึกให้ถูกต้องมากที่สุด จึงเกิดความตั้งใจที่จะเรียนให้บรรลุความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1.1 ในการส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทย ควรใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม จะช่วยให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น

1.2 ควรนำสื่อมวลชนประเภท นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ มาคัดเลือกเรื่อง เพื่อนามาสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ในการเลือกเรื่องนั้น ควรเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย สติปัญญา ความสนใจของผู้เรียน ตามทฤษฎีของ บันลือ พฤกษ์วัน รัชจวน อินทรกาหลง การ์เซน ฯลฯ วิธีนี้จะทำให้ผู้สอนทราบว่าเนื้อเรื่องที่นำมาให้นักศึกษาอ่านแล้วหาแบบฝึกหัดประกอบนั้น นักศึกษามีความเข้าใจในการอ่านถูกต้องหรือไม่ ซึ่งวิธีการสอนนี้จะช่วยให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น และยังช่วยให้นักศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาไทยกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

1.3 ครูภาษาไทยในโรงเรียน, วิทยาลัยประเภทอาชีวศึกษา ควร จัดหาเรื่องต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้สอนอ่านให้สัมพันธ์กับความรู้ทางวิชาชีพในแต่ละสาขา เพื่อให้เป็นการสอนอ่านที่สอดคล้องสัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาชีพที่นักศึกษาเรียนอยู่ ซึ่งจะ เป็นผลทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ น่าสนใจและมีความหมายต่อนักศึกษาประเภทอาชีวศึกษา

1.4 สำหรับนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นและภาคการศึกษาเดียวกับ ที่ผู้วิจัยทำการศึกษานี้ ผู้สอนสามารถนำแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพนี้ ไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้

1.5 เมื่อผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า วิธีสอนให้นักศึกษาเรียนเป็นกลุ่ม มีประสิทธิภาพด้านความสามารถทาง การอ่าน และความตั้งใจเรียนกว่าวิธีสอนโดย ไปใช้แบบฝึก และใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล ครูผู้สอนควรพิจารณาว่าวิธีการสอนนี้ไปใช้ ในการเรียนการสอน เพื่อให้ผลการเรียนของนักศึกษามิบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยในเรื่องที่มีลักษณะเดียวกันนี้ในระดับชั้นอื่น ๆ ทั้งนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา และสายสามัญ เพื่อศึกษาว่าแบบฝึกมีส่วนช่วยในการ เรียนอ่านว่าชาภาษาไทยแก่นักเรียน นักศึกษา ได้จริงหรือไม่เพียงใด

2.2 ควรใช้เวลาในการวิจัยเป็นภาคหรือเป็นปี เพื่อศึกษาความ สามารถในการอ่านระยะยาว

2.3 ศึกษาวิธีการสอนโดยการ ใช้แบบฝึกไปทดลองกับทักษะอื่น ๆ อีก เช่น การฟัง การเขียน ฯลฯ

2.4 ควรใช้แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน แล้วสังเกตพฤติกรรม นักศึกษาเหล่านั้นเพื่อดูว่าความตั้งใจเรียนสอดคล้องกับแบบฝึกหรือไม่

2.5 ควรมีการศึกษาค้นคว้าของการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่ส่งผล ต่อตัวแปรอื่น เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ที่เรียน ความคงทนในการเรียน สุขภาพจิตของ นักเรียน นักศึกษา ฯลฯ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กานดา คาระสวัสดิ์ การสอนเรื่อง "เอกภพประโยค" สำหรับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่หนึ่ง โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2520, 125 หน้า

กุหลาบ มลลิกะมาส "การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน" ใน เอกสารประกอบการ
สัมมนาที่หาหน้าทีบรรณารักษ์โรงเรียนสาธิต 1 - 7 พฤษภาคม หน้า 2
กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ 2511

ก่อ สวัสดิพิบูลย์, ดร. การสอนอ่านในชั้นประถม โรงพิมพ์การศาสนา
2505, 199 หน้า

โกชัย สาริกบุตร การสร้างความสามารถในการอ่าน โรงพิมพ์กลางเวียง
2519, 127 หน้า

ชนิษฐา ราชพิบูลย์ ความสามารถในการอ่านขั้นต้นี่ความของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูนครปฐม
วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521, 132 หน้า

ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย โรงพิมพ์เจริญผล 2525,
252 หน้า

เชาวนี เกิดเพทางค์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้
แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 156 หน้า

ไชยยศ เรืองสุวรรณ "ระบบการสอน" โฉมหน้าใหม่ของเทคโนโลยีทางการปฏิรูป
การศึกษา คณะนิเทศวิทยาโท เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ ประสานมิตร 2518, 247 หน้า

- ฐะปะนีย์ นาคกรพรรพ ปัญหาภาษาไทยในสังคมปัจจุบัน เอกสารประกอบการบรรยาย
แผนกวิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520 โรเนียว
- _____ คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาไทย กรมวิชาภาษาไทย
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2514, 167 หน้า
- ทองเรือน อมรัชกุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน 2520, 222 หน้า กัดสาเนา
ทัศน์า แชนมดี "การสอนกลุ่มสัมพันธ์ในโรงเรียน" ประชาศึกษา 31(5) 2522
- นพรัตน์ สรวัยสุวรรณ ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2521, 129 หน้า
- นิตยา ฤทธิโยธี การหาและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ เอกสารเผยแพร่
ความรู้ทางการสอนภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา 2520
โรเนียว
- ปิ่นลือ พฤษะวัน วรรณกรรมกับเด็ก ไทยวัฒนาพานิช 2521, 138 หน้า
- ปานตา ไช้เพ็ญวงศ์ และพิตรวัลย์ โกวิทวที "การสอบซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษ
ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" วารสารครูศาสตร์ 3(4) : 95, 2516
- ประคอง นาควานิช ศึกษาการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันของนักเรียนอาชีวศึกษาใน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513,
126 หน้า
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน แบบเรียนภาษาไทย ท.401 หลักภาษาไทยและใช้ภาษา
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไทยวัฒนาพานิช 2520, 253 หน้า
- ปรียดา จันทโรจน์ การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบ
ฝึกทักษะและไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่าง
ก่อสร้างวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคนนทบุรี วิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 266 หน้า

เปลื้อง ณ นคร "จิตวิทยาการศึกษา" วารสารจันทร์เกษม 35 : 139

มิถุนายน 2520

พรณี รุทัย จิตวิทยาการเรียนการสอน ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 266 หน้า

พูนพงษ์ งามเกษม การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์
กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 90 หน้า

มารศรี ชวลิต การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยในชั้นประถม
ปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 27 หน้า

มลิกา กมลพรพัฒนา การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518,
29 หน้า

เขาวมาลัย สุขอุดม การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนภาษาไทยชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 7 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 30 หน้า

รัฐจวน อินทรกำแหง สมพันธ์ เลขาพันธ์ และประทีป วาทิกทินกร การอ่าน
และการพิจารณาหนังสือ ท.021 โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ 2519, 252 หน้า
วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น สำนักพิมพ์ดวงกมล 2517, 126 หน้า

สวน กายยศ และอังคณา สายยศ สถิติทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522,
276 หน้า

หลักการวิจัยทางการศึกษา ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286 หน้า

วนิดา ภักดีทาทิ การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนคำภาษาไทยชั้นประถม
ปีที่ 6 โดยใ้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 30 หน้า อัดสำเนา

วัน สังข์สะอาด การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
และโรงเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2505, 125 หน้า อัดสำเนา

วิไลภ กัณฑ์พิทย์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับของความ
ปรารถนาในการสอนและความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน
ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2513,
155 หน้า อัดสำเนา

ศศิธร สุทธิแพทย์ แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องกาลในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 252 หน้า

สนธิ ตั้งทวี เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้และไม่ใช้
บทเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม
ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 161 หน้า
อัดสำเนา

สมศักดิ์ ศรีมานอน การเขียนหนังสือสำหรับเด็ก สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์
2523, 168 หน้า

สุนันท์ ศลโกสุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างความบกพร่องทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจ
ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจ
ของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7
ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2516,
272 หน้า อัดสำเนา

สุปรียา มาลากาญจน์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างเข้าใจวิจารณ์ก่อน
และหลังการใ้แบบฝึกการอ่านอย่างเข้าใจวิจารณ์ในระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครุนครศรีธรรมราช วิทยานิพนธ์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 155 หน้า อัดสำเนา

สมิทร กุณานุกร หลักสูตรและการสอน โรงพิมพ์พระนคร 2518, 259 หน้า

อรุณศรี กุณู ความแตกต่างการเรียน ความตั้งใจเรียน และสุขภาพของนักเรียน
สอบตกชั้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 สายสามัญ โรงเรียนรัฐบาล ใ้การศึกษา
2513 จังหวัดพระนคร ปรินูญนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2515, 48 หน้า อัดสำเนา

อังคณา สายชน วิธีการวิจัยทางการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 265 หน้า

อาชีวศึกษา, กรม ปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
 ม.ป.ท. 2518, 30 หน้า ไม่ครบหน้า

Aukerman, Robert C. Reading in the secondary school
classroom. New York, McGraw Hill Inc., 1972. 344 p.

Bacon, Francis. The Oxford dictionary of quotations.
 Oxford University Press, London. 1953. 1033 p.

Barnett, J.A. Geoffrey Broughton and Thomas Greenwood.
Teacher's Handbook 2. Success with English the
Penguin Course. Middleses Penguin Books Company
 1969. 325 p.

Billow, F.L. "The Teacher Works Out His Own Exercises,"
The Techniques of Language Teaching London.
 Longman, Green and Company Ltd, 1962. 259 p.

Bond, Guy L. and Miles A Tinker. Reading Difficulties
their Diagnosis and Correction. New York, Appreton
 Century Crofts, 1957. 486 p.

- Bonner, Hubert. Group Dynamic Principles and Application. New York The Rould Press Company, 1959. 531 p.
- Broom, M.E. Effective Reading Instruction. New York, McGraw-Hill Co., 1951. 499 p.
- Burnolster, Loe E., Reading Strategies for Secondary School Teachers. Massachusetts Addison Wesley Publishing Co., Inc., 1974. 314 p.
- Burton, William H. Reading in Child Development. New York Bobbs-Merrill Co. Inc., 1955. 608 p.
- Carlson, Robert. Books and The Teen - age Reader. New York, 1967. 218 p.
- Davison Jane L., "The Pelationship between teacher's Ouescions and Pupil's Respones during a Directed Peading Activity and Directed Reading Thinking Activity." Dissertation Abstracts International. 31(12) 6273 - 6274 - A, 1971.
- Dawson, Mildred Agnes. Fundamental of Basic Reading Instruction. New York, Language, Green and Co., Ince., 1959. 304 p.
- De Boer John J. and Martha Dallman. The Teaching of Reading, 3rd ed. New York Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1970. 579 p.
- Dechant, Emoral V., Improving the Teaching of Reading. New Delhi, Prine-Hall of India, 1969. 360 p.
- Frost, Joe H., Issues and Inovations in the Teaching of Reading. Illinois Scott, Foresman and Company, 1967. 365 p.
- Gulley, Hallbert F. Discussion Conference and Group Process. New York, Holt Rinehart and Winston Inc., 1960. 388 p.
- Halton, Boyd. "Motivation and General Mathematics Student," Mathematic Teachers. 4 20 - 25, January, 1969.
- Harris, Albert J. How to Increase Reading Ability. New York, Longmans Green and Co., 1956. 520 p.

- Harris, David Payne. Testing English as a Second Language New York, Mc Graw-Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Hollman, Arthur W. Principles and Practices of Teaching Reading. Ohio A Bell and Howell, Company, 1967. 451 p.
- Herrick, Myron. Rapid Reading. New York, Macmillan Co., 1976. 180 p.
- Loser, L.H. "Some Aspects of Group Dynamics," International Journal of Group Psychotherapy. 1 5 19, 1957.
- Pooley, Robert C. America Reads. Chicago, Scott, Foresman, 1951. 576 p.
- Robinson, Helen H. Developing Critical Readers Dimensions of Critical Reading. New Jersey University of Delaware Press, 1964. 224 p.
- Russell, David H. Children Learn to Read. Boston Ginn Company, 1961. 612 p.
- Smith, Nila B. Reading Instruction for Today's Children. New Jersey Prentice-Hall, Inc., 1963. 594 p.
- Strang, Ruth. An Introduction to Child Study. The Mac Millan Co., New York, McGraw-Hill, 1962. 672 p.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. Appleton Century Crofts. New York, 1952. 351 p.
- Williams, David L. "Rewritten Science Material and Reading Comprehension," The Journal of Education Research. 61 204, March, 1980.

តារាងរង្វង់

ภาคผนวก ก

1. ตารางคำอธิบายงานของแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน
2. ตารางค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความตั้งใจเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	5.75	16	5.82
2	2.17	17	5.71
3	2.48	18	7.11
4	2.91	19	6.88
5	4.49	20	7.91
6	7.50	21	6.70
7	4.41	22	6.06
8	4.16	23	3.45
9	4.92	24	4.37
10	6.21	25	4.07
11	6.85	26	3.33
12	3.50	27	2.84
13	2.21	28	6.12
14	3.20	29	3.84
15	3.86	30	5.78

ตาราง 6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน

แบบทดสอบ	n	$\sum S_L^2$	S_t^2	
ความตั้งใจเรียน	30	23.34	269.31	0.94

ภาคผนวก ก
แบบฝึกเสริมทักษะ

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 1

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 2 หน้า 9 ในหนังสือชุดวรรณวิจักษ์เรื่อง "เมื่อหัวถึงหมอน" ให้นักศึกษาอ่านบทนาเรื่องซึ่งกล่าวถึงความเชื่อ ครูอธิบายเรื่องความเชื่อ จากนั้นจึงเริ่มใช้บทเสริมทักษะชุดนี้เสริมต่อ

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน 2 ด้านคือ

1. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 และ 11
2. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 12

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถาม ข้อ 1 - 12

เพื่อน ๆ เป็นคนที่เชื่อถือโชคกลางหรือเปล่า เรื่องการถือโชคกลางนี้เป็นความเชื่อที่หลงเหลือมาจากยุคที่คนเรายังเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อบางอย่างก็มีมาพัน ๆ ปี แต่บางอย่างก็เพิ่งมีใหม่ ๆ เพื่อน ๆ เองก็อาจมีความเชื่อของตนเอง เป็นต้นว่าเพื่อน ๆ คิดว่าการสวมเสื้อตัวนั้นตัวนี้จะทำให้เพื่อน ๆ โชคดี การใส่ปากกาคำนั้น ใช้ไม้บรรทัดอันนั้นจะทำให้ตนเองโชคดี

ความเชื่อถือโชคกลางนี้ มนุษย์เชื่อมากน้อยต่างกันทั่วโลก ใ้ว่าคนไทยหรือฝรั่งก็มีความเชื่อถือโชคกลาง แต่คนไทยดูเหมือนจะเชื่อถือโชคกลางกันมาก สังเกตได้ว่ามีศาลเจ้าศาลพระภูมิอยู่ทั่วไป ต้นไม้ ต้นใหญ่ ๆ หน่อยก็มีคนเอาผ้าสีไปผูก จุดธูปเทียนบวงสรวง

คนบางกลุ่มเชื่อว่าวิญญาณทั้งวิญญาณกึ่งามและวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่ตามต้นไม้ ลี้คว์ อยู่ใน
อากาศ และอาจอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งเลยก็ได้ จึงมีคนจำนวนมากที่พยายามจะสวดมนต์
วิงวอนขอความมีโชคจากเทพดาหรือวิญญาณกึ่งาม และพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหรือไม่ก็
ขับไล่วิญญาณชั่วร้าย หรือภูตผีปีศาจต่างๆ

ชาวตะวันตกบางคนเชื่อว่าการศึกษาเป็นการขับไล่ภูตผีปีศาจ หรือบางทีก็มีคาพูด
บางกา บทสวดบางบทที่เชื่อกันว่า จะขับไล่ภูตผีปีศาจได้ หรือไม่เช่นนั้นก็สวมใส่เครื่อง
รางของขลังที่เชื่อว่าขลังป้องกัน

คนสมัยก่อนจะเชื่อเพื่อใส่เครื่องรางประจำตัวป้องกันและขับไล่ภูตผีปีศาจ ปัจจุบัน
คนจะเชื่อใส่ต่างหูกันมาก ส่วนใหญ่คิดว่าเริ่มมาจากความกลัวว่าเป็นเครื่องประดับ แท้จริง
แล้วไม่ใช่

นับพันปีก่อนโน้น พวกฝรั่งชาติตะวันตกอย่างในยุโรป เชื่อกันว่าซาตานที่คนเราจมนั้น
วิญญาณเขาจะออกจากร่างคนได้ทันที "แต่ถ้ามีใครคอยพูดอวยพรให้ละก็ วิญญาณก็จะไม่ออก
จากร่างคนที่จมนั้น จึงคิดเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของฝรั่งที่เคียวเมื่อมีใครคนหนึ่งจมนั้น คนที่นั่ง
อยู่จะคอยจะพูดอวยพร

คาโบราณของฝรั่งอีกเหมือนกันที่จะต้องปิดปากเวลาหนาว เพราะพวกเขากลัวว่า
ภูตผีร้ายจะเข้าสิงสู่ร่างกายเขาโดยเข้ามาทางปาก และในเวลาเดียวกันเขาก็ปิดปากเวลา
หนาวเพื่อป้องกันวิญญาณของตัวเองหนีออกไปด้วย สมัยนี้คงไม่มีใครเชื่อเรื่องนี้เป็นความจริง
อีกแล้ว "แต่เราก็กังปิดปากเวลาหนาวอยู่

ฝรั่งมีเรื่องลือหรือกล่าวหาหยอกเย้ากันที่ห่าอะไรนุ่มร่าม บ้าๆ บอๆ ขึ้นว่า
"เมื่อเขาลงจากเตียงนอนติดท่าไอโอบ" คาหยอกก็ขึ้นมาจากการที่ฝรั่งสมัยก่อนเชื่อว่าจตุ
ลูกจากเตียงนอนในตอนเช้าจะต้องให้เท้าขวาลงแตะพื้นก่อน มิฉะนั้นวันนั้นทั้งวันจะหาอะไร
ได้ไม่ว่า ไม่มีโชคตลอดวัน

เมื่อไม่กี่ร้อยปีมานี้ ผังบางพวกยังเชื่อว่าแม่มดเป็นสัตว์ร้าย และแมวดานั้นจะกลายเป็นแม่มดหลังจากที่รับไว้แม่มดครบเจ็ดปี ถ้าแม่มดเองก็สามารถแปลงเป็นแมวเมื่อใดก็ได้ ดังนั้นเมื่อเห็นแมวดาเดินผ่านโดยเฉพาะในตอนกลางคืนหลายคนจะกลัว

คนไทยเองมีเรื่องโชคลางยึดถือมากมาย แต่เรื่องแมวก็นับได้ว่าหายเรื่อง ประเพณีหากพของไทยนั้นจะคงมีถนอมอยู่บ้างไม่ให้แมวกะโหลกเข้าโรงศพ เพราะเชื่อกันว่าจะทำให้ศพนั้นลุกขึ้น ประเพณีแต่งงานโบราณก่อนปูที่นอนคู่บ่าวสาว ผู้ท้าวพิธีจะอุ้มแม่วางบนฟูก กล่าวกันว่าอวยพร

พิธีขอหมของชาวไทยภาคอีสานก็ใช้แมว เรียกว่า พิธีแห่หางแมว

นอกจากนี้ยังปรากฏการผสมชาติต่างๆ ไปอีกหลายอย่างที่คนไทยเชื่อกันว่าเป็นลาร้าย เช่น แขนงหมูก็อก จิ้งจก้องหัก เคียงร้องของกา ดังเชื่อว่าเป็นการนำลาร้ายมา การมีงูเลื้อยกัดหน้า การเขม่นกา หรืออาการที่ก้างเนื้อตากระตุกเต้นเบาๆ ซ้ำเอง ก็เชื่อว่าเป็นการบอกล่วงหน้าว่า จะป่วยหรือดีเกิดขึ้น

เรื่องการเชื่อโชคลางนี้เป็นเรื่องสนุกที่จะรู้แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะเชื่อก็อย่างมากมาย เเงื่อนๆการยึดมั่นในทางภิกขุวิทยาสาตร์ไว้เสมอ คือความเป็นเหตุเป็นผล มีอยู่จริงและพิสูจน์ได้ สิ่งที่ไม่เป็นเหตุ รักับ ไม่มีอยู่จริง พิสูจน์ไม่ได้ ก็เหมือนโชคลางทั้งหลาย

.

คำถาม

1. ควรตั้งชื่อเรื่องนี้อย่างไร
 - ก. สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้
 - ข. ประเพณีความเชื่อ
 - ค. การเชื่อถือโชคลาง
 - ง. ความเชื่อของคนโบราณ
 - จ. ปรากฏการณ์เหนือความเป็นจริง
2. ใครคือผู้ที่ได้ชื่อว่าเชื่อถือโชคลาง
 - ก. คนฝรั่ง
 - ข. คนไทย
 - ค. คนทั่วโลก
 - ง. คนสมัยเก่า
 - จ. คนสมัยใหม่
3. ความความเชื่อของฝรั่งสมัยเก่าว่า ถ้าลูกจากพื้นดินตอนเช้า ถ้าเท่าชายแตะพื้นก่อนจะเป็นอย่างไร
 - ก. จะมีคนนับถือ
 - ข. โชคดีตลอดวัน
 - ค. ไม่มีโชคลตลอดวัน
 - ง. จะทำอะไรก็สำเร็จ
 - จ. โชคดีและประสบความสำเร็จ
4. สมัยนี้ทำไมเรายังปิดปากเวลาหา
 - ก. ท้าทายความเคยชิน

- ข ป้องกันเชื้อโรคเข้าปาก
- ค เป็นการแสดงความมีมารยาท
- ง ป้องกันภูตผีร้ายเข้าสิงสู่ร่างกาย
- จ ป้องกันวิญญาณของคนไม่ให้หนีออกจากร่าง

5. ตามธรรมเนียมของฝรั่งเศสเก่า ถ้ามีคนจามแล้วปีนหูว่า "เป็นสุขเกิด" เขากล่าวเช่นนั้นเพื่ออะไร

- ก. เพื่อให้ผู้จามเกิดความอาย
- ข. เพื่อให้ผู้จามเกิดความสุขถึงกาล
- ค. เพื่อบำบัดวิญญาณออกจากร่างคนจาม
- ง. เพื่อป้องกันผีร้ายจะเข้าสู่ร่างกายคนจาม
- จ. เพื่อขับไล่วิญญาณชั่วร้ายออกจากร่างคนจาม

6. ถ้าคนเรากล่าวว่ามีสิ่งกำหนดโชคคือหรือโชคร้ายของคนเรา แสดงว่าคนนั้นเป็นคนอย่างไร

- ก. งามงาย
- ข. ซาดเหี้ยม
- ค. ซากการศึกษา
- ง. เชื่อถือโชคกลาง
- จ. ซาดความมั่นใจในตนเอง

7. ฝรั่งเศสบางพวกเมื่อเห็นแมวคาเดินผ่านโดยเฉพาะตอนกลางคืน หลายคนจะกลัว เป็นเพราะเหตุใด

- ก. แมวคาสีน้ำตาล
- ข. แมวคาเป็นสัตว์ดุร้าย
- ค. แมวคาถือแม่มกจาแดง
- ง. แมวคาเป็นสัตว์รับใช้ของแม่มก
- จ. ไม่รู้ว่าเป็นแมวจริงหรือแมวแม่มกจาแดง

8. คนไทยส่วนมากนิยมแขวนพระคัมภีร์เทศน์

- ก. เพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้าย
- ข. เพื่อความเป็นสิริมงคล
- ค. เพื่อไว้เพื่ยคเหนี่ยวทางใจ
- ง. หวังจะให้พระท่านช่วยคุ้มครอง
- จ. อมุ่นใจว่าตนจะปลอดภัยจากสิ่งอันตรายทั้งปวง

9. คนสมัยก่อนจะดูและข้อต่าง ๆ เนื่องจากสาเหตุใด

- ก. ความกตัญญู
- ข. เพื่อความสวยงาม
- ค. เพื่อให้เห็นคนหักบนัน
- ง. การเชื่อเรื่องโชคลาง
- จ. ความเชื่อเรื่องวิญญาณ

10. เมื่อถึงเวลาสอบนักศึกษากคนหนึ่งไปกราบให้พระและบนหลวงพ่อ เพื่อให้ท่านช่วยเหลือ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาผู้นี้เป็นคนเช่นไร

- ก. ขาดกลัว
- ข. ไม่มีเหตุผล
- ค. เชื่อเรื่องโชคลาง
- ง. ต้องการพึ่งพิงคเหนี่ยวทางใจ
- จ. ไม่มีความมั่นใจในตนเองเลย

- 11 ความเชื่อต่างๆ ที่กล่าวในเรื่องนี้จะหมดไปเมื่อใด
- ก. คนไม่สนใจ
 - ข. คนพิสูจน์ได้
 - ค. คนมีเหตุผลขึ้น
 - ง. คนสมัยเก่าหมดไป
 - จ. คนมีความรู้และเรียนรู้ความจริงจากข้อ
- 12 ผู้เขียนนิพนธ์นี้มาอย่างไรในการเขียนเรื่องนี้
- ก. หนาหนา
 - ข. เกือบสอ
 - ค. ให้งงผิด
 - ง. ให้ความรู้
 - จ. ให้ความเพลิดเพลิน

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 2

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 2 หน้า 13 ในหนังสือชุดวรรณคดี เรื่อง "แม่น้ำเจ้าพระยา" บทเสริมชุดนี้ใช้เสริมตอนกลางของเนื้อหาในบทเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้านคือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 18 และ 19
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 13, 15, 16 17, 21 และ 22
3. ความถนัดเชิงวิจารณ์ ข้อ 14 และ 20

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแม่น้ำเจ้าพระยา หน้า 13 - 22

ลักษณะเด่นที่สำคัญที่ความบันเทิงในการอ่านคือการวางชีวิตอยู่ของมนุษย์ในทัศนะที่ผู้แต่ง และคำกล่าวทุกอย่างที่จะเป็นอุปสรรคขัดขวางในการดำรงชีวิตให้อยู่ได้ด้วยความสะดวกหรือความผาสุก หรืออยู่ได้ด้วยความสะดวกของใจ แทนที่จะอยู่อย่างมีชีวิตไปวันๆ ในโลกมนุษย์นั้น นอกจากปัจจัย 4 คือ ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม และอาภรณ์แล้ว ลักษณะเด่นที่เรียกว่า "ตัว" คำว่า "ตัว" นี้มีความหมายต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ เพราะถ้าคนเราปราศจากตัวแล้ว ปัจจัยทั้ง 4 ก็ไร้ที่ความหมาย ตัวคือสิ่งที่ปรากฏรูปร่างลักษณะไว้ได้แก่ แต่ทำให้คนเรามีแนวทางจิตที่จะกระทำ และกระทำทุกอย่างทุกอย่างในโลก ถึงกับความผาสุก ถึงกับความสะดวกสบายได้ไฉน แม้กระทั่งความตายถ้าตัวดีก็สามารถนับแต่จะลิดความตายก็อาจจะได้

ตัวนั้นความทุกข์ยากลำบากถึง สิ่งที่ไม่มีความสุขซึ่งประจักษ์ชัดตั้งแต่เกิดจนกระทั่ง

ตาย ถ้าขวัญอยู่กับตัวก็มีความสุข ความเจริญ ถ้าขวัญไม่อยู่กับตัวก็จะเจ็บไข้ได้ป่วยหรืออาจถึงตาย และหาความสุขความเจริญไม่ได้ เพราะฉะนั้นพิธีขึงทองไทยเราแต่โบราณจึงมีพิธี อภิบาลขวัญ บำรุงขวัญ รับขวัญ เชิญขวัญที่โยยบินออกไปอยู่ป่าอยู่ดงกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว ซึ่งประการหลังนี้โดยมากมักจะเป็นกับพวกขวัญอ่อน เช่น เด็กหรือผู้หญิง ถ้าตกตกตกใจแล้ว ขวัญก็จะหายหรือเรียกว่า เสียขวัญ

"เสฐียรโกเศศ" กล่าวว่า "มนุษย์มีความเชื่อมั่นอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งสืบเนื่องมาแต่โบราณนานไกลไว้กันว่า คนที่เจ็ดมาทั้งเด็กและผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย ย่อมมีอะไรอยู่อย่างหนึ่งสิ่งอยู่ภายในร่างกายมาตั้งแต่กำเนิด สิ่งที่ว่านี้ถ้ายังอยู่กับเนื้อตัวคงอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะมีความสุขความสบายไม่ป่วยไข้ได้ทุกข์ ถ้าถึงนั้นหนีไปจากตัวก็จะทำให้ผู้นั้นเจ็บไข้ได้ทุกข์ และอาจถึงแก่ความตายได้ ถ้าสิ่งนั้นไม่กลับคืนมาอยู่ในร่างกาย สิ่งที่ว่านี้ภาษาไทยเรียกว่า "ขวัญ"

ขวัญนั้นตามคำรับรู้ที่ว่า ไม่ได้มีกับคนเท่านั้น แม้กับสัตว์ใหญ่ๆ เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย หรือสิ่งที่ไม่มีความรู้ เช่น บ้านเมือง หรือน้ำเรือ คันไถใหญ่ๆ เรือแพ นาข้าว ก็มีขวัญ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าพิธีโบราณเวลาเชิญขวัญนั้นมาสู่บารมีพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์ ซึ่งที่ว่านี้ส่วนมากเป็นช้างเผือก หรือที่เรียกว่า พระยาแควลคู่บ้านคู่เมืองที่จับมาจากป่าดงพงไพร เมื่อจับมาได้แล้วขวัญของพระยาแควลก็ย่อมไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพราะฉะนั้นเมื่อนามมาถึงบ้านเมืองแล้วก็ต้องหาพิธีรับขวัญ

ท่านผู้อ่านคงจะได้มีโอกาสได้เห็นพิธีอีกพิธีหนึ่ง คือพิธีท้าวขัตตินาค ก่อนที่เจ้าหนุ่มคนไทยในวันครบ 21 ปีบริบูรณ์ จะเข้าสู่พิธีครองผ้ากาสาวพัสตร์ พิธีท้าวขัตตินาค หรือกล่อม นาค จะมีผู้เพื่่อมามบรรยายตั้งแต่เจ้านาคยังอยู่ในครรภ์มารดา มารดามีความทุกข์ยากเป็นห่วงลูกแก่ไหน ต้องอดเจ็บอดเปรี้ยว และถนอมกล่อมเลี้ยงมาตั้งแต่เกิดมาเป็นทารกแล้ว ผู้ที่อยู่ในพิธีฟังแล้วมักจะน้ำตาไหลไปมากมาย และหากันระวิงถึงพระคุณสูงสุดของแม่ นั่นคือ

ประเพณีทาขวัญนาค ซึ่งมีพิธีตั้งบายศรี แว่นเวียนเทียนรับขวัญ ถัดมาคือ "พ่อแม่ได้บารุง
เลี้ยงเจ้านาคมาด้วยความยาก จนเข้าเขตผู้ใหญ่ ก็หวังจะให้ลูกเป็นคนดี บิดนั้นก็สมประสงค์
แล้วที่เจ้านาคจะเข้าอุปสมบทในพระพุทธศาสนาอันเป็นความดีสูงสุดในโลกมนุษย์ ที่เจ้านาค
จะพึงรักษาความดีความชอบอันเป็นมงคลนี้ไว้ชั่วอวสาน"

ขวัญนั้นมีความสำคัญยิ่งสำหรับนักรบที่จะเข้าสู่สนามรบ เพราะฉะนั้นจึงมีพิธีบารุง
ขวัญกันมาแต่สมัยโบราณ ทหารที่ขวัญดีมักจะรอกกาย หรือแสดงความปรีดีร่าเริงได้

กล่าวกันว่า "ขวัญ" นั้น มีที่สิ่งสถิตอยู่ที่กระหม่อมของคนเราทั่วไป ดังนั้นในลิลิต
พระลอจึงมีรจนาไว้ว่า

หมอดูบอกว่าได้	รับขวัญ
ขวัญอ่อน-รวิธ	จิม ้า
ขวัญเหี่ยว-แค้นบรร-	พญา กงนา
ให้รับขวัญอย่าช้า	พรงเจ้าวันดี

เป็นที่ยอมรับกันว่า ในระหว่างสามีและภรรยาที่รักกันมากๆ นั้น สามีย่อมถือว่า
ภรรยาเป็นที่รักสุดชีวิตของตน นั่นคือหมายถึงขวัญของตน

ดวงใจขอบเมื่อยขวัญ	และแบ่
เกียรติศักดิ์รักของข้า	มอบไว้แก่ตัว

ฝรั่งก็มีเหมือนกัน เพราะฝรั่งบอกว่า

"เสียเงินเสียทอง เสียเกียรติเสียมาก
แต่เสียตัวคือการสูญเสียทั้งชีวิต"

(คัดจาก บทกวีของ เสดร์ เรเซรุจิ ในหนังสือ ความรู้คือประทีป)

คำถาม

13. บทกวางนี้ควรมีชื่อเรื่องว่าอะไร จึงจะเหมาะสมที่สุด
- ชวัญ
 - รับชวัญ
 - สัญญาภรณ์
 - พิธีท้าววิญนาค
 - พิธีท้าวชวัญต่างๆ
14. ผู้เขียนบทกวางนี้ มีวัตถุประสงค์อะไรในการเขียน
- ยกย่องพิธีต่างๆเกี่ยวกับชวัญ
 - เน้นความสำคัญของพลังอำนาจจิต
 - เปรียบเทียบความเชื่อของไทยและฝรั่ง
 - ต้องการรักษาประเพณีเก่าๆไว้ให้สูญหาย
 - ต้องการให้ผู้อ่านได้รับความรู้เรื่องประเพณีไทย
15. "ถ้าชวัญก็ก็สามารถแม้แต่จะพิชิตความตายก็อาจทำได้" หมายความว่าอะไร
- ถ้ากำลังใจดีก็จะไม่เจ็บไข้
 - ถ้ากำลังใจดีก็ไม่ต้องตาย
 - ถ้ากำลังใจดีก็จะเป็นผู้ชนะแข่งที่สุด
 - ถ้ากำลังใจดีก็จะช่วยให้มีอายุยืนยาว
 - ถ้ากำลังใจดีก็จะสามารถเอาชนะทุกอย่างได้
16. "ชวัญ" คืออะไร
- สิ่งที่ไม่มีความ
 - สัญญาสัญญานอย่างหนึ่ง
 - สิ่งที่สิ่งอยู่ภายในร่างกาย
 - ความเชื่อถือเก่า ๆ ของคนไทย
 - พลังอำนาจทางจิตที่ไม่สามารถมองเห็น

17. "ดวงใจจอมเมียขวัถและแม่" คำว่า ขวัถ ในที่นี้แปลว่าอะไร

- ก. เหมือนกับแม่
- ข. กวดยกย่องเด็กหญิง
- ค. ควรเทิดทูนไว้ในที่สูง
- ง. อันเป็นที่รักยิ่งดวงใจ
- จ. ควรเทิดทูนไว้ในที่สูงเหมือนแม่

18. "ดังนั้นในลิลิตพระลอ จึงมีรจนาไว้ว่า .." การที่ขีดเส้นใต้หมายความว่า

อะไร

- ก. จารึก
- ข. อ้างอิง
- ค. กาหนด
- ง. ถัดจาก
- จ. ประพันธ์

19. "ขวัถเดียวหัวแดนบรร- พทป่า ดงนา" คำว่าบรรพทหมายความว่าอะไร

- ก. ป่า
- ข. เมือง
- ค. ภูเขา
- ง. ชนบท
- จ. ลาวาร

20. เหตุใดจึงต้องปีพืชีบำรุงขวัญนักรบที่จ-เข้าสู่สนามรบ
- ก. เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ตัวนักรบ
 - ข. เพื่อให้ได้รับชะตาและเป็นวีรบุรุษ
 - ค. เพื่อทำตามประเพณีเก่าๆ ของไทย
 - ง. เพื่อปลุกใจให้กล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเอง
 - จ. เพื่อให้รอดตาย แล้วกลับมาคืนสู่บ้านเมือง ขางคน
21. เหตุใดผู้เขียนจึงยกกล่าวของเสฐียรโกเศศมาอ้าง
- ก. เพราะจะโฆษณาเรื่องของตน
 - ข. เพราะจะทำให้เรื่องมีรสเข้มข้นขึ้น
 - ค. เพราะต้องการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน
 - ง. เพราะจะแสดงความป็นนักปราชญ์ของเสฐียรโกเศศ
 - จ. เพราะเห็นว่าจะเป็นการช่วยให้นบทความมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น
22. ในการบวชพระ ทำไมจึงต้องวิพิชิทาขวัณนาค
- ก. ทาตามประเพณี
 - ข. เป็นการรับขวัญผู้บวช
 - ค. เพื่อเป็นการระลึกถึงพญานาค
 - ง. ให้ผู้บวชระลึกถึงพระคุณสูงสุดของแม่
 - จ. ให้ผู้มาร่วมงานมีส่วนร่วมอนุโมทนาในส่วนกุศล

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 3

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 3 หน้า 29 ในหนังสือทักษะพัฒนาเรื่อง "ทักษะภาษาในการส่งและรับสาร" ก่อน การฟัง หลังจากครูอธิบายเรื่องการฟังที่มีประสิทธิภาพแล้ว ใช้บทเสริมทักษะชุดนี้เสริมก่อน

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 24 และ 29
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 23, 25, 26, 27, 28, 30 และ 31
3. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 32

กาชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถาม ข้อ 23 - 32

ศิษย์วัดสองคนฝากตัวว่าเรียนกับอาจารย์หลวงพ่อ ได้ความรู้ เอสมกัรแล้วก็ลาหลวงพ่อกลับไปเยี่ยมบ้านชั่วครู่ เมื่อได้กราบบิณฑามารกา เห็นว่าผู้บังคับเกิดเกล้าทั้งสองเป็นสุขสบายดี ก็ถามิณฑามารกากลับไปหาหลวงพ่อ

นักมาพบกันที่ทางสามแพร่งแห่งหนึ่ง เมื่อได้ไต่ถามทุกข์สุขกันแล้ว ก็พากันเดินทางมุ่งหน้าไปยังวัดหลวงพ่อ ทันทีนั้นศิษย์คนที่หนึ่งแฉกเห็นน้ำหยดหยดอยู่บนพื้นดินข้างทาง ก็อยากแวะทักองวิชาที่อาจารย์สอนไว้ เมื่อพิจารณาเห็นว่าหยดน้ำอยู่แล้ว ก็พูดกับศิษย์คนที่สองว่า

"เราร่านี่เป็นบัสสาวะของผู้หญิง"

ศิษย์คนที่สองก็มองพิจารณา แล้วถามว่า

"เพื่อนรู้อะไรมากกว่านี้ไหม"

ศิษย์คนที่หนึ่งสั่นหัว แล้วว่า "หายไ้เท่านั้นก็กลับไปแล้ว"

ศิษย์คนที่สองจึงว่า "เราว่าเป็นปัสสาวะของผู้หญิงที่กาถึงท้อง"

ศิษย์คนที่หนึ่งยกเอะใจว่าเรียนมาด้วยกันแท้ๆ ทำไมจึงรู้อะไรเกินเขาไปได้ หรือว่าเพื่อนจะเอาหูไปอย่างนั้นเอง

พวกมันเดินทางขาค้นหนึ่ง ถึงศาลาพักร้อน ศิษย์ทั้งสองเห็นหญิงมีท้องคนหนึ่งนั่งอยู่ในศาลา ก็อยากรู้ว่าที่ขาค้นนั้นถูกหรือผิด จึงเข้าไปหาและถามหญิงนั้นด้วยวาจาสุภาพ ก็รู้ว่าน้ำที่ศิษย์ทั้งสองเก็บนั้น เป็นปัสสาวะของผู้หญิงมีท้องคนนี้จริงๆ

ศิษย์คนที่หนึ่งเลยรีบวิ่งไปว่า อาจารย์หว่านมือคงจะลาเอียง ให้ความรู้พิเศษแก่ศิษย์คนที่สอง แต่ก็ไปพูดอะไรออกมา พักพักหายเหนื่อย ก็ออกเดินทางต่อไป ก็มาพบรอยเท้าช้าง ศิษย์คนที่หนึ่งก็มุดมองเท้าช้าง แล้วว่า "นี่เป็นรอยเท้าช้างหลาย"

"เพื่อนยังรู้อะไรอีกบ้างไหม"

ศิษย์คนที่หนึ่งสั่นหัว

"เราว่าช้างตัวนี้มีงาข้างเดียว"

ศิษย์คนที่หนึ่งรู้สึกฉงนมาก แต่ก็นั่งอยู่ในใจ พวกมันเดินต่อมา ก็ทันกับช้างที่มีงาข้างเดียวหัวมาก่อน ช้างตัวนั้นเป็นช้างพวยและมีงาข้างเดียว ตรงกับศิษย์คนที่สองหาย

ศิษย์คนที่หนึ่งนึกเอะใจว่า อาจารย์คงจะจำเอียงสอนวิชาความรู้ให้ศิษย์คนที่สองเป็นพิเศษ ให้นึกน้อยใจ

ถัดมาถึงอีกวัน วันหนึ่งหาการงานเสร็จ ศิษย์คนที่หนึ่งก็เข้าไปรับใช้นวดแผน อาจารย์ ยังรู้สึกน้อยใจไม่หาย ไ้โอกาสก็พูดว่า ได้รับใช้อาจารย์อย่างเต็มอกเต็มใจ เท่ากับศิษย์คนที่สอง แต่อาจารย์กลับให้ความรู้ไม่เท่ากับ อาจารย์ฟังเรื่องราวก็นิ่งเฉยไว้

รุ่งเช้าอาจารย์ก็เรียกศิษย์ทั้งสองมา สั่งให้ไปซื้อหม้อใหม่ขนาดหนึ่งทะนานคนละ
หม้อ แล้วไปซื้อน้ำผึ้งใส่ให้เต็มแก้วคอหม้อ ว่าจะเอาไปทายา หารักษาให้ทันเวลาเพล

ครั้นถึงเวลาเพล ศิษย์ทั้งสองก็นำหม้อใหม่ ใส่น้ำผึ้งมาเสมอกอหม้อให้อาจารย์
ทานสั่ง อาจารย์ก็ใช้ถึงไว้อ่อน จนถึงเวลาเย็นอาจารย์ก็เรียกศิษย์ทั้งสอง ให้ศิษย์ทั้ง
สองยกหม้อน้ำผึ้งมาเปิดดู ก็เห็นน้ำผึ้งในหม้อของศิษย์คนหนึ่งพร่องไปนิดหนึ่ง ส่วนน้ำผึ้ง
ในหม้อของศิษย์คนที่สองนั้นยังคงเต็มแก้วคอหม้อ จึงถามศิษย์คนที่หนึ่งว่า ทำไมไม่ซื้อน้ำผึ้งมาให้
เต็มถึงคอหม้อ

ศิษย์คนที่หนึ่งตอบว่า "เมื่อผมซื้อก็ได้คู่ด้วยกับทั้งสองคน เห็นน้ำผึ้งเต็มถึงคอหม้อ
เท่ากันทั้งสองหม้อ ทำไมจึงพร่องไปถึงนี้ก็ไม่ทราบ"

อาจารย์จึงถามศิษย์คนที่สอง ก็ได้รับคำตอบว่า

"ผมไปซื้อหม้อใหม่มาแล้ว เอามาใส่น้ำผึ้งไว้พักหนึ่งก่อน จึงนำไปซื้อน้ำผึ้ง"

อาจารย์ถามคนที่หนึ่งว่า ทายาอย่างนั้นหรือเปล่า ศิษย์คนที่หนึ่งก็ตอบว่า พอซื้อ
หม้อใหม่ได้แก้วก็เก็บไว้เฉยๆ แล้วก็ไปซื้อน้ำผึ้งด้วยกับกับศิษย์คนที่สอง อาจารย์ก็รู้เรื่อง
หมดแล้ว ก็อธิบายว่า

"หม้อใหม่นั้น เมื่อใส่น้ำผึ้งลงไปเต็ม เนื้อหม้อใหม่ ก็จะถูกน้ำผึ้งซึมเข้าไปในเนื้อ
เมื่อมาคั่งไว้ น้ำผึ้งจึงพร่องไป ส่วนหม้อของศิษย์คนที่สองนั้น เมื่อเอาไปแช่น้ำเสียก่อน น้ำ
ก็ซึมเข้าไปอยู่ในเนื้อหม้อ เมื่อใส่น้ำผึ้งแล้ว น้ำผึ้งก็ซึมเข้าไปอีกไปได้ น้ำผึ้งจึงคงอยู่ไม่
พร่อง"

แล้วก็อธิบายต่อไปว่า "หลวงพ่อก็ให้วิชาความรู้แก่ศิษย์เท่ากันทุกคน ไม่ลำเอียง
แต่คนที่ปรีดีปัญญาอ่อนจะรับความรู้ได้มากกว่า"

ศิษย์คนที่หนึ่งฟังอาจารย์พูดก็เข้าใจ

(เรื่องนี้ได้จาก คุณนิธาน คโนทัย เป็นผู้เล่า ผู้เขียน นายตารา ณเมืองไค้)

กาถาม

23. เรื่องนี้ควรให้ข้อเรื่องว่าอะไร
- ก. ศึกษากับอาจารย์
 - ข. ความเข้าใจเสมอภาค
 - ค. เมื่อศึกษาก็ไม่เข้าใจอาจารย์
 - ง. บัณฑิตเหมือนมีทรัพย์สินอยู่นับแสน
 - จ. ให้เท่ากันแต่รับไว้ไม่ได้เท่ากัน
24. "ทางสามแพร่ง" คำว่าแพร่งหมายถึงอะไร
- ก. ทางวัด
 - ข. ทางกรง
 - ค. ทางโค้ง
 - ง. ทางแยก
 - จ. ทางเดียว
25. ท่านคิดว่าศิษย์ทั้งสอง เดินทางกลับไปยังวัดหลวงเมื่ออีกครั้งด้วยวัตถุประสงค์ใด
- ก. รับใ้อาจารย์
 - ข. เก็บเรียนสัปดาห์
 - ค. เยี่ยมคารวะอาจารย์
 - ง. ทดลองวิชาที่อาจารย์สอนให้
 - จ. ทอว่าอาจารย์เรื่องให้ความรู้ไม่เท่ากัน
26. ศิษย์คนที่สองทราบได้อย่างไรว่าบัสสาวะที่พบนั่นเป็นบัสสาวะ ของหญิงทอง
- ก. กากกะเน
 - ข. กุสของน้ำบัสสาวะ

- ๕. ดูจากสถานที่พบบัลสวะ
- ๖. คิดจากประสบการณ์เดิม
- ๗. ดูจากวนน้าบัลสวะที่พบ

27. ท่านคิดว่าบุคลิกทั้งสองคนมีความแตกต่างกันในเรื่องใด

- ก. สกิปัญญา
- ข. วัชระนิสัย
- ค. ความสามารถ
- ง. ความมีเหตุผล
- จ. พื้นฐานความรู้

28. "วันหนึ่งหากการงานเสร็จ ศิษย์คนที่หนึ่งก็เข้าไปรับไข่มุกเพื่ออาจารย์ ได้โอกาสก็พูดว่า ได้รับไข่มุกอย่างเต็มใจเท่าศิษย์คนที่สอง แต่อาจารย์กลับให้ความรู้ไม่เท่ากัน"

ศิษย์คนที่หนึ่งพูดเช่นนั้นด้วยความรู้สึกละอายใจ

- ก. ถักพ้อ
- ข. อิจฉา
- ค. โกรธ
- ง. เสียใจ
- จ. น้อยใจ

29. "ครั้งถึงเวลาเพล" เวลาเพล หมายถึงเวลาใด

- ก. เวลาเช้า
- ข. เวลาบ่าย
- ค. เวลาเที่ยง
- ง. เวลาพระฉันอาหาร
- จ. เวลาสืบเสาะนาฬิกาเช้า

30. "เขาไปซื้อหม้อใหม่มาแก้ว เอาใส่น้ำแฉะไว้สักพักหนึ่งก่อน ให้นำไปช้อนน้ำดื่ม"
การกระทำของศิษย์ผู้ใด แสดงให้เห็นว่า ศิษย์ผู้นี้เป็นคนเช่นไร

- ก. ฉลาด
- ข. รอบรู้
- ค. รอบคอบ
- ง. มีเหตุผล
- จ. มีปฏิภาณ

31. การที่ผู้ถูกข่มทั้งสองคนรับรู้ไว้ได้ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับสิ่งใด

- ก. ผู้ให้
- ข. สติปัญญา
- ค. ความพร้อม
- ง. ความสนใจ
- จ. ความตั้งใจ

32. ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเรื่องนี้อย่างไร

- ก. ให้ข้อคิด
- ข. ให้ความรู้
- ค. ให้นำปฏิบัติ
- ง. ให้ความเพลิดเพลิน
- จ. แลกเปลี่ยนความคิดเห็น

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 4

วิธีใช้

ไว้กับบทเรียนที่ 5 หน้า 38 ในหนังสือคู่มือวรรณวิจารณ์เรื่อง "พระบรมราโชวาท" บทเสริมทักษะชุดนี้ไว้เสริมก่อนกับบทเรียน คือ หวังจากกรูปรายายเกี่ยวกับเรื่องที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสอนพระเจ้าลูกยาเธอ เรื่องการวางแผน

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

- 1 ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 36
- 2 ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 34, 35, 37, 38, 39 และ 40
- 3 ความลึกเชิงวิจารณ์ ข้อ 33

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วถามคำถามข้อ 33 - 40

เรื่อง 'ขอสงวน' ตอนที่ 34 ของ นายทวี บุญยเกษตร

พ่อได้เคยสอนแล้วว่าให้เป็นคนเปิดเผย คือไปว่าจะพูดหรือจะทำอะไรก็ต้องให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ ให้ปากกับใจตรงกัน ฉะนั้นจงอย่าทำอะไรเอาหน้า เพราะจะเป็นการประจบสอพลอ ซึ่งจะเป็นคนที่ไว้อยาก ไม่กล้าบอกความจริงตามความจริง และยังเป็นนิสัยที่ไม่ดี การทำอะไรเอาหน้าก็เท่ากับผิด ไม่ได้ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ

คำว่าประจบสอพลอให้ความหมายต่างกับ การประจบอาจเป็นของที่ดีก็ได้ ถ้าเราทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ ถ้ามุ่งทำในสิ่งที่จะทำให้นกพอใจ เพื่อให้เขารักใคร่และ

เกิดความเมตตาปรานีโดยไม่หาความเสียหายให้คนอื่น เจ่น เราประจบแม่หรือพี่บ้าน้าอา ด้วยความรักใคร่ และกตัญญู การประจบเจ่นนี้ ถ้าเราทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจก็เป็นของ ดี แต่ถ้าเราประจบเพื่อหวังให้เขารักเฉพาะหน้าโดยไม่ไปจากความจริงใจแล้วการ ประจบนั้นก็ไม่ใช่ เจ่นเราประจบผู้บังคับบัญชาหวังได้เงินเดือนนั้น ประจบครูบาอาจารย์ เพื่อหวังให้เขาช่วยให้เราสอบได้ได้ ประจบเพื่อนเพื่อหวังอะไรบางอย่างจากเขาด้วยการ แสร้งทำ ซึ่งไม่ได้มาจากใจจริงอะไรต่างๆ ทานองนี้ การประจบในลักษณะพูดจายกย่อง เยินยอ หรือพูดแสดงให้เขาเห็นว่าเรามีความรักใคร่ในตัวเอง (ซึ่งไม่เป็นความจริง) เพื่อให้เขารักใคร่พอใจเฉพาะหน้า โดยปราศจากความกตัญญู แบบนี้นับว่าเป็นของไม่ดี แต่ ถ้าเราประจบโดยให้ร้ายคนอื่นทานอง เอาคำใส่ถั่วจั่วให้คนอื่นด้วยแล้ว ก็นับว่าเลวที่สุด กลายเป็นคนสอพลอไป คนที่สอพลอนั้นคบไปก็เสีย เพราะเป็นคนที่จกแถมเงินแก่ตัว เป็นคนที่ไม่มีความจริงใจอะไรกับใคร กล่าวคือนอกจากจะประจบโดยไม่บริสุทธิ์ใจแล้ว ยังยังหักทมิให้ร้ายคนอื่นอีกด้วย เราลึกลับและคอยตาบความเป็นของคนอื่นในทางที่ผิดเพื่อให้เขา ชอบ แต่ถ้าเราได้ยินใครพูดจาว่าร้ายกันแม้ว่าเราจะรู้ว่าไม่เป็นความจริง แทนที่เราจะ พูดแก้ให้พร้อมใจนั้นก็ถึงเฉยเสีย แต่เรากลับพูดเอออว้าาเก็บให้ร้ายเขาเพิ่มขึ้น เพื่อต้องการเอาใจเขา ต้องการเอาหน้าให้เขารัก เจ่นนี้เป็นกัน ปี่เรียกว่า "สอพลอ" ซึ่งเป็น การกระทำที่ร้ายกว่าประจบมาก แต่เวลาพูด 2 คำนี้ มักจะถูกควบกันไปเสมอว่า "ประจบ สอพลอ" ฉะนั้นจึงมีความหมายที่ไม่ดีเป็นที่ตาหนักติเยย ของคนทั้งกาย ไร้อธรรมที่จะให้มีอยู่ในนิสัยของเราเลย

คนที่นิสัยประจบคนนั้นมักจะได้ผลดีก็แต่ตอนต้นๆ สู้คบคือเปิดเผยตรงไปตรงมาไม่ได้ แม้คนเขาจะไม่ชอบในตอนต้น (คนบางคน) แต่เมื่อเขาคบเรานานๆ ไปและรู้นิสัยของเรา ดีแล้ว เขาก็จะเกรงใจ รักใคร่ นับถือ และไว้วางใจในภายหลัง ฉะนั้นจึงอย่าเป็นคนที่ประจบ สอพลอ หรือต่อหน้าท้าวอย่างหนึ่งหรือพูดอย่างหนึ่ง แต่ลับหลังกลับทำไปอีกอย่างหนึ่งหรือหา อะไรเอาหน้าเป็นอันขาด

อนึ่งไม่ว่าเราจะพูดอะไรหรือทำอะไรจะต้องเสนอต้นเสมอปลาย จึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี เช่น คนที่เราเคยเคารพในเมื่อเขาเป็นผู้บังคับบัญชาเราอยู่ หรือในขณะที่เขากำลังปัญหาหนักคักตีหัวอย่างไร แม้เขาจะได้ออกไป หรือหมดบุญวาสนากง เราก็ต้องให้ความเคารพเขาอยู่เช่นนี้ จึงจะเรียกว่าเป็นคนเสนอต้นเสมอปลาย คนที่ค่อนข้างอย่างหนึ่งดับหังอย่างหนึ่ง หรือเมื่อมีบุญรู้จัก เมื่อหมดวาสนาแล้วดับหังนั้น ได้ชื่อว่าเป็นคนไม่ซื่อคมไม่ได้ ฉะนั้นไม่ว่าถูกจะหาอะไร พูดอะไร ก็ขอให้มีความบริสุทธิ์ใจ คือหาไปตามความรู้สึกอันแท้จริง อย่าประจบสอพลอ หรือค่อนข้างอย่างหนึ่งดับหังอย่างหนึ่งเป็นอันขาด ฉะนั้นแล้วจึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี

คำถาม

33. ผู้เขียนมุ่งสอนลูกในเรื่องใด
 - ก. ให้เป็นคนดี
 - ข. ให้เป็นคนปากกับใจตรงกัน
 - ค. ให้เป็นคนเปิดเผยและจริงใจ
 - ง. ให้เป็นคนเสนอต้นเสมอปลาย
 - จ. อย่าทำอะไรเอาหน้า อย่าประจบสอพลอ
34. คนประจบสอพลอ ท่านคิดว่าพวกนี้น่าจะมีพื้นฐานนิสัยเป็นอย่างไร
 - ก. ขี้อิจฉา
 - ข. ขาดความรัก
 - ค. เอาแต่ใจตัวเอง
 - ง. ชอบเรียกร้องความสนใจ
 - จ. ขาดความมั่นใจในตนเอง

35. การประจบดาวทำได้ในลักษณะใดบ้าง

- ก. ให้ร้ายคนอื่น
- ข. พูกจาเขินยอม
- ค. กระทำดีต่อหน้า
- ง. พูกจาเขินยอม กระทำดีต่อหน้า
- จ. กระทำดีต่อหน้า ให้ร้ายคนอื่น

36. "อึ้งโง่ว่าเราจะพูดหรือทำอะไรบ้าง เสมอกับเสมอปลาย" คำที่ขีดเส้นใต้ ตรงกับข้อใด

- ก. น้อยๆ
- ข. สบ้ำเสมอ
- ค. เป็นประจำ
- ง. ตลอดเวลา
- จ. เป็นครั้งคราว

37. บวลเป็นภรรยาชอบหาความดีใส่ร้าย ขณะเดียวกันชอบยกความชั่วให้คนอื่น บวลเป็นคนเช่นไร

- ก. เห็นแก่ตัว
- ข. ชอบเอาหน้า
- ค. หน้าซีกใจกด
- ง. ประจบสอพลอ
- จ. ปากกับใจไม่ตรงกับ

38. คนที่นิสัยประจบสอพลอนั้น ผลสุดท้ายเป็นอย่างใด

- ก. ไปน่าไวใจ
- ข. เป็นที่รังเกียจ
- ค. ไม่มีใครนับถือ
- ง. ไปที่คนพูดด้วย
- จ. ไม่มีใครเชื่อถือและไว้วางใจ

39. "เมื่อรู้ว่าเพื่อนระบวเขี่ยมบ้าน เจ้าของบ้านก็เกลียดคนบาทาความสะอาด และตกแกงอย่างสวยงาม" การกระทำนี้ตรงกับสุภาษิตข้อใด

- ก. ดึงขอกเจ้า
- ข. ผักอีโรยหน้า
- ค. หน้าไหว้หลังหลอก
- ง. ขวยขว้าเอาหน้ารอด
- จ. ถอนหน้ามะพับ คับหลังตะโก

40. "ถอนหน้าทำอย่างหนึ่ง แต่กลับหลังทำอีกอย่างหนึ่ง" การกระทำเช่นนี้เข้าลักษณะใด

- ก. ทาดีเอาหน้า
- ข. ประจบสอพลอ
- ค. ดึงขอกเจ้า
- ง. หน้าเอะใจกต
- จ. ถอนหน้ามะพับ คับหลังตะโก

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 5

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 5 หน้า 41 ในหนังสือคุณธรรมวิจิตรเรื่อง "พระบรมราชาบาท" บทเสริมทักษะนี้ใช้เสริมตอนกลางของเนื้อเรื่องในบท หลังจากนักศึกษาเรียนพระบรมราชาบาทข้อ 4 ในเนื้อเรื่องแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 2 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 44
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 41, 42, 43, 45, 46, 47 และ 48

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 41 - 48

การอ่านคน นับว่าสำคัญในชีวิตเราเป็นอันมาก เพราะเรายังมีอายุมากขึ้นเท่าใด การพบปะสังสรรค์กับคนต่างๆ ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น แม้เพียงภายในบ้านก็ต้องเข้าใจกันให้ดีๆ จึงจะมีความสุขได้ เช่น การจัดการศึกษาของลูกให้เรียนอะไร ก็ควรจะต้องดูอุปนิสัยเด็กให้รู้เสียก่อนว่าเด็กนั้นๆ จะดีได้ทางไหน การเลือกคู่ให้ลูกหรือได้ตัวเอง ก็ควรรู้ก่อนว่าจะอยู่ด้วยกันได้ด้วยความสุขหรือไม่ จะเป็นนายภรรยาต้องรู้เหมือนกันว่าคนไหนจะใช้ได้ดีในทางไหน ถ้าสักแต่จะให้หาไปความหน้าตาแล้ว งานก็ลงไม่ได้เพราะที่ต้องการ รวมความว่าการเลือกคนอ่านคนเป็นของสำคัญไม่น้อย แม้ในสมัยโบราณกาลมาเขาก็เห็นในข้อนี้ จึงมีโคกอยู่ว่า

มหาสมุทรสุคติกลั่น	คณา
สายกิ่งทิ้งทอหนา	หยั่งได้
เขาสูงอาจวักวา	กำหนด
จิตมนุษย์นี้ไร	ยากแท้หยั่งถึง

ซึ่งแสดงชัดว่า การอ่านคนนั้นเป็นของยาก และจิตมนุษย์นั้นเปลี่ยนง่าย ถ้าไม่มีหลักของจิต คือ ศาสนา เพื่อจะได้รู้จักกันให้ถูกต้องและเกิดผลเป็นสุขต่อกัน ข้าพเจ้าเคยเห็นมาากแล้วในเรื่องเลือกคนผิด และเป็นผลที่น่าเศร้าใจเป็นอันมาก ฉะนั้น เราน่าจะพิจารณากันดูว่าหาอย่างไรรจึงจะเลือกคนถูกต้อง เพื่อคิดดูให้รอบคอบแล้วก็จะเห็นได้ว่า หลักของการดูคนอยู่ที่ ภาย วาจา ใจ เป็นหลักสำคัญ และผู้ดูเองก็จะต้องเป็นผู้สังเกตเก่งโดยไม่มีควมลำเอียงกัวยอคติ คือ

1. ดูกาย ก็คือดูว่าคนนั้นรูปร่างหน้าตาสีหน้าและกิริยา มารยาทเป็นอย่างไร แต่งตัวเรียบร้อยหรือฟุ้งอ่านอย่างไร ท่าอะไรเหมาะสมกับตัวเขาหรือไป สิ่งเหล่านี้จะบอกอุปนิสัยใจคอได้มากมาย แต่ก่อนข้าพเจ้าเห็นพวกฝรั่งเห็บอนกันหมด มองไม่เห็นสิ่งที่ผิดกันเลย กรันไปถึงยุโรปและอยู่ในโฮเต็ลใหญ่ ๆ ทำให้เห็นความแตกต่างกันตั้งแต่เดิน ขึ้นนั่ง รับประทานอาหาร และพูดจา เราหาากันถูกต้องขึ้นทุกวันว่าคนไหนเป็นชาติไหน จนเกือบพันกันไ้ เช่น คนอังกฤษ จะเดินตัวตรงและเรียบเป็นระเบียบ ไปพูดจากับใครง่าย ๆ คนฝรั่งเศษ จะมีกิริยาร่าเริง พูดกัวยยกไหล่และแบมือเสมอ ๆ เป็นต้น การแต่งตัวมักจะ เป็นเรื่องของผู้หญิง และก็ดูนิสัยไ้ทั้งแก่สีเสื้อผ้า จะไปหรือไม่เพียงใด กิริยาก็ดูไ้เหมือนกันว่าคนชั้นไหน เคยไ้รับการฝึกหัดบางอย่างไว้่าง เช่น คนที่เดินบนถนนแล้วไม่มีหลีกให้ไ้กร ไปขอโทษเวลาแทรกแซง หยิบของข้ามหัวคนโดยไม่ขอโทษ เป็นต้น

2. ดูวาจา ถ้าคนที่มีกิริยาไ้อยู่แล้ว เราจะดูทางกายให้รู้จักไ้ไม่ได้ เราก็จะ

ต้องดูทางพุกกูป แม้ไม่มีเรื่องอะไรมาเพียงวิจารณ์เรื่องหนึ่งและเรื่องจริงเพื่อนต่าง ๆ
เท่านั้น เราก็จะรู้นิสัยได้ไม่น้อย

ยังมีสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ดูได้บ่อยคือกิริยาแววตา แววตาแสดงความเป็นใจได้เสมอ
เท่าๆ กับสีหน้าและด้วยเหตุนี้คนใส่แว่นกตา จึงมักจะถูกสงสัยว่ามีอะไรอยู่ในใจที่ต้องปิดบัง

3. ใจ อันยากไปใช้เค้น เพราะมนุษย์ย่อมมารยาทโดยบางเวลา เรา
ต้องการเวลาเป็นอันมากที่จะดูน้ำใจคน เพราะต้องหกลองไม้ไผ่น้อย บางทีก็เห็นได้เร็ว
บางทีก็แล้วแต่เหตุการณ์จะทำให้เห็น ในกรณีนี้คนสาวกับคนจนมีโอกาสจะดูได้ง่ายกว่าคน
ที่มีบุพพวาสนาและบังปี เพราะคนพวกจริงนี้จะมีแก่นที่คบหาสมาคมเพื่อประโยชน์ของเขา
หลบซ่อนหลบเงาเมื่อไรเขาก็ถีนสง่อ อย่างลึกซึ้งเพียงไรรู้จัก ท่านจึงมีใจลงมาแต่ก่อนว่า

เพื่อนกับสันทรพิณแล้ว	แต่นงปี
ทาง่ายนลายหมื่นมี	มากได้
เพื่อนตายถ้ายาแทน	วาอาทบ
หายากฝากผีไข	ยากแท้จักหา

รวมกวาวว่าการดูคนนั้น เขาดูกันที่ กาย วาจา ใจ อันเป็นอุปนิสัยสันดาน
ว่าจะแก้ได้หรือไม่ได้ เพราะดูอย่างอื่น เช่น รูปร่าง เจริญทอง บุพพวาสนา ล้วนแต่เป็น
ของที่ไม่คงทนอาจจะแปรผันไปอย่างไรก็ได้ แต่อุปนิสัยสันดานเป็นของแก้ยาก จึงเป็นสิ่งที่
ที่จะต้องดูยิ่งกว่าอื่น

ข้าพเจ้าคิดว่าพวกเราในเวลานี้ยังใช้วิธีดูคน อ่านคนน้อยมาก โดยมากมักจะตัดสิน
กันด้วยอารมณ์ ถ้ารักชอบแล้วก็เห็นเป็นดีไปหมด และอย่างเดียวกัน ถ้าไม่ชอบอะไรๆ
ก็ไม่มีดี ถ้าเราดูคนเช่นนี้ก็จะไม่ได้ความจริง และเราผู้ดูก็ต้องมีจิตใจอันยุติธรรมไม่ปล่อย
ให้อคติลาเอียงจนตาบอด เราจะต้องรู้จักหมั่นสังเกตเป็นและกันหาความจริงให้ถูกต้อง
เราก็จะได้ความรู้ทันโลกนี้อีกไม่น้อย ไม่ต้องเสียใจใดๆ ทาๆ ว่าดูคนผิด ส่วนผู้ที่

ถูกคุกก็ควรระวังว่า คนดีคนชั่วเขาทำอะไรกัน แล้วควรระวังตนเองให้เป็นผู้มีคุณธรรมสุจริต
ทั้งไทรทวาร คือ กาย วาจา และใจ เราก็จะได้พบแต่ผู้มีคุณธรรมเป็นสมบัติ ซึ่งจะ
ช่วยบันดาลให้เป็นความสุขอันยั่งยืนได้เสมอไป

สารคดีของ บจ.หญิงพูนพิศนัย คีตกุล

คำถาม

41. มีคำกล่าวว่า "ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ" ท่านคิดว่าคำกล่าวนี้นหมายถึงอะไร

- ก. ดวงตาก็เหมือนกับหัวใจ
- ข. ความในใจแสดงออกที่ดวงตา
- ค. ดวงตากับหัวใจเป็นของคู่กัน
- ง. แววดตาสามารถบอกความในใจได้
- จ. ดวงตาเปรียบเสมือนกระจกสะท้อนให้เห็นถึงดวงใจ

42. สารคดีเรื่องนี้ ควรให้ชื่อเรื่องว่าอะไรจึงจะเหมาะสม

- ก. การอ่านคน
- ข. การเลือกคบคน
- ค. จะอ่านคนอย่างไรดี
- ง. การคบคนนั้นสำคัญไฉน
- จ. ทำอย่างไรจึงจะเข้าใจคน

43. "จิตมนุษย์นี้ไซ้ ยากแท้ยิ่งตึง" ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร
- จิตใจของคนอยู่ลึกมาก
 - จิตใจของคนนั้นเข้าใจได้ยาก
 - ไม่สามารถที่จะมองเห็นจิตใจของคน
 - จิตใจของคนนั้นมักจะเปลี่ยนอยู่เสมอ
 - ยากที่จะรู้ถึงจิตใจของคน เพราะวัดกันไม่ได้
44. "มหาสมุทรสุดลึกชั้น ภวนา" ภาที่ชี้ดเส้นไก้หมายถึงอะไร
- การนับ
 - ลึกมาก
 - ประมาณ
 - กว้างมาก
 - เหลือที่จะกล่าว
45. ถ้าผ่านระเลือกคนเพื่อนสัักกน ท่านจะถูะไรเป็นเกณฑ์ัดสินใจ
- การศึกษา
 - การแวงกาย
 - กิริยานารยาท
 - ฐานะทางการเงิน
 - กาย วาจา และใจ

46. "คนที่เดินมาในถนนแล้วไม่หลีกให้ใคร ไม่ขอโทษเวลาชน" ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้นี้ เป็นคนเช่นไร

- ก. มีอำนาจ
- ข. เห็นแก่ตัว
- ค. ขาดการอบรม
- ง. นักเลงไม่เกรงกลัวใคร
- จ. มีความเชื่อมั่นในตัวเอง

47. "แต่อุปนิสัยสันดานเป็นของแก้ยาก" คำที่ขีดเส้นใต้ หมายถึงอะไร

- ก. อบรม
- ข. สั่งสอน
- ค. เรียนรู้
- ง. เชื้อถือ
- จ. เปลี่ยนแปลง

48. "สาเหียงส่อภานา กิริยาส่อสกุล" คำว่าสกุลในที่นี้หมายถึงอะไร

- ก. ธนชาติ
- ข. เชื้อชาติ
- ค. นามสกุล
- ง. ชาติกำเนิด
- จ. ตระกูลกำเนิด

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 6

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 3 หน้า 32 ในหนังสือชุดทักษะพัฒนาเรื่อง "ทักษะภาษาในการส่งและรับสาร" ตอนการพูด เรื่องนี้ใช้เสริมตอนท้ายหลังจากนักศึกษาเรียนเรื่องมารยาทในการพูดระหว่างบุคคลจบแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 2 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60 และ 61
2. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 62

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 49 - 62

โทรทัศน์เป็นประติมากรรมที่อำนวยความสะดวกสบาย ให้ประโยชน์มหาศาล แก่ถ้าใช้อย่างไรมารยาทจะเอาแต่ใจตัวจนประสาทคนอื่นได้มาก ถ้าว่าโทรทัศน์แปลตรงๆ ว่าเสียงมาจากที่ไกล ไม่เห็นหน้าตาคนพูด (ต่อไปอาจเห็นเหมือนดูโทรทัศน์) ฟังแต่เสียงของคนที่บอกเรื่องราวของคนได้หลายอย่าง นอกไปเสียจากส่วนที่เป็นพื้นฐานว่า เสียงนั้นเป็นของชายหรือหญิง เด็กหรือผู้ใหญ่ นี่เสียงและลีลาการพูด การใช้ถ้อยคำสั้นแล้ว เรื่องของผู้พูด ไม่เห็นหน้ากับเขาพูดก็ไปอย่าง ทำให้ไม่เกิดความเกรงใจ หลายเรื่องเห็นหน้ากันพูดไม่ออก ก็ใช้โทรทัศน์เป็นสื่อ

เมื่อเป็นคนในสังคมเจริญ รับรู้การใช้โทรทัศน์ จำเป็นต้องรู้มารยาทในการ

"เขา" ผู้รับโทรศัพท์คนไหนจะชอบ อาไม่ได้ตั้งใจจะฟังเรื่องที่พูด แต่เพราะต้องทำงานบ้านอยู่ตรงนั้น จึงได้ยินเรื่องที่พูดทางโทรศัพท์ แม้ได้ยินเพียงฝ่ายเดียวก็พอจับเรื่องได้ เขาหงุดหงิดกระวนกระวายอยู่เหมือนกันที่เราพูดเรื่อยเปื่อยไร้สาระ เพราะไม่มีเรื่องอะไรจะพูด เขาจึงได้แต่เอออๆ ครับๆ ถ้าเหตุการณ์เป็นดังที่เล่ามาน้อยๆ ไม่มีเรื่องพูดที่เป็นสาระพอจะคุ้มค่ากระแสไฟฟ้า อาผู้หึงของเขาวางจะตั้งข้อสังเกตไว้ก่อนว่า ไม่มีกิริยามารยาท แต่ถ้าเป็นครั้งคราวเพื่อมิให้จืดจางเป็นต้องพูดกัน ให้อภัยการเคารพอาผู้หึงอย่างอ่อนหวานทุกครั้งที่ท่านมารับสายแทนเขา ท่านไม่รังเกียจและไม่ท้อใจเรา เราโทรศัพท์ไปทวนเขาน้อยๆ นอกจากจะทำให้ตัวเราจะแนบชิดลงไปแล้ว ยังทำให้เขามากใจเพราะกลัวอาผู้หึงจะดูเอาจួយ เขาจะเห็นว่าเราเป็นตัวการ แต่ก็ดีทั้งเร และเขาเป็นผู้ให้ด้วยกันทั้งคู่ มีอาชีพการงาน จะโทรศัพท์ทักกันยาวว้างไปเป็นไร ระวังแต่เนืองว่าไม่ให้โทรศัพท์ของสถานที่ทำงานอันเป็นของส่วนรวมไปไข่พูดสวนท้วงจนเสียงงานและเสียเวลา

การเลี้ยววงแหวนเขาพูดโทรศัพท์ถึงใครเป็นเรื่องสำคัญมาก ต้องใช้สามัญสำนึก แม้จะเป็นการโทรศัพท์ส่วนตัว ใครจะไปรู้ว่าผู้ที่เราจะพูดด้วยกำลังอยู่ในห้องน้ำหรือห้องรับประทานอาหาร เวลารับประทานอาหารพอเคาได้ เราจำเป็นต้องใช้เวลาดอนนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเขาอยู่บ้าน ขอโทษเขาเสียก่อนด้วยที่มาบกวนเวลาของเขา มีอะไรจะพูดก็พูดให้ตรงเป้าไม่การอ้ออึ้ง เรื่องที่จะพูดทางโทรศัพท์ควรเตรียมไว้ล่วงหน้า ไม่ควรถึงกับเขียนไว้ก็ควรร่างไว้ในใจ การเขียนไว้ก่อนทำให้การพูดโทรศัพท์ได้ผลเต็มที่ ไม่เสียเวลามาก เวลาที่มีใครโทรศัพท์มาทักเรา และมีผู้รับไว้ให้กล่าวขอบคุณเสียก่อนจะยกหูโทรศัพท์ขึ้นพูด เพราะนั่นคือ เขาให้บริการแก่เรา สงสารโทรศัพท์อยู่เหมือนกัน หลายคนที่เผลอไปแสดงอารมณ์ไม่พอใจผู้ที่พูดด้วย กระแทกโทรศัพท์ดังโครม ฝ่ายที่ยังไม่ทันวางหูสะดุ้งเหือก ถ้าโทรศัพท์พูดเองได้ไปต้องใช้เสียงคน โทรศัพท์ทักบ่นว่า ระอาน่าเบื่อฟังเรื่องที่คนพูดกับวันละร้อยหน

เมื่อใดมีโทรศัพท์ติดหูแล้วเห็นหน้ากันด้วย โทรศัพท์คงไม่ต้องเป็นที่รองรับอารมณ์ของคนมากนัก เพราะคนสามารถถ่ายทอดให้อีกฝ่ายหนึ่งรับไปได้ ไม่ต้องมาลงที่โทรศัพท์

(จากงามมารยาท ของ สมศรี สุขุมลันต์)

คำถาม

49. เนื้อเรื่องที่ท่านอ่านจบแล้วนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
 - ก. วิธีพูดโทรศัพท์
 - ข. การเลือกใช้โทรศัพท์
 - ค. ประโยชน์ของโทรศัพท์
 - ง. การเป็นโอปอเรเตอร์ที่ดี
 - จ. มารยาทการใช้โทรศัพท์
50. โทรศัพท์มีประโยชน์อย่างไรมากที่สุด
 - ก. สะดวกสบาย
 - ข. ติดต่อได้รวดเร็ว
 - ค. ประหยัดค่าใช้จ่าย
 - ง. เป็นที่ระบายอารมณ์
 - จ. สามารถพูดเรื่องที่ไม่อยากเห็นหน้ากัน
51. "ทั้งแต่เสียงของคนที่บอกเรื่องราวได้" บอกเรื่องใดได้เด่นชัดที่สุด
 - ก. อารมณ์
 - ข. อุปนิสัย
 - ค. มารยาท
 - ง. ความนึกคิด
 - จ. ความประสงค์

52. โอปเรเตอร์ ควรมีคุณสมบัติที่สำคัญอย่างไร

- ก. พุดเก่ง
- ข. บุคลิกดี
- ค. หน้าตาสวย
- ง. เสียงกังวานชัด
- จ. น้ำเสียงนุ่มนวล พุดจาสุภาพ

53. ถ้าจะโทรศัพท์ไปหาใคร สิ่งที่เราควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรก คืออะไร

- ก. ผู้รับ
- ข. เวลา
- ค. สถานที่
- ง. กาลเทศะ
- จ. เรื่องที่จะพูด

54. คำพูดที่ว่า "จ. พูดกับใคร" ทางโทรศัพท์ พอประเมินได้ว่าผู้พูดอยู่ในอารมณ์ใด

- ก. โกรธ
- ข. ปกติ
- ค. ราคาญ
- ง. ไม่พอใจ
- จ. ประเมินไม่ได้

- 55 คาพูดในข้อใดที่ทำให้ผู้ฟังพอใจ
- รอเคี้ยว
 - ไปรกรอสักครู่
 - กรุณารอเคี้ยวนะ
 - กรุณารอสักครู่คะ
 - กรุณาคายเคี้ยวซะ
- 56 "เกี่ยวโทรมาไหมนะ" เป็นกาพูดชนิดใด
- กาสั่ง
 - ขอรับรอง
 - กาเตือนชวน
 - กาพูดรวมตัว
 - กาสั่งเชิงขอรับรอง
- 57 ท่านคิดว่าผู้รับโทรทั้ควรจะพูดอย่างไร
- สวัสดีค่ะ ที่นี่โทร .
 - สวัสดีค่ะ นั้นไกรพูดคะ
 - ฮัลโหล ก้องการพูดกับไกรคะ
 - ฮัลโหล ที่นี่ .จะพูดกับไกรคะ
 - สวัสดีค่ะ ที่นี่โทร. คุณต้องการพูดกับไกรคะ

58 ภาษาไทยเราเพราะฝรั่งเป็นพิเศษกว่าภาษาอื่นตรงไหน

- ก. มีกลางท้าย
- ข. มีวรรณยุกต์
- ค. มีระดับเสียงสูงต่ำ
- ง. มีการเน้นกาพูดหนักเบา
- จ. มีกลาสามารถคัดให้เพราะได้

59 "สมมุติว่าเราเป็นสาวน้อย ยังเรียนหนังสือชั้นมัธยม อยู่กับพ่อแม่ เขาเป็นหนุ่มน้อยรุ่นราวคราวเดียวกัน เรียนอยู่โรงเรียนใกล้เคียงกัน เขาอยู่กับเขาผู้ชาย ซึ่งมีภรรยาแล้ว ออกลัษวากโรเรียน หนีไปที่เกาะกึ่งโทรทัศน์ เขาเลยไปอย่างใจจืดใจจ่อ พอทางนั้นรับสาย บอกเขาไม่ได้เที่ยวว่า ก้องการพูดกับเขา ผู้รับสายคืออาตุนึง"

จากข้อความข้างบนนี้ สาวน้อยผู้นี้เป็นคนอย่างไร

- ก. กล้า
- ข. หินสมัย
- ค. ขาดการอบรม
- ง. กล้า หินสมัย
- จ. กล้า ขาดการอบรม

60. ท่านคิดว่าเด็กหญิงผู้นี้ควรจะพูดประโยคแรกว่าอย่างไร

- ก. สวัสดีค่ะ นินที่ไหนคะ
- ข. ฮัลโล่ คุณ อยู่ไหมคะ
- ค. สวัสดีค่ะ ขอพูดกับคุณ ค่ะ
- ง. สวัสดีค่ะ คุณอาหรือคะ . อยู่ไหมคะ
- จ. สวัสดีค่ะ ขอโทษค่ะ . อยู่ไหมคะ ขอพูดสายด้วยค่ะ

61. "นอกจากจะทำให้ตัวเราจะแนบลงไป" คำที่ขีดเส้นใต้ หมายความว่าอย่างไร

- ก. ความนับถือลกลง
- ข. ความน่ารักลกลง
- ค. กระแนนิยมลกลง
- ง. คุณค่าของตัวเองลกลง
- จ. ความเป็นกุลสตรีลกลง

62. ผู้เขียนเรื่องงามนรธาหัตถ์ มีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไร

- ก. ชื่นแจง
- ข. แนะนำ
- ค. สั่งสอน
- ง. ให้อคติ
- จ. ให้ความรู้

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 7

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 5 หน้า 44 ในหนังสือชุดวรรณวิจักษ์ เรื่อง "พระบรมราโชวาท" บทเสริมทักษะนี้ให้เสริมก่อนท้ายชั่วโมง หลังจากนักศึกษาเรียนเรื่องพระบรมราโชวาทจบแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 65
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 63, 67 และ 68
3. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 64 และ 66

กาชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 63 - 68

คนไทยเมื่อไปต่างประเทศได้พบว่า พระพุทธรูปอันเป็นสิ่งเคารพสักการะยิ่งของชาวไทยถูกประดิษฐานอยู่ในสถานที่อันไม่เหมาะสม มักจะโกรธเกรี้ยวแสดงปฏิกิริยาต่างๆ จนเป็นข่าวเกรียวกราวอยู่บ่อยๆ ซึ่งนับว่าเป็นการน่าอนุโมทนา เพราะการที่ฝรั่งต่างราทีจะนาสิ่งอันเคารพไปหาการอันไม่สมควรเช่นนั้น เราควรชี้แจงให้เขาทราบและเลิกกระทำ แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่าในเมืองไทยเรานี้เอง โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครคนไทยทั้งหลายทั้งปวง ได้เห็นพระพุทธรูปถูกประดิษฐานไว้ในที่อันไม่สมควร โดยคนไทยนับถือศาสนาพุทธแท้ๆ นี้เอง พวกเรากลับเห็นเป็นธรรมดา

ท่านที่มีธุรกิจใจในกรุงเทพมหานครจะเห็นว่า ริมทางเท้าบนถนนสายที่มีการค้าจอแจจะมีการวางพระพุทธรูปขายในลักษณะ "แบกะดิน" หรืออย่างดึกๆ แด่ดั่งโต๊ะเล็กปะปนไปกับ

เสื้อผ้า ผดไม้ แม้กระทั่งบางที่ท่านอาจจะเห็นว่าช่างแต่งกายดูง่ามราคาถูกนั้นเอง จะมีคนขายพระพุทธรูป ซึ่งปูผ้าและกองพระพุทธรูปซึ่งมีทั้งพระเครื่องและพระบูชาขนาดเล็ก

แปลก แปลกตรงที่เราท่านทั้งหลายเห็นว่ามันแปลกแต่ยังคงปล่อยให้มือผู้ค้าตาตั่วใจ เราควรจะได้มีการแก้ไขในเรื่องเหล่านี้บ้างหรือไม่ ถึงแม้ว่าเรื่องนี้จะเป็นเรื่องเล็ก และไม่เกี่ยวกับปากท้องของประชาชนก็ตาม แต่ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดและระดับจิตใจของประชาชนอยู่ไม่น้อย และมนุษย์เรานั้นก็ควรจะได้นำสิ่งดังปัจจัยทางด้านจิตใจบ้าง ไม่ใช่แต่จะเพ่งเล็งด้านปากท้องด้านเดียว การที่เราปล่อยให้พระพุทธรูปอันเป็นที่เคารพ ให้วางอยู่ตามริมทางเท้าเช่นนั้น น่าจะเป็นเหตุให้เด็กเล็กหรือแม้แต่ผู้ใหญ่ที่ได้พบเห็นเกิดความรู้สึกน้อยๆ ๒-3 วินาทีที่เคยยกพระเป็นที่ซึ่งก็จะกลายลงไปได้ และน่าจะเป็นเหตุให้ฝรั่งซึ่งยังเอะอะมาพบเห็น เข้าใจไปได้ว่า พระพุทธรูปกับเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นวัตถุระดับเดียวกัน การที่ฝรั่งจะจ้องพระพุทธรูปไว้อย่างไม่เหมาะสมเช่นนั้น คุณน่าจะได้รับการอภัยมากกว่าคนไทย ทั้งนี้เพราะคนไทยมักจะหาทุกๆ ที่รู้ ทั้งๆ ที่เคารพกราบไหว้

(จากเรื่อง "พระพุทธรูปกับคนไทย" ของ วันพร สุวเกษม)

คำถาม

63. แนวการเขียนเรื่องนี้จัดอยู่ในประเภทใด

- ก. สารคดี
- ข. เรื่องสั้น
- ค. บทความ
- ง. บทวิจารณ์
- จ. บันทึกคดี

64. "การที่ฝรั่งประดิษฐ์ฐานพระพุทธรูปไว้อย่างไม่เหมาะสมเช่นนั้น คุณ่าจะได้รับการอภัยกว่าคนไทย ทั้งนี้เพราะคนไทยมักจะทำทุกๆ ที่รู้ ทั้งๆ ที่เคารพกราบไหว้"

จากข้อความข้างต้นนี้ ท่านคิดว่าผู้เขียนมีความรู้สึกเช่นไร

- ก. น้อยใจ
- ข. เสียใจ
- ค. สลดใจ
- ง. แปลกใจ
- จ. ไม่พอใจ

65. "แบกะดิน" หมายความว่าอะไร

- ก. ของที่วางขายกับพื้น
- ข. ของที่วางขายในร้าน
- ค. ของที่วางขายบนแผงลอย
- ง. ของที่วางขายบนคันเคี้ยวๆ
- จ. ของที่วางขายบนคันริมทางเท้า

66. ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างไรในการเขียนเรื่องนี้

- ก. แนะนำ
- ข. เตือนสติ
- ค. ให้ข้อคิด
- ง. ให้แนวปฏิบัติ
- จ. ประจักษ์ประจัน

67. ฝรั่งส่วนใดที่ซื้อพระพุทธรูปไทยไปเพื่ออะไร

- ก. ตุ๊กตา
- ข. ตกแต่งบ้าน
- ค. เคารพบูชา
- ง. เป็นของฝาก
- จ. เป็นของที่ระลึก

68. ที่ผู้เขียนกล่าวว่า "แปลก แปลกตรงที่เราทำกันทั้งหลายเห็นว่ามันแปลก และยังคงปล่อยให้มันอยู่คาตา ค่ำใจ" ผู้เขียนกล่าวถึงอะไร

- ก. คนไทยนำพระพุทธรูปมาวางขายริมทางเท้า
- ข. คนไทยนำพระพุทธรูปไปขายให้ชาวต่างประเทศ
- ค. คนไทยลักลอบเอิยพระพุทธรูปนำออกนอกประเทศ
- ง. ชาวต่างประเทศนำพระพุทธรูปไทยออกนอกประเทศ
- จ. ฝรั่งที่นำพระพุทธรูปไปประดิษฐานอยู่ในที่อื่นไม่สมควร

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 8

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 4 หน้า 24 ในหนังสือชุดวรรณวิจักษ์ เรื่อง "อิเหนา" หลังจากครูเล่าเรื่องย่อ เรื่องอิเหนาแล้ว ครูพูดถึงความงามของนางบุษบา จากนั้นจึงใช้บทเสริมทักษะชุดนี้เสริมต่อ

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 70, 71, 72, 74 และ 75
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 69 และ 73
3. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 76

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 69 - 76

บุษบา

เจ้าหญิงผู้เฉิดโฉมแห่งนครคหาว ความงามของนางทำให้บุรุษล้มความตาย ทำให้อิเหนาต้องเฝ้าเมือง ทำให้ผู้ใดเห็นต้องสลับไปเหมือนถูกสายฟ้าฟาด แต่นั่นแหละนางได้รับความทรمانเพราะความงามยิ่งของนางเอง

บุษบางามน่าอัศจรรย์ยิ่ง ใครได้ยลโฉมจะต้องตะลึง บางทีถึงกับสลับไปเลยก็มี แรกเริ่มกล่าวถึงนางบุษบา คือ ตอนประสูตินั้น ก็ว่างามนักงามหนาอยู่แล้ว เช่น

"จึงประสูติพระธิดายาใจ
อันอัศจรรย์ที่บันดาล
ยังแก้กลิ่นหอมรวยชาย
ที่กระเด็นบุษบาหนึ่งหรัค
นางในธรณีไม่มีทัน

งามวิไลล้ำเลิศเพริศพราย
ก็อันทรธานสูญหาย
วิ่งถวายพระนามตามเหตุนั้น
กอดเอียบเทียมทักนางสวรรค์
ฉิวพรณมุดมองคังทองทา"

ช่างเขียนฝีมือเอกของจรกา ซึ่งตามปกติสายตาของเขาย่อมคุ้นเคยกับสิ่งสวยงามๆ มามากต่อมาก เมื่อแรกพบนางบุษบาในสวนก็ถึงกับ

"ให้ตะลึงลึงทิวแก้ว
จนนางบุษบาตรคลาดคล้อยไป

จะวาครูปโฉมทรูทักหาไม่
ก็โกรธใจตัวเองไร้พอดี"

จรกาหนุ่มผู้อภัพ เห็นรูปนางบุษบาตื่นบรรทมเข้าเท่านั้น ก็ถึงกับสลบไปดัง
คาถาคอนว่า

"เมื่อนั้น
คลีกระคายดูรูปนางนารี
พิศทวนรลัษณ์พักตรา
รสรักตรึงใจคังไฟกลีบ

ระดูจรกาเรืองศรี
ให้เปรมปรีดิ์ปฤศท์ผูกพัน
คังหยาดฟ้ามาแต่กระยาหงัน
ทรงธรรม์ชวนรบสลบลง"

อิเหนาเอง ซึ่งได้ชื่อว่าได้เคยพบเห็นนางงามมามากต่อมาก ทั้งได้เป็นเจ้าของ
ความงามของนางจินตะหรา นางมาหยารัศมี และนางสะการะวาที ซึ่งล้วนแต่โฉโฉม
มาแล้วทั้งนั้น เมื่อได้เห็นนางบุษบาเป็นครั้งแรก ตอนหันไปรับไหว้ นางบุษบาก็ถึงกับ
"เสโทไหลหลังทั้งกายา" ที่เดียว คัง

"เมื่อนั้น
 เหลียวไปรับไหว่นางเทวี
 งามจริงยิ่งเท นิมิต
 เสโทหลดคั้งทั้งกายา
 กรกอดอุราก็ถกถาว
 แต่เวียนรูปสียะทรายาใจ
 การารักรุมรักพิถวง
 ไม่เป็นอารมณ์ชอบประณี

ระเกษมมนตรีเรื่องศรี
 ภูมิคุนนางไขว้างตา
 ให้คิดเสียคายเป็นหนักหนา
 สะบักปลายเกศาเนื่องไป
 จะรู้สักพระองค์ก็หาไม่
 สาคัญพระทัยว่าเทวี
 จนลืมองค์สิ้นอายนางโฉมศรี
 ภูมิหลงขับขึ้นขับพลัน"

อิเหนาหลงจึงไถ่ในความงามของนางบุษบาจนไม่เป็นอันกินอันนอน จะไปพูดจา
 กับนางก็หาไม่ได้ ประกอบกับขาดใจหาความผิดอย่างร้ายแรงไว้อีกด้วย จึงได้เพียงแต่ด้อม ๆ
 มอง ๆ ลอบชมโฉมนางบุษบาแก่กลุ่มไปมาต่าง ๆ ดังตอนนางบุษบาสงสารว่า

"พักตร์รับจะงดงามปลั่งเปี่ยม
 อรชรอันเอ็นทั้งอินทรี
 งามจริงยิ่งห้อมทั้งสรรพางค์
 พิศทางปฏิบัติรักษา นึกไป
 ฤๅเกินทั้งดาเนินเหมราช
 พิศโฉมให้เพลินจาเรียดา

ดังดวงจันทร์วิ้งประไพกรี
 งามเกินวิ้งสงกนกคาลัย
 ไม่ชักขวางเสียทรงที่ตรงไหน
 จะไกรไปโอบอุ้มองค์มา
 งามประหลาดเล็กล้ำเลา
 พระราชาชมกลางทางอนใจ"

เมื่อนางบุษบาคล้ายจากไซ้บนกับท้าวดาหะ อิเหนาก็ออกไปไม่ได้ อุดส่าห์แอบไป
 ลอบชมโฉมนางจนได้

"งามพักตร์ผิวต่งทั้งทองทา
 อรชรอันเอ็นเอวองก์
 นี่เป็นถั่วหนึ่งแห่งการเรณู ทานพอจะนึกเห็นภาพหรือไม่

จับแสงจันทร์ในนางก
 ชวตหงสารพักไม่ชักขวาง"

(จาก ภาพนางงามในวรรณคดี ของ เหม เวงกร)

คำถาม

69. "จึงประสูติพระกิตายาใจ งามวิไลล้ำเลิศเพริศพราย
 อันอัศจรรย์ที่บังกาล ก็อันถราณสูญหาย
 ยังแก้กลิ่นหอมรวยรวยชาย จึงถวายพระนามตามเหตุนั้น
 ชื่อระเด่นบุษบาแห่งหรัศ คอเอียบเทียมหัตถนางสวรรค์
 นางในครรภ์ไม่มีทัน ผิวพรรณนุ่มนวลดังทองคำ"

กลอนบทนี้มีจุดมุ่งหมายจะบรรยายเกี่ยวกับเรื่องอะไร

- ก. การเกิด
 - ข. ความงาม
 - ค. เหตุอัศจรรย์
 - ง. ความเป็นกุลสตรี
 - จ. การถวายพระนาม
70. อันอัศจรรย์ที่บังกาล ก็อันถราณสูญหาย คำที่ขีดเส้นใต้แปลว่าอะไร
- ก. หาย
 - ข. เกิด
 - ค. เป็น
 - ง. ปรากฏ
 - จ. คงอยู่
71. "นางในครรภ์ไม่มีทัน" คำว่าทันตรงกับข้อใด
- ก. เท่า
 - ข. เทียบ
 - ค. เสมอ
 - ง. กล้าย
 - จ. เหมือน

72. "รศรักทิ้งใจกึ่งไฟกัลป์ ทรงธรรมชวนอมสลดลง" ทรง ธรรมหมายถึงอะไร

- ก. ระบุ
- ข. เพศ
- ค. ผู้เป็นไท
- ง. ผู้อยู่ในธรรม
- จ. พระมหากษัตริย์

73. "เสโทโหนหลังทั้งกายา สะบักปลายเกศาเนืองไป
กรกชคณู^๑ากัดกลาง จะรู้สึกพระองค์ก็หาได้
แต่เวียนรอบสี่ะคราบาใจ สากันพระทัยว่าเหว"

จากข้อความนี้ข้อใดกล่าวถูกต้อง

- ก. สดข
- ข. ลืมตัว
- ค. สดข
- ง. ประหม่า
- จ. เกือบเกลี้ย

74. "สำคัญพระทัยว่าเหว" เหวหมายถึงอะไร

- ก. กษัตริย์
- ข. นางงาม
- ค. หญิงสาว
- ง. นางชวรงค์
- จ. นางเทพธิดา

75. นุชมา แปลว่าอะไร

- ก. น่ารัก
- ข. ผิวงาม
- ค. ดอกไม้
- ง. กลิ่นหอม
- จ. หวังสวย

76. ถกข้อทั้งหมดในบทอ่านนี้ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างไรในการยกมาอ้าง

- ก. เพื่อให้เรื่อน่าอ่านขึ้น
- ข. เพื่อให้งานเขียนมีค่าขึ้น
- ค. เพื่อแนะนำให้รู้จักนางนุชมา
- ง. เพื่อความไม่เรอะของเนื้อหา
- จ. เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์เกี่ยวกับความงามของนางนุชมา

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 9

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 3 หน้า 36 ในหนังสือชุดทักษะพัฒนา เรื่อง "ทักษะภาษาในการ ส่งและรับสาร" ก่อนการอ่าน ใช้บทเสริมทักษะชุดนี้เสริมกลางชั่วโมง คือหลังจากครู อธิบายเรื่องการอ่านแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 80
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 77 78, 79, 81, 82, 83, 84, 85 และ 87
3. ความคิดเชิงวิจารณ์ ข้อ 86

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 77 - 87

ทุกคนคงทราบกันว่า หนังสือพิมพ์เสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเป็นส่วนใหญ่ หนังสือพิมพ์มีลักษณะแตกต่างจากนิตยสารอยู่หลายประการ ประการที่สำคัญคือ หนังสือพิมพ์ เสนอเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่เน้นหนักในทางวงการหรือสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เรา อ่านหนังสือพิมพ์เพื่อต้องการทราบข่าวความเป็นไปของบ้านเมือง และของโลก ประโยชน์ ที่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์จะได้รับ คือ เป็นผู้รู้เหตุการณ์กว้างขวาง ทำให้มีวิจารณญาณที่ดี

หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีขนาดประมาณ 16 x 22 นิ้ว แต่ละหน้าแบ่งออกเป็น 8 คอลัมน์ ความหนาอยู่ในระหว่าง 10 - 20 หน้า เราอาจแบ่งออกเป็นหนังสือพิมพ์เช้า และหนังสือพิมพ์บ่าย

หนังสือพิมพ์เช้าจะเสนอข่าวอ่อน คือ ข่าวก่อนเที่ยง อาชญากรรม กีฬา อุบัติเหตุ

กัญจวิภาติ ปาฐิหาริย์ และสังคม

หนังสือพิมพ์บ้ายจะเสนอข่าวแข็ง คือ ข่าวการบริหารประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ข่าวเศรษฐกิจ การศึกษา วัฒนธรรม และศาสนา

หนังสือพิมพ์ภาษาไทยทุกฉบับเสนอข่าวในประเทศมากกว่าข่าวต่างประเทศ และข่าวต่างประเทศที่เสนอเป็นข่าวที่เกี่ยวข้องกับทวีปเอเชียมากกว่าภูมิภาคส่วนอื่นส่วนต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์

หัวข้อ

เป็นส่วนสำคัญที่สุดของหนังสือพิมพ์, พิมพ์ไว้หน้าแรก เรียกว่า การพาดหัวข่าว หัวข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ๆ อาจมีหลายหัวข่าว แต่หัวข่าวที่สำคัญที่สุดจะตีพิมพ์ด้วยอักษรโตกว่า และมักตีพิมพ์โดยใช้คอลัมน์ขวาสุด แต่ หนังสือพิมพ์บางฉบับอาจใช้คอลัมน์ซ้ายสุดในจำนวน 8 คอลัมน์ก็กล่าวได้ว่า หัวข่าวสำคัญเป็นอันดับสองใช้คอลัมน์ซ้ายสุดหรือขวาสุดสำหรับหนังสือพิมพ์ฉบับที่ให้อ่านสำคัญที่สุดอยู่หน้าเย็บ หัวข่าวสำคัญรองลงมาอีกบนกึ่งกลาง ๆ

การพาดหัวข่าวอยู่ในคุณสมบัติของบรรณาธิการ ซึ่งบางทีก็ไม่ตรงกับที่คนทั่วไปเห็นด้วยนัก ผู้อ่านบางคนแบ่งหนังสือพิมพ์ออกเป็น 2 ระดับ คือ หนังสือพิมพ์ระดับปัญญาชน จะพาดหัวข่าวด้วยข่าวที่มีสาระเกี่ยวข้องกับผู้อ่านทุกคน กับหนังสือพิมพ์ระดับชาวบ้าน ซึ่งชอบพาดหัวข่าวที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นอย่างเฉียว บางครั้งก็ไม่มีสาระเชิงพอ

การเปิดหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งขึ้นอ่าน การอ่านสิ่งที่สำคัญที่สุด จะตรวจดูข่าวที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นกว่าปีหรือไม่ ถ้ามีก็ควรอ่านด้วย จะช่วยให้เข้าใจข่าวเรื่องนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น แล้วตรวจข่าวอื่นต่อไปจนหมดหน้าแรก แล้วค่อยเปิดไปอ่านหน้าในหรือหน้าต่อ โดยจำไว้ในใจว่า เราอ่านข่าวอะไรบ้าง อย่าอ่านข่าวหนึ่งข่าวใดจบเป็นคอลัมน์แล้วเปิดไปอ่านต่อเลย แบบนี้ต้องเปิดไปเปิดมา

การเสนอข่าวหนังสือพิมพ์ เป็นการเสนอเรื่องราวอย่างกะทัดรัด แต่ได้ใจความสมบูรณ์ในแต่ละเรื่องของข่าว เวลาอ่านข่าว ผู้อ่านควรอ่านให้คลอเคลียแล้วตอนคาบใจ

ให้ไต่หัดที่ว่า เป็นเรื่องอะไร เกี่ยวข้องกับใครในข่าว เกิดข่าวเมื่อใด เกิดข่าวที่ใด จากสาเหตุอะไร อย่างไร

ถ้าอ่านข่าวแล้วยังไม่เข้าใจข่าวนั้นโดยกองทัพอิสระยังคอยกำกับข้างบนแก่ตนเอง ไปได้ ก็ควรกลับมาอ่านข่าวซ้ำอีกครั้ง ข่าวก็คือย่อหน้าแรกของข่าวที่รวมใจความไว้นครม เพราะในการเขียนข่าวผู้เขียนได้วิธีเขียนแบบนิรนาม

ภาพประกอบข่าว เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจการอ่านข่าวได้ดียิ่งขึ้น เพราะภาพประกอบข่าวนั้นเป็นข่าวเหมือนกัน บางคนเรียก "ข่าวภาพ" หรือ "ภาพข่าว" ส่วนใหญ่ผู้อ่านมักดูภาพประกอบแล้วเสียก่อนอ่านเนื้อข่าว

บทนา บทบรรณาธิการ

เป็นบทที่ กองความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าว บรรณาธิการเขียนเอง แต่บางทีก็เป็นข้อเขียนของผู้อ่านสำหรับความคิดเห็นของผู้บ้านไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับบรรณาธิการเสมอไป บทความดังกล่าว บางทีก็มีข้อโต้แย้งอย่างฉับ หรือบางทีก็ไม่มีเลย แต่มีกรรมของหนังสือพิมพ์อยู่ข้างบน

บทนา เป็นบทแสดงความคิดเห็นในเรื่องทั่วไป และจะเกี่ยวกับข่าวสำคัญ ๆ ในระยะนั้น ๆ เสมอเพราะเป็นผู้อ่านได้ข้อเท็จจริงจากเนื้อข่าวแท้ ๆ แล้ว บางคนก็ถึงขั้นการความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวนั้นด้วย บทนาจานวนไม่น้อย ถ้าประสบผลในการกระตุ้นเตือนรัฐบาลในเรื่องการปกครองประเทศ และความคิดเห็นของประชาชน มาให้รัฐบาลพิจารณา

บางคนไม่เคยอ่านบทนาเลย แต่ที่จริงแล้วบทนาปีศาจเก่ามาก และไม่ได้อ่านยาก เข้าใจยากถึงนัก การอ่านบทนาทำให้ได้ทราบแนวความคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับแนวคิดของตน บางทีเราอ่านบทนาในเรื่องเดียวกันจากหนังสือพิมพ์ต่างฉบับกันเปรียบเทียบความคิดเห็นกัน แล้วจะรู้ว่าบทนาเป็นบทความที่น่าอ่าน น่ารู้เป็นอย่างยิ่ง

คอลัมน์ประจำ

เป็นคอลัมน์ข่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่าน มักมีในทุกสัปดาห์ เป็น คอลัมน์การเมือง

การจ้ง ก็พา ข้อเสนอในการวางตัว อาหาร สารคดี เรื่องสั้น และการ์ตูน คอลัมน์ประจำ ไม่เขียนแบบข่าว แต่เป็นบทความซึ่งเสนอข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือคำวิจารณ์

คอลัมน์ประจำเรียกความสนใจจากผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะผู้อ่านบางคนติดตามอ่านคอลัมน์ประจำเป็นประจำ (คอลัมนิสต์) ที่ถนัดชอบอยู่ในหนังสือพิมพ์นั้น ๆ บางคนให้ความเห็นว่า นอกจากนโยบายการเสนอข่าวและนโยบายทางการเมืองของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะแตกต่างกันออกไปแล้ว คอลัมน์ประจำนี้แหละที่เป็นสิ่งทำให้หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับแตกต่างกันออกไปมาก

(จากเรื่อง "วิธีอ่านหนังสือพิมพ์อย่างฉลาด" ของ วิจิตร จินตวงศ์)

การถาม

77. หนังสือพิมพ์เสนอข่าวประเภทใด
- ก. เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต
 - ข. เรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
 - ค. ข่าว บทความข่าว บทความ ฯลฯ
 - ง. เรื่องราวที่เน้นนักทางด้านวิชาการโดยเฉพาะ
 - จ. เรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันประเภทข่าว บทความข่าว บทความ

78. "ประโยคที่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์จะ گیرใจคือ เป็นผู้มีหูตากว้างขวาง" ข้อความที่ชี้ให้เห็นได้หมายความว่า

- ก. ทันสมัย
- ข. กว้างขวาง
- ค. รู้จริงเห็นจริง
- ง. รู้มากเห็นมาก
- จ. มีประสบการณ์

79. หัวข่าวสำคัญที่สุดจะตีพิมพ์ด้วยอักษรตัวใด เพื่อจุดประสงค์ใดเป็นสำคัญ

- ก. เพื่อให้เห็นชัด
- ข. เพื่อดึงดูดสายตา
- ค. เรียกร้องความสนใจ
- ง. เป็นไปตามแบบที่วางไว้
- จ. เพื่อให้ต่างจากเนื้อเรื่อง

80. "การวางหัวข่าวอยู่ในคอลัมน์ของบรรณาธิการ" คำพินิจ หมายความว่าอะไร

- ก. ความคม
- ข. ความพอใจ
- ค. ความถี่ถ้วน
- ง. ความเรียบร้อย
- จ. ความถ่วงการ

81. เราจะทราบได้อย่างไรว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเป็นหนังสือพิมพ์ที่รักกับประชาชนหรือระดมชาวบ้าน

- ก. ข่าวยกย่อง
- ข. อ่านคอลัมน์ประจำ
- ค. อ่านบทวิจารณ์ข่าว
- ง. อ่านการพาดหัวข่าว
- จ. อ่านเรื่องสั้นเชิงกวีนิพนธ์

82. เมื่อเปิดหนังสือพิมพ์อ่าน ทำไมจึงควรอ่านข่าวในคอลัมน์ข่าวสด ชั่วสุดก่อน

- ก. เพราะเป็นข่าวสำคัญ
- ข. เพราะเป็นส่วนที่สะดุดตา
- ค. เพราะสะดวกไม่ใช่อ่านนาน
- ง. เพราะเป็นที่รวมข่าวทุกประเภท
- จ. เพราะหัวข่าวเขียนด้วยอักษรตัวโต

83. ถ้าอ่านข่าวแล้วยังไม่เข้าใจข่าวนั้นคือ ควรทำอย่างไร

- ก. ดูภาพประกอบ
- ข. อ่านบทวิจารณ์ข่าว
- ค. อ่านย่อหน้าแรกของข่าวซ้ำ
- ง. อ่านข่าวนั้นซ้ำทั้งหมดอีกครั้ง
- จ. อ่านข้อความที่สรุปไว้ตอนท้ายของข่าว

84. วิธีเขียนข่าวแบบ "ปิรามิด" นั้นเขียนอย่างไร

- ก. เขียนข่าวสำคัญไว้ในย่อหน้าแรก
- ข. เขียนใจความสำคัญรวมไว้ส่วนบน
- ค. เขียนใจความขยายจากหลักกันลงมา
- ง. เขียนข่าวสำคัญไว้ในย่อหน้าแรกใจความสำคัญ ลดหลั่นลงมา
- จ. เขียนใจความสำคัญรวมไว้ส่วนบนความขยายลดหลั่นกันลงมา

85. "การอ่านข่าวโคจบเป็นคอธัมน์ แล้วเปิดไปอ่านต่อเลยแบบนี้ต้องเปิดไปเปิดมา" การกระทำเช่นนี้ทำให้เป็นอย่างไร

- ก. สับสน
- ข. อ่านได้ซ้ำ
- ค. เสียแรงงาน
- ง. อ่านไม่รู้เรื่อง
- จ. การอ่านขาดตอน

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 10

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ , หน้า 26 ในหนังสือชุดวรรณวิจักขณ์ เรื่อง "อิเหนา" ใช้
บทเสริมทักษะชุดนี้เสริมตอนกลางหัวโขน เมื่อนักศึกษาอ่านเรื่องอิเหนาถึงตอนที่ขุนบาลอม
กัวเป็นโจร และมากองทัพออกรบกับเมืองใหญ่น้อย

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 3 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจgist ข้อ 89 และ 90
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 91, 92 และ 93
3. การเชื่อมโยงวิจักขณ์ ข้อ 88 และ 94

กาชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 88 - 94

มีมติให้ไปหุ้หุ้การ	สองห้าหนึ่งแปดประกาศรับนับถือ
เป็นปีหนึ่งระหว่างประเทศเหตุผลคือ	ต้องการความร่วมมือเพื่อช่วยกัน
ทั้งมูลนิธิสิทธิเด็ก	ทุกประเทศทั่วโลกร่วมสร้างสรรค์
ยกระดับเพศหญิงสิ่งสำคัญ	เสนอภาคีเทียบทันเท่าเพศชาย
ร่วมส่งเสริมสนับสนุนให้สตรี	เป้าหมายเดิมก็คือเป้าหมาย
ชี้ให้เห็นคุณค่า สืบค้น	ประโยชน์อันมากมายของสตรี
แก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติ	โดยจากรักของแม่ของน้ำที่
หากเปลี่ยนค่านิยมใหม่ได้ผลคือ	หญิงอาจมีค่าอันเพราะผลงาน

ถ้านครแมนัสครีมีโอกาส	แสดงความสามารถในหลายด้าน
มีหน้าที่มีสิทธิร่วมกิจการ	ช่วยประสานประโยชน์ให้ในสังคม
อนาคตวิถีชีวิตใหม่	คงก้าวหน้าต่อไปอย่างเหมาะสม
สตรีใญ่รู้รอบคอบรอบรบน	อย่าปล่อยให้ง่วงนอนอย่างเดิม

(จากเรื่อง "มือที่ไกวเบค คือมือที่ครองโลก ของ นางอมรา อุณัน)

คาถา

88. กลอนบทนี้ผู้เขียนมีเจตนาอย่างไร
- ต้องการให้ผู้หญิงเข้ม
 - รู้ให้เห็นความเสมอภาค
 - ให้ความเป็นธรรมในสังคมไทย
 - ให้เห็นความสามารถของหญิงไทย
 - ยกฐานะของสตรีให้เท่าเทียมบุรุษ
89. "มีบทให้ปุ่ทุเทกักราศ. ." บทนี้มีความหมายว่าอย่างไร
- ข้อเสนอ
 - ข้อสัญญา
 - ข้อตกลง
 - ความเห็น
 - คำขอรับรอง
90. "ทั้งบุรุษสตรีอิตถีเพก" อิตถีเพก หมายถึงอะไร
- เพศชาย
 - เพศหญิง
 - กระเทย
 - ภิกษุณี
 - เพศชายและเพศหญิง

91. วรกรที่ว่า "ถองการรวมมือเพื่อช่วยกัน" นั้นมีความหมายตรงกับข้อใด
- สตรีร่วมปีกกับบุรุษ
 - ประชาชนร่วมมือกับรัฐบาล
 - ทั่วโลกร่วมมือกันจัดงานนี้
 - ประเทศไทยร่วมมือกับต่างประเทศ
 - ประชาชนให้ความร่วมมือในการจัดงานนี้
92. จากถกเถียงที่อ่าน ได้ข้อคิดสำคัญว่าอย่างไร
- ควรเปลี่ยนคำกิริยาที่มีต่อสตรีเสียใหม่
 - หญิงไทยมีความสามารถไม่แพ้ชายไทย
 - ควรช่วยเหลือสตรีที่ขาดโอกาสในการศึกษา
 - ถ้ารู้จักใช้สตรีให้สมบทบาทจะได้ประโยชน์มาก
 - ควรมีโอกาสสตรีได้แสดงความสามารถในด้านต่าง ๆ
93. จากถกเถียงที่อ่านนี้ ข้อใดสรุปใจความของถกเถียงบนนี้ได้ดีที่สุด
- การยกกระถางสตรีให้สูงขึ้นกว่าในอดีต
 - หญิงไทยควรมีอิสระเสรีเท่าเทียมชายไทย
 - การให้สตรีมีสิทธิเท่าเทียมบุรุษในทุก ๆ เรื่อง
 - สังคมไทยจะพัฒนา ถ้าสตรีได้มีโอกาสเท่าเทียมบุรุษ
 - สังคมไทยควรให้ความเสมอภาคแก่สตรีและบุรุษเท่าเทียมกัน
94. ในย่อหน้าที่ 3 ผู้แต่งแสดงความหวังที่สำคัญตรงกับข้อใด
- หวังว่าสตรีจะมีโอกาสหาประโยชน์มากขึ้น
 - หวังว่าสตรีจะมีความสามารถเท่าเทียมบุรุษ
 - หวังว่าวิถีชีวิตของสตรีไทยในอนาคตจะดีกว่าปัจจุบัน
 - หวังว่าสตรีจะมีสิทธิหาประโยชน์ได้สังคมเท่าเทียมบุรุษ
 - หวังว่าสตรีที่มีความรู้จะน้อยจะมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 11

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ : หน้า 33 ในหนังสือชุดวรรณวิจักขณ์ เรื่อง "อิเหนา" ใช้
บทเสริมทักษะชุดนี้ประกอบจนท้ายชั่วโมง หลังจากนักเรียนได้เรียนเรื่องการบรรยายในเนื้อ
เรื่องของอิเหนาแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 2 ด้าน คือ

- 1 ความเข้าใจศัพท์ ข้อ 95 และ 96
- 2 ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 95, 96, 97, 100, 101, 102 และ 103

กาชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 95 - 103

กริธ

กริธคืออาว ชนิคหนึ่งที่ได้ใจทั้งพันและแห่ง ถ้ามีใบยาวราว 1 สอก ก็เหมาะ
ทั้งพันและแห่ง ถ้าสั้นมากครึ่งสอก ก็เหมาะที่จะแห่งอย่างเดียว กริธจักเป็นอาวชนิค
จ้วงแห่ง ประวัติเกี่ยวกับกริธมีอยู่หลายสำนวน บางสำนวนกล่าวว่า เปื่อเทวดา (ของ
มลายู) ลงมาช่วยมนุษย์ปราบมารร้ายนั้นได้ใช้ดาบสั้นจ้วงแห่งมารร้ายอยู่หลายครั้ง จน
กระทั่งดาบนั้นหัก ในการจ้วงแห่งครั้งสุดท้าย ทำให้ใบดาบที่คั่นนั้นเข้าถ้ามารได้ลึก มาร
นั้นจึงตาย เลยมีการนับถือนี้อีกมาแต่นั้น แต่ความจริงกริธเป็นความลยาญ แปลว่า มีดสั้น
เว้นแต่เกี่ยวกับกับหย่นของจีน และไม่ใช้มีดใบกดย่างเดียว ที่ใบตรงก็เรียกว่า กริธ
เหมือนกัน จึงเป็นที่พึงทราบไว้ก่อนว่า กริธนั้นมีทั้งใบกลมและใบตรง สำหรับใบคั่นนั้น เขา

คิดทำให้สับสนแบบต่าง ๆ กัน คือคดกลดใบก็มี คดเพียงตอนปลายก็มี หรือคดเพียงโคนก็มี บางอันคดมากบางอันคดน้อย มีนิยายพื้นเมืองของบลายหลายเรื่องที่แปลจากภาษาบลายเดิมมาเป็นภาษามลายูในอักษรโรมันโดยสถานภาษา เป็นผู้จัดทำ ได้คัดเอาเรื่องวีรบุรุษของบลายมาแล้ว มีอยู่เรื่องหนึ่งเขากล่าวว่า ชายหนุ่มคนหนึ่งปรี๊ด 3 เล่มเห็นประจักษ์อยู่เสมอ ได้ต่อสู้กับผู้ร้ายโดยชักกริวงอกต่อสู้ทีละเล่ม พอถึงเล่มสุดท้าย ผู้ร้ายจำได้ว่าเป็นตระกูลเดียวกับตน เรื่องร้ายก็กลายเป็นดี เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า บางทีเขาเห็นกริกันทั้ง 3 เล่ม คือ เหวขวา เหวซ้าย และข้างหลัง อย่างไรก็ตาม เล่มหนึ่งคงจะเป็นของประจักษ์ตระกูลเป็นแน่ อีก 2 เล่มน่าจะเห็นของไกรากอาจารย์หรือใครสักคน (บางแห่งว่าเป็นของพ่อค้าให้ 1 เล่ม) และ 2 เล่มนี้ เล่มหนึ่งจะเป็นของคู่มือที่หาขึ้นใช้อย่างเดียวกับดาบฟ้าฟื้นของขุนแผน

ในเรื่องอิเหนากล่าวว่า กริ๓เล่มของอิเหนากับเป็นของชาวปะการะภาหลิ ไชยมาให้ตั้งแต่อิเหนาเกิดมา ๆ ดังนั้นอิเหนาจะไปไหนก็ต้อง "ถูกกริ๓เหวแล้วคลาไคล" และในการรบที่สำคัญ ๆ ก็มักจะต่อสู้กันด้วยกริ๓ เพราะถือว่ากริ๓นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ มีการลงวิญญูณ เช่นไหว้กริ๓ก่อนเสมอ ๆ แบบการต่อสู้ด้วยกริ๓ก็ต้องเรียนกันอยู่นานปี การเห็นกริ๓นั้นนอกจากจะต้องคำนึงถึงการชักออกใช้ได้โดยรวดเร็วแล้วยังต้องให้ดูสวยเก๋อีกด้วย ในเมืองหนึ่ง ๆ จะต้องมีแบบกริ๓ของคนไว้แสดงว่าเป็นพรรคพวกเดียวกัน ทานองกริ๓ประจักษ์ตระกูล เจ้าเมืองใหญ่ที่มีเมืองขึ้นมาเข้าในเมืองใหญ่ก็ต้องนำเอากริ๓ของตนมามอบกับเจ้าเมืองใหญ่ไว้เป็นประกันจนกว่าจะเดินทางกลับ การเห็นกริ๓ก็เป็นการแสดงยศศักดิ์อยู่ในตัว ถือถ้าเป็นผู้มีบรรดาศักดิ์ใหญ่โต ถ้าบกริ๓หาด้วยทองคำประดับเพชร แล้วลวดลั่นลงไปจนถึงด้ามไม้ขรรคมดา

99. "กุ่มกริชเหวแล้วคลาไคล" เหวแปลว่าอะไร

- ก. อภิเทพ
- ข. ถักสิทธิ
- ค. พระอินทร์
- ง. เทวดาผู้ยิ่งใหญ่
- จ. องค์ประจักษ์ตาหลา

100. อิเหนาจะไปไหนต้อง "กุ่มกริชเหวแล้วคลาไคล" กริชของอิเหนาเป็นอาวุธประเภทใด

- ก. อาวุธของเหว
- ข. อาวุธที่ถักสิทธิ
- ค. อาวุธประจำตัว
- ง. อาวุธที่ลงอาคมไว้
- จ. อาวุธประจำตระกูล

101. กาบฟ้าฟันของขุนแผนจัดว่าเป็นดาบประเภทใด

- ก. ดาบประจำตัว
- ข. ดาบที่เหวได้
- ค. ดาบที่พ่อตาให้
- ง. ดาบที่อาจารย์ให้
- จ. ดาบประจำตระกูล

102. "เจ้าเมืองใหญ่ที่มีเมืองขึ้นเข้ามาเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทของทนายมาพบกับเจ้าเมืองใหญ่ไว้เป็นประกันจนกว่าจะเดินทางกลับ" ทำไมจึงต้องหาเช่นนี้

- ก. แสดงความจริงรักภักดี
- ข. เป็นธรรมเนียมการเข้าเฝ้า
- ค. แสดงให้เห็นว่าเป็นเมืองขึ้น
- ง. เพื่อความปลอดภัยของเจ้าเมือง
- จ. เพื่อจะได้ทราบว่าเมืองใดเข้าเฝ้าบ้าง

103. เราจะสังเกตได้อย่างไรว่ากริซเลนนี้เป็นของใคร

- ก. ใบกริซ
- ข. คามกริซ
- ค. ขนาดกริซ
- ง. ประเภทของกริซ
- จ. จากลักษณะการไว้

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 12

วิธีใช้

ใช้กับบทเรียนที่ 3 หน้า ๔1 ในหนังสือชุดทักษะพัฒนา เรื่อง "ทักษะภาษาในการส่งและรับสาร" ตอนการเขียน ใช้บทเสริมทักษะนี้เสริมท้ายชั่วโมง คือ หลังจากนักศึกษาเรียนเรื่อง การเขียนที่ปรีะสิทธิ์ภาพแล้ว

วัตถุประสงค์

เพื่อเสริมทักษะการอ่าน 1 ด้าน คือ

ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อ 104, 105, 106 และ 107

คำชี้แจง

อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามข้อ 104 - 107

ปัจจุบัน ปรากฏว่ามีผู้สนใจในเรื่องกิจกรรมการอ่านและการใช้ถ้อยคำเป็นอย่างมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรมอันเป็นสมบัติอันดีงามประจำชาติไทยกำลังเจริญเติบโตเสื่อมลงทั้ง ๆ ที่ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ได้แพร่หลายอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ สังเกตเห็นว่า ความวringและการแสดงกิจกรรมการอ่านหรือการใช้ถ้อยคำตามระเบียบประเพณีของไทยนั้นมิได้ถูกทอดทิ้ง หรือไม่มีผู้ใส่ใจ แท้ทุกคนประสงค์ที่จะหากิจกรรมการอ่านแบบไทย พูดยาแบบไทย แต่โดยที่ประเพณีไทยนิยมถือความลกหลั่นกันทางชาติวุฒิ วัยวุฒิ และคุณวุฒิ ซึ่งแสดงว่าเป็นชาติที่มีความอ่อนน้อมเป็นคุณสมบัติ การแสดงกิจกรรมการอ่านต่อกันก็ดี การพูดยาต่อกันก็ดี ย่อมมีลกหลั่นสูงต่ำแตกต่างกันตามวุฒิของแต่ละคน เช่น จะไหว้หรือพูดยากับผู้สูงอายุกว่าหรือฐานะสูงกว่า เช่น พระภิกษุหรือผู้บังคับบัญชา กิริยาไหว้หรือถ้อยคำที่ใช้พูดก็ย่อมแตกต่างกันเมื่อพูดยาหรือแสดงต่อบุคคลที่เท่ากัน อีกประการหนึ่ง เวลานี้ประเทศไทยมีการคบค้ากับนานาชาตินานา วัฒนธรรมประเพณีและกิริยาวัตรบรรพต่าง ๆ จึงมาผสมผสานและปะปน

กับไทย จึงทำให้เกิดความสนใจในการที่จะแสดงกิริยาอาการหรือการใช้ถ้อยคำในเมื่อเป็นทางการว่าจะใช่หรือไม่ ถูกหรือไม่ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นเช่นนี้ก็เป็นธรรมดาที่จะคิดว่าได้คำตอบว่าใช่หรือไม่ ดังนั้นเมื่อมีคำอธิบายเกี่ยวกับระเบียบประเพณีจึงได้รับความสนใจอย่างมาก เป็นข้อพิสูจน์ว่าชนบ-รรณนิยมไทยไปได้เสื่อม และมีผู้สนใจเรื่องกิริยามารยาทที่ดี การใช้ถ้อยคำที่ดี ในอีกไม่ช้าประชาชนไทยทุกคนย่อมเป็นผู้ที่แสดงกิริยามารยาทและใช้ถ้อยคำถูกต้องตามระเบียบแบบแผนประเพณีไทยทุกประการ

(จาก การใช้ถ้อยคำ ของ หม่อมหลวงปีย์ มาลากุล)

คำถาม

104. มีสิ่งใดแสดงให้เห็นว่า การแสดงกิริยามารยาทและการใช้ถ้อยคำไม่ได้ถูกทอดทิ้ง

- ก. มีการเปิดอบรมเรื่องกิริยามารยาทอยู่เสมอ
- ข. เมื่อพบคนไทยใช้ถ้อยคำไม่สุภาพก็มีคนอบรมให้ดีขึ้น
- ค. มีคนช่วยอบรมสั่งสอนกิริยามารยาทและการใช้ถ้อยคำ
- ง. มีคนสนใจถามถึงการใช้กิริยามารยาทและถ้อยคำอยู่เสมอ
- จ. เมื่อพบคนไทยมีกิริยามารยาทไม่เรียบร้อยก็มีคนช่วยสอนให้

105. มีอะไรที่แสดงให้เห็นว่าคนไทยเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม

- ก. การพูดแบบไทย ๆ
- ข. ถ้อยคำที่สุภาพอ่อนน้อม
- ค. กิริยามารยาทที่อ่อนน้อม
- ง. ชนบ-รรณนิยมประเพณี
- จ. ถือกวายเป็นหลักกันทางวิทยุ คุนวุติ และชาติวุติ

106. ตามบรรพเนียบไทยเราแสดงความเคารพกันอย่างไร
- ก. ผู้น้อยทักผู้ใหญ่แล้วผู้ใหญ่ทักทายน
 - ข. ผู้น้อยทักผู้ใหญ่แล้วต่างคนต่างไหว
 - ค. ผู้น้อยและผู้ใหญ่ต่างคนต่างทักพร้อม ๆ กัน
 - ง. ผู้ใหญ่ทักผู้น้อยแล้วผู้น้อยจึงน้อมตัวลงไหว
 - จ. ผู้น้อยนบนาตัวให้ผู้ใหญ่ทักทายนแล้วน้อมตัวลงไหว
107. ทำไมจึงมีผู้สนใจเรื่องกิจกรรมรียาทและการใช้ถ้อยคำ
- ก. วัฒนธรรมไทยเริ่มเสื่อมลง
 - ข. การใช้ถ้อยคำใช้กันตามชอบใจ
 - ค. คนไทยสนใจเรื่องกิจกรรมรียาท
 - ง. กองการจะปรับปรุงวัฒนธรรมไทย
 - จ. วัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาผสมปนกับไทย

...

แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้ถามถึงสิ่งที่นักศึกษาเคยปฏิบัติ หรือเคยมีความคิดเห็นมาก่อน เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย โปรดตอบตามความเป็นจริง คำตอบของนักศึกษาถือว่าเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักศึกษาแต่ประการใด

2. วิธีตอบแบบทดสอบ ให้นักศึกษาพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วเขียนเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องที่ต้องการเพียงช่องเดียว

ตัวอย่าง ข้อ (0) นักศึกษาเคยชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเองบ้างไหม

เมื่ออ่านคำถามนี้แล้ว พิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของ

นักศึกษาเพียงใด

ถ้านักศึกษาเคยชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเอง เป็นประจำ ให้กาในช่อง เคยเป็นประจำ

ถ้านักศึกษาเคยชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเอง บ่อย ๆ แต่ ไม่เป็นประจำ ให้กาในช่อง เคยบ่อย ๆ

ถ้านักศึกษาเคยชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเอง แต่นาน ๆ ครั้ง ให้กาในช่อง นาน ๆ ครั้ง

ถ้านักศึกษา ไม่เคยชักรีด เสื้อผ้าด้วยตนเองเลย ให้กาในช่อง ไม่เคยเลย

สมมติว่า นักศึกษาชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเอง เป็นประจำ ให้กาในช่อง เคยเป็นประจำ ดังนี้

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคยเลย	นาน ๆ ครั้ง	เคยบ่อย ๆ	เคยเป็นประจำ
0	นักศึกษาเคยชักรีดเสื้อผ้าด้วยตนเองบ้างไหม				X

3. ขอให้นักศึกษาทำทุกข้อ และตอบให้ตรงความเป็นจริง

อย่าขีดเขียนเครื่องหมายใดๆ ลงในแบบทดสอบนี้ ยกเว้นเครื่องหมายที่กำหนดให้

พร้อมแล้วไปไหนคะ คงป้อหาได้ละ

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคยเลย	มีบ้างครั้ง	เคยบ่อย ๆ	เคยเป็นประจำ
1	นักศึกษาเคยมีความรู้สึกบ้างหรือไม่ว่า ชั่วโมงภาษาไทยน่าเบื่อหน่ายเหลือเกิน				
2	นักศึกษาเคยมีความรู้สึกเช่นนี้บ้างหรือไม่ วันนี้ถ้าอาจารย์สอนภาษาไทยไม่มาดีก็ซี เพราะรู้สึกซีเกียจเรียนเหลือเกิน				
3	นักศึกษาเคยคิดบ้างไหมว่าถ้าลดเวลาเรียน ภาษาไทยเหลือสัปดาห์ละ 2 คาบก็จะดี				
4	นักศึกษาเคยคิดหรือไม่ว่าเวลาที่วัดไว้ สำหรับการเรียนภาษาไทยแต่ละคาบมากเกินไป				
5	ในชั่วโมงภาษาไทย ในขณะที่อาจารย์กำลังสอนอยู่ นักศึกษาเคยคิดอยากจะออกไปนอกห้องเรียนบ้างหรือไม่				
6	นักศึกษาเคยคิดอยากให้อาจารย์ลืมให้การบ้านภาษาไทยบ้างหรือไม่				
7	นักศึกษาเคยไปทำการบ้านด้วยตนเองบ้างไหม				
8	ในชั่วโมงภาษาไทยนักศึกษาเคยนั่งใจลอย คิดถึงเรื่องอื่นๆ นอกเรื่องนอกราวบ้างหรือไม่				
9	นักศึกษาเคยแอบเล่นกับเพื่อนๆ ในขณะที่อาจารย์กำลังสอนภาษาไทยบ้างหรือไม่				
10	เมื่อนักศึกษาทราบว่าชั่วโมงภาษาไทยนี้ อาจารย์เข้าสอนไม่ได้ นักศึกษามีความรู้สึก ใดบ้างหรือไม่				

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคยเลย	ไม่ นานๆครั้ง	เคย บ่อย ๆ	เคยเป็น ประจำ
11	นักศึกษาเคยดูนาฬิกาเร่งให้หมดเวลาเร็วๆ บ้างไหม				
12	เมื่อถึงชั่วโมงภาษาไทยนักศึกษาจะพอใจ ถ้าอาจารย์บอกให้ทุกคนทำงานตามลาง				
13	ในชั่วโมงภาษาไทยนักศึกษาเคยชวนอาจารย์ คุยนอกเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับภาษาไทยบ้างหรือไม่				
14	ในชั่วโมงภาษาไทยนักศึกษาเคยนำวิชาอื่น ขึ้นมาหาหรือไม่				
15	นักศึกษาเคยคิดหรือไม่ว่าเราไม่จำเป็นต้อง เรียนภาษาไทยเพราะเราใช้ภาษาไทยในชีวิต ประจำวันอยู่แล้ว				
16	นักศึกษาเคยเสียเวลาเรียนภาษาไทย เมื่อจำเป็นต้องหยุดเรียนบ้างหรือไม่				
17	หลังจากสอบแล้วนักศึกษาเคยไปกันดูว่าคา ตอบที่นักศึกษาหาไปนั้นถูกหรือผิดอย่างไรบ้าง หรือไม่				
18	เมื่อกลับถึงบ้านนักศึกษาเคยทบทวนวิชา ภาษาไทยบ้างหรือไม่				
19	นักศึกษาเคยอ่านหนังสือภาษาไทยล่วงหน้า ก่อนถึงชั่วโมงเรียนบ้างหรือไม่				
20	นักศึกษาเคยอยากให้อาจารย์ให้การบ้าน ภาษาไทยหลังการสอนจบในแต่ละชั่วโมงบ้าง ไหม				

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคยเลย	นานๆครั้ง	เคยบ่อยๆ	เคยเป็นประจำ
21	นักศึกษาเคยใช้เวลาว่างๆ ทบทวนวิชาภาษาไทยที่เรียนไปแล้วบ้างหรือไม่				
22	นักศึกษาเคยคิดอยากให้อาจารย์เรียกให้นักศึกษาตอบคำถามในขณะที่เรียนบ้างหรือไม่				
23	นักศึกษาเคยเปรียบเทียบผลการสอบวิชาภาษาไทยในแต่ละครั้งของนักศึกษาบ้างหรือไม่				
24	นักศึกษาเคยคิดจะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้ผลการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาดีขึ้นกว่าเดิมบ้างหรือไม่				
25	ในชั่วโมงภาษาไทยนักศึกษารู้สึกว่าเพื่อนๆ ที่คุยกันในขณะที่เรียนบ้างหรือไม่				
26	นักศึกษายากให้มีการสอบหลังจากจบบทเรียนเป็นเรื่องราว ไปหรือไม่				
27	นักศึกษารอบที่จะให้อาจารย์ให้ความรู้ นอกเหนือจากตำราเรียนบ้างหรือไม่				
28	นักศึกษาเคยค้นคว้าข้อความหรือคำในภาษาไทยที่นักศึกษาสงสัยด้วยตนเองหรือไม่				
29	นักศึกษาเคยทำโน้ตย่อภาษาไทยที่นักศึกษาเรียนไปแล้วบ้างหรือไม่				
30	นักศึกษาเคยค้นคว้าหาความรู้ทางด้านภาษาไทยเพิ่มเติมจากเรื่องที่เรียนบ้างหรือไม่				

" ขอขอบคุณในความร่วมมือค่ะ "

เฉลยแบบฝึกเสริมทักษะ

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 1

- ข้อ 1 ค
 ข้อ 2 ค
 ข้อ 3 ค
 ข้อ 4 ก
 ข้อ 5 ค
 ข้อ 6 ง
 ข้อ 7 จ
 ข้อ 8 ง
 ข้อ 9 ง
 ข้อ 10 จ
 ข้อ 11 จ
 ข้อ 12 ข

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 2

- ข้อ 13 ก
 ข้อ 14 ข
 ข้อ 15 จ
 ข้อ 16 จ
 ข้อ 17 ง
 ข้อ 18 จ
 ข้อ 19 ค
 ข้อ 20 ก
 ข้อ 21 จ
 ข้อ 22 ง

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 3

- ข้อ 23 จ
 ข้อ 24 ง
 ข้อ 25 ข
 ข้อ 26 จ
 ข้อ 27 ก
 ข้อ 28 จ
 ข้อ 29 จ
 ข้อ 30 จ
 ข้อ 31 ข
 ข้อ 32 ก

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 4

- ข้อ 33 จ
 ข้อ 34 ก
 ข้อ 35 ง
 ข้อ 36 ข
 ข้อ 37 ง
 ข้อ 38 จ
 ข้อ 39 ข
 ข้อ 40 ก

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 5

- ข้อ 41 จ
 ข้อ 42 ก
 ข้อ 43 จ
 ข้อ 44 ก
 ข้อ 45 จ
 ข้อ 46 ค
 ข้อ 47 จ
 ข้อ 48 จ

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 6

- ข้อ 49 จ
 ข้อ 50 ข
 ข้อ 51 ก
 ข้อ 52 จ
 ข้อ 53 ง
 ข้อ 54 จ
 ข้อ 55 ง
 ข้อ 56 จ
 ข้อ 57 จ
 ข้อ 58 ก
 ข้อ 59 จ
 ข้อ 60 จ
 ข้อ 61 ง
 ข้อ 62 ค

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 7

- ขอ 63 ค
 ขอ 64 ก
 ขอ 65 ก
 ขอ 66 ค
 ขอ 67 ข
 ขอ 68 ก

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 8

- ขอ 69 ข
 ขอ 70 ก
 ขอ 71 ข
 ขอ 72 จ
 ขอ 73 จ
 ขอ 74 จ
 ขอ 75 ก
 ขอ 76 จ

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 9

- ขอ 77 จ
 ขอ 78 ง
 ขอ 79 ค
 ขอ 80 ง
 ขอ 81 ง
 ขอ 82 ก
 ขอ 83 ค
 ขอ 84 จ

ขอ 85 ข

- ขอ 86 ข
 ขอ 87 ก

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 10

- ขอ 88 ข
 ขอ 89 ค
 ขอ 90 ข
 ขอ 91 ก
 ขอ 92 จ
 ขอ 93 ง
 ขอ 94 ง

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 11

- ขอ 95 ค
 ขอ 96 ก
 ขอ 97 ง
 ขอ 98 ก
 ขอ 99 ง
 ขอ 100 ค
 ขอ 101 ก
 ขอ 102 ก
 ขอ 103 ข

แบบฝึกเสริมทักษะที่ 12

- ขอ 104 ง
 ขอ 105 จ
 ขอ 106 จ
 ขอ 107 ข